ולום הפרשתיניי ארי ישראל השליטו זויד, דאה של יוסוקיסטיבנס שניד אתיפית בארי המוכטהת

הגדה של רוטשילד

בחול המועד לאחד מבתי הכל-בו של המשביר לצרכן גג יש שם כל אחז לרשותכם מבחר עצום של מוצרי איכות שכמותם אפשר למצוא רק בבתי הכל כו. של המשבור לצרטות. תוכלו לתנות

אם תחפש את המשרד של רשת "דליקטיב" – לא תמצא אותו. ל־5 המעדניות של הרשתיש משרד נייד וזו המכונית בה נוהג אברהם דן. הפלא־פון שבמכוניתו הוא מרכז התקשורת. "70% מהזמן אני נמצא באוטו. ביום עבודה אחד אני עורך 2-3 ביקורים בכל אחת מחמש הַמעדניות, דואג להעברת הזמנות לספקים שונים. באמצעות הפלא־פון אני פותר בעיות המחעוררות במעדניות

ואפילו מטפל בהעברת כספים ובשאר סידורים משרדיים״. השרות ללקוחות ב"דליקטיב", שגם קורם לכן נחשב למצוין, השתפר עוד יותר, ומה הפלא? כשיש לך יכולת תגובה מהירה בזכות הפלא פון –

"למדנו להשתמש בפלא־פון לצרכים מגוונים. למשל, לפני זמן־מה הטברתי בפלא־פון שבמכוניתי מתכון שהכין שותפי מרק מנדלסון, שף במקצועו, עבור לקוח שהמתין באחת המעדניות, ומאוד קל היה למלא את בקשתו באמצעות הפלא־פון", אומר אברהם דן.

40 תשלומים ויותר באמצעות "ויזה עדיף"

VISA

מוטורולה חדיראן תקש*ורת סלגלרית בע"מ*

קרמניצקי 16 חל־אביב, טל. 03-388307 חיפה, טל. 2/740302,7404 ירושלים, טל. 716346

התכרה הישראלית לתקשורת בע"ם.

"כשיש לך 5 מעדניות ו־2 שותפים לא צריך משרד. צריך פלא־פון".

אומר אברהם דן מ״דליקטיב״

BIDEDio

ו"ד בניסן, תשמ"ח 1.4.1988

1988 C מזכויות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition

החלום הפלשתיני יעל פדמלמד

חייל חרש, חייל עיוור שרית פוקם

קן האיש שהחזיק כוכבים בכיס יעל פדמלמד

רק חול וחול יהונתן גפן

שרגריה אתיופית בארץ המובטחת אביבה מץ

לאכול כחוק **35** מארל

שטח פרטי, שלומית אהרון גורית כרצקי

דייוויד, אח של יוּסוּף **ז**

אבי מורגנשטרן ' שיפודים שאיר עוזיאל

עלילת דם נפחלי קראוס

לזרוק 150 שקל לים יהורית חנוך

שיול "סופשבוע", ירוק עתיק נילי פרידלגדר

חיים ואוהבים תפר אבידר

פנטהארו יגאל לב

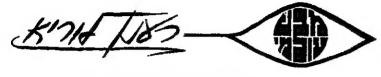
הורוסקום

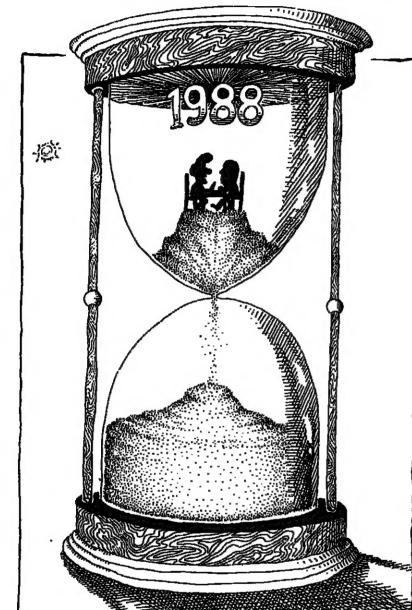
מעריב לילדים 57

גשערו דו מהגדת פסח, אחד מ־916 עמודים מאויירים גספר "כתב היד של רוטשילד", המתאר את אורח חייתם של יהודי איטלית במאה ה־15. הספר, שהוומן נידי משה בן יקותיאל חכהן, יהודי איטלקי אמיד, ב 1470, יוצג באגף החדש לאמנות יחודית ע"ש מקס מאוין במוזיאון ושראל.

> סגנית עורך: דניאלה בוקשטין סונית עורךו אודית תראל

עורך גרפי: יורם נאמן מעצבות: אורלי אנשל, שרי אנסקי, נטע גרינשמן מדעותו אורי דגן

5 Blaeain

סוויסאיר מציעה לך חופשת בונבון בשוויצריה.

סוויסאיר מגשימה את חופשת חלומותידי בוא להרגע, לחתפעל, לחתרגש ולהתפנק בנופי היונגפראו, על פסגות האלפים, בבתי המלון בציריך, בהמולת הקאזינו ליד זינבה. בוא ליהנות ממעינות המרפא וחוות חבריאות, מבתי קיץ בכפר, משייט על אגם לוגאנו ומשפע בתי הכלבו וחנויות חיוקרה. התענוג מתחיל ברגע בו תתרוות בכורסת שבמטוס, ומהרגע הזה אתה ממריא לחופשת בונבון סוויסאיר שמחה להטיס אותך למימוש חלום החופשה שלך. את מבחר רופשות הקיץ בשוויצריה תמצא בחוברת BESTSELLER 1988 בילוי נעים.

swissair 2

ד"ר מירון בנבנישתי צועק — אבל אף אחד לא מקשינהאיש שנושם, אוכל ושותה כבר שש שנים את "פרוייקט הגדה והרצועה", יודע שהחלומות הלאומיים של הפלשתינים, ישארו רק חלומות שמציאות של אבנים ובקבוקי תבערה. "התהליך בשטחים הוא בלתי הפיך ולכן אין מנוס מסיפוח יו"ש ועזה למדינת ישראל והענקת כל הזכויות ומעמצוה לתושבים שם". זו רק שאלה של זמן. ניתוח ימני עם מסקנות שמאלניות.

קיץ 1977, לאחר נצחון הליכוד בבחירות לכנסת, חשתי, כרכים מחברי, שחרב עלי עולמי. בבת־אחת עדס סרר העולם הישן... ארץ־ישראל היפה, העובדת, החלוצית, עברה מן העולם ונישראל היפה, העובדת, החלוצית, עור להמשיך בעסקים כרגיל. תפקידי באותה עת – סגן ראש עיריית ירושלים – נראה תפל לפתע... השתעשנו בתוכנית מצרה משלנו. רצינו לעשות את עיריית ירושלים ואת טדי קולק למפלטם של עיריית ירושלים ואת טדי קולק למפלטם של השפויים... הקושי הגדול היה להיווכח שלא התרחש אסון: עולם כמנהגו נהג, והמציאות סרבה להיכנע לתחשת האסון, הניכור והתסטול. המשטר החדש לא היה גרוע מקודמן, ואת זה לא יכולנו לשאת.

"או אז החלה להתקיים כי מה שנתן זך מכנה 'הקללה הרומנטית: לחיות עד תום את עלכונה של הקללה הרומנטית: לחיות עד תום את עלכונה של הציאות בהשואה עם דגם־על בלתי־קיים'. השארותי שלא חל בה כל שינוי – גראתה לי התפשרות עם הרוע. בלי משים התחלתי לנוע במסלול של התאברות פוליטית, ממש כגיבורי יצירותיהם של סופרים כני רורי וסביבתי הפוליטית. כמוהם, נדחפתי אל תהומות היאוש בכותה של 'תחושת חוסר־האונים והחימה לאנשים החדשים הללו', כדברי יעקב שכתאי... מונע בכוחם של הרחפים הרומנטיים, ביקשתי לתור את

בכוחם של הרופים הרומנטיים, ב מחוזות הניגודים המוחלטים, להתמסר לחקר הסכטוכים הבלתייפתירים, להבין את הסרגריה שבמאבקים בין-קהילתיים שאין להם סוף... ביקשתי לשבץ את המקרה הפרטי שלי בתופעה אוניכרטלית, לתפש מצבים הדומים למצבח של ירושלים, שכן הצדה שאינך בודר

כצרתך יש כה משום הקלה..." כך, כקיצורים מתבקשים, פותח ד"ר מירון כנכנישתי, סגן ראש עיריית ירושלים בעבר, ומוה שש שנים מנהל "פרויקט הגרח והרצועה", את ספרו האחרון -'הקלע והאלה". ספר, שיותר משהוא ניתוח מרעי על הסכסוך בינינו לבין הערבים, יש בו משום מסע מרתק אל נככי נפשו של המחבר, שארצרשלו נלקחה ממנו, כמו מרכים מננידורו, בכחירות לכנסת ב־77', עד שהשיב אותה בתום מסע ארוך וכואב, שבסופו הכין שאולי לא היו הרברים מעולם. והכל רק נוסטלגיה וחלומות, ורצון לשוב למחווות ילרות שכבר אינם קיימים. איש

לא גזל מהם את ארץ שראל העוברת והיפה. הרבה לפני עלות הליכור לשלטון היא נעלמה ואיגנה, ורור שלם מתקשה לעכל את הענין. ברירה קטנה, בכית משותף, בליבה של המושבה

הגרמנית כירושלים, יושב ד"ר ננבנישתי, ומעלה על מחשב נתוגים שונים הקשורים לגדה ולרצועה ילורה, תמותה, רמת־חיים, כמות אוכלוסיה ועוד. לעזרת צוות של חוקרים ומימון מכספי קרן רוקפלר, הוא מוציא מדי שנה חמישה רותו"ת מפורטים על הנעשה בגדה מדי שנה בעמוד הבא)

צילמה אירית זילברמן

החלום הפלשתיני מתחילנומודה בה נמחקת ישראל

Ribesjo (

איש גדול, שיער שינה שייאמרו רברים כרורים. חד-

(המשך מהעמוד הקודם) וברצועה, ואחת לשנה מפרסם דו"ח מקיף יותר, הכולל הרכה מאוד עונדות, מספרים וניתוח שלהם. תנור "פיירסייר" מחמם את המשרד, מפיץ ריח

של שיכון ותיקים בקיבוץ. הארים הכוקעים מן הקומקום העומר על התגור מעלים ניחוח של ימי האוניברסיטה העליזים. קשה להניח שכחל אביב אפשר היה למצוא באותו משרד חמישה מחשבים משוכללים, יחד עם תבוד "פיירסייר" וצלחת נחושת גדולה, שכשמעמירים אותה על ארבע רגליים מעץ, היא משמשמת כשולחן. ובתוך כל זה, אפוף עשן סיגריות של עצמו, מוקף במחקריו על הגדה המערכית,

יושב לו ד"ר מירון בגכנישתי ואומר שהוא יורע שאף אחר לא מוכן לשמוע את מה שבאמת יש לו להגיד על יחסי יהורים ערבים.

מתולתל עוטר פנים של ילר, נמרץ מאוד, מדבר כשטף שמקשה את המעקב אחר דכריו. מה גם, שכניגוד למרכית אנשי האקרמיה, הוא אינו מקרש את הסיסטמטיות. לא חשוב לו שרבריו לא יופיעו כמשנה סדורה שיש בה הצגת הכעיה, מימצאים ועוכדות. יהיו מי שיגירו, שהוא מקל על עצמו את החיים. הוא זורק עוברות, מביא מודלים תיאורטיים לניתוח הסכסוך כינינו לכין הערכים, וככך

ואולי זו גם הסיבה שפעמים רכות דוא נשאר כלתי מוכן. כתוך המערכולת הנוראה והקשה של שטחים, ופלשתינים, וימין ושמאל, ויכן ועירה בינלאומית – לא ועידה בינלאומית, אנחנו מצפים

משמעיים. תגדיר לנו כדיוק איפה אתה עומד כוויכות המתיש על עתידנו, ונדע לאן אתה שייך. מירון כנכגישתי אומר שהוא יודע שהוא לא רלוונטי לוויכוח המתנהל עתה בארץ, שעיקרו: שטחים תמורת שלום --כן או לא. אמרת כן – אתה ממוקם בצד שמאל של המפח הפוליטית. אמרת לא – אתה מימין. "אני", אומר בנכנישתי, "חושכ שהימין צודק כניתוח שלו את המציאות, אולם טועה כמסקנות של הניתוח הוה. אני מנתח את המציאות כמו הימין, אבל המסקנות שלי מרחיקות לכת אפילו הרכה יותר משל השמאל. ומשום כך איש אינו מוכן לשמוע לי. שנים אני כותכ ספרים ומאטרים ומחקרים, ואף אחר לא מוכן להקשיב. הוא משוגע, הם אומרים. למה אנחגו צריכים להתעסק אתו. לפני שאתה אומר לנו מה אתה חושב, תגדיר קורם איפה אתה עומר. אתה בימין, או אתה כשמאל. אם אתה שייך לנו, נקשיב לך. אם לא – נתקיף אותך.

ייהרלוונטיות שלי היא לא לעוברות. היא לוויכוח. אני סוען שהוויכוח הוא לא אם להחויר או לא להחויר. וכל זמן שהוא ייסוכ על השאלה חזו, לא נתקדם 🍱 🔻 לשום מקום. כי השאלה היא לא אם אנחנו מוכנים להחזיר. הבעיה היא שהצד השני, הפלשתינים, לא מוכנים לקחת. הם אינם מוכנים היום, ולא יהיו מוכנים . צורק. לא ייתכן שעם אחר ישלול מחשני את זכותו גם בעתיד לוותר על החלום הגדול שלהם – לקבל את לחופש ולהגדרה עצמית. לא ייתכן לשלול בכוח כל מדינת ישראל. הם לא רוצים את הגרה המערבית. זכויות מכניארם. גם הוא טוען ש"קבוצת התייחסות הם רוצים את הכל. ומאתר והם תנועה לא פרגמטיסית, בניגוד לציזגות, הם לא מכינים שבכך הם מפסידים גם את מה שיש להם, או מה שיכלו להשיג. אכל מה זה משנה לעצם הענין. הימין צורק ככך שהוא תופש שהמשחק הוא ברוטלי, ואני לא יכול לשחק אותו אחרת. כל צר רוצה כדיוק את מה שהצד השני רוצה – את כל ארץ־ישראל. השמאל, לעומת זה, תופש את הרברים בצורה רושנטית, מטאפיוית, או יוחר נכון מטאיפוליטית; הוא היה רוצה שהצר השני יסכים למה שהוא מציע, אכל זה לא עובר".

ואת זה אומר האיש, שהיה מועמר מטעם ר"צ בכחירות לכנסת ב־1981; שבדל יהתחנד על ערכי תנועת העבורה, היה בתנועה המאוחות, התהלך עם חולצה רוסית ומשמעת מים במסע מהוף לחוף, שד לארם שאין לו מחנה, שאינו שייך. ובמציאות תמיד בעלי גישה רומנטית הרואית. הם אמרו תמיד

הטרטינולוגיה שלו היא של השמאל, הערכים שהתחנר עליהם מאירים ער היום את דרכו של השמאל, כמו את דרכו שלו עצמו: כיבוש הוא דכר רע, משחית, לא

חצה את הקונים. ניתק את עצמו.

, וכעקבות אותו מסע דוא גם הפך, פווות או יותר, ראש הנקרה. הסביבה ההברתית שלו פובה בשמאל, שיקשיבו לו. פרופטור עזרא סרו, שהביונרפיה שלו מתפשחים עם עקורנות.

הטבעית שלי, עצמי ובשרי – היא מתנה היונים". וזה עיסרו של המסע האינטלקטואלי שערך מירון בנכנישתי, מתהומות היאוש הוא הבין, שאין שום קשר כין הגישה הרומנטית שלו ושל בנידורו, לבין המציאות. המעשה הציוני, לגבי־דירו, לא נגמר כשעלה הליכור לשלטון. נטיעת עץ וכנית בית ביהודה ושומרון, כמוח כהקמת רגניה ונחלל וראשרתנקרה. ולך תסביר למי שלא גדל בדגניה, או נהלל, או ראש־הנקרה, שכא לככות כששומעים את ההשוואה הזו. מירון כנכנישתי, עבור רכים מחבריו

וסביכתו החברתית חוספים את אלה של מירון, הגדיר את עצמו כמרויק שעה שקם והצטרף ליתחיה כנכנישתי אינו יכול להצטרף לשום צד. בקיץ 1982 הציג ר"ר מירון כנכנישתי כפומני את תוצאות מחקרו הראשון על חשסחים ועל יהסי למצב של כבט, כאשר הם יבינו שחייבים חדתפשר

יהודים־ערבים, או מרוייק יותר: יהודים־פלשתינים. מעטים, אם בכלל, קראו או זוכרים את המחקר בשלמותו. מה שנחקק בתודעה הציכורית, וכעצם הוציא את מירון מחוץ למחנה, היתה השורה התחתונה של אותו מחקר, שגרסה פתות או יותר שהקו הירוק מת, אין יותר טעם לרבר על החזרת השטחים שנכנשו כ־1967, התהליך כשטחים הוא כלתיהפיד, ומכיוון שכך, אין מנוס אלא לספח את השטחים למדינת שראל ולהענים לתושביהם מעמר שות לזה של תושביישראל. בנבנישתי טען או, וברעתו זו הוא מחזיק גם היום, שאין כל אפשרות לפתרון של קבע בארין־ישראל. גם אנחנו וגם הפלשתינים טוענים כל אחרו ארץ ישראל כולה שלי, ואף צר לא יהיה מוכן לוותר על החלום הזה. כטח שלא הפלשתינים. יהם היו הולצה דרטיון השטפי גישה נוצא להגשמה בקיבוץ בהמוליטית הישראלית, אום שאינו שיין, אל לו לצפות בוכך הם אומרים גם היום – או הכל, או לא כלות. לא

יהושפט הרכבי אומר, בניגוד גמור אליך שנכון שלפלשתינים יש חלום להשיג את כל ארין ישראל, אבל כמופו של רבר הם יבינו שוה כלתי אפשרי, ויקתו את מה שיש, בתחילה כצעד מקטי, כאילו זמני, בסופו של דבר ידפוך הזמני הזה

שום אופן לא. אנחנו כל הזמו היינו מוכגים להתפשר, הם מעולם לא. זה נכון שהם חמורים אמיתיים, כי בכך הם הפסירו, או מפסירים, גם את המעט שיכול היה להיות להם. אכל אין אצלם פשרות בענין החלום, כניגוד לציונות, התנועה הפלשתינית אינה תנועה פרנמסית. הם הולכים כל תומן למאבקים אבורים, בדצוריון אף פעם לא הלך לקרבות אבורים, הוא תמיר היה מציאותי, ירע להעריך את התוצאות לא לכן אין מה לדכר על פשרות, על החורוג שסחים, על הקמת מרינה פלשתינית ביהודה, שומרון וחבל עוד, גם אם הם יסכימו לכך בתחילה, הם תמוד יתכעו

הזו, ולרעת שאנחנו הולכים חיות ככה לאורך זמן. המצב היום בשטחים הוא מצב

ארץ־ישראל, ואו, בעצם, לא פתרנו שום דכר". משום כל אלה, גרס אז וגורס היום בנבגישתי, שתחליך הסיפוח של השטחים למדינת ישראל הוא בשטחים אינה זמנית, אלא היא מציאות קכע.

האוביסטיביות של המלחמת אליהן יצא הפלשתעים בלתי נמנע. זו רק שאלה של זמן, והזמן הוח הולר המשמעות היא שאין יותר טעם לוויכוח בין ניצים ואחל. רק אם יסופתו השטחים ניתן יהיה להפסיק זיונים על שלמותה או חלוקתה של הארץ חוויכות חוה להתייחס אל הפלשתינים באל עם ככוש נטול־זכויות. הוא אנאכרוניסטי ולא רלוונטי, יש מצב חרש ה ברגע שהם יהפכו לחלק ממרינת ישראל שום

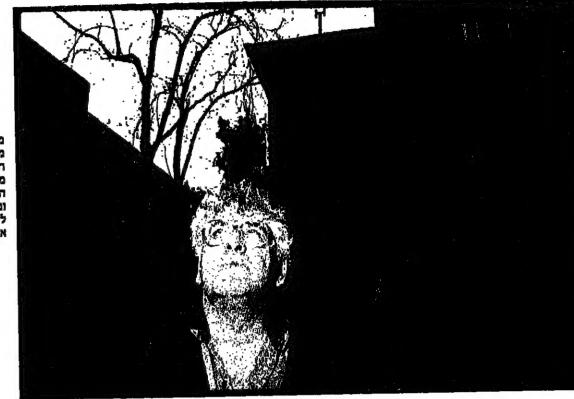
אי־שאפשר יהיה להפעיל עליהם את רוקטרינת האדונים, יהיו חייכים להעניק להם שירותים ווכויות כמו לכל אורה במדינת ישראל.

בולל זכות בחירה לכנסת? "לאו־רווקא. אפשר יהיה להגיע להסדרים אחרים. זה יהיה תלוי בשני הצררים. בהחלט אפשרי שכל צר יבחר את השלטון שלו עצמו, לעצמו".

מירון היה בטוח שמסקנותיו והתוה שהעלה כהו יעוררו הרים עצומים בארץ, יהיו תחילתו של ויכוח

פוליטי נוקב, יחרדו סוף־סוף את הבעיה עד הסוף. הדים היו, אכל קלושים ביותר. ויכוח כוודאי לא נערן. התוצאה היחידה היתה שהשמאל, חבריו מאתמול, הוקיע אותו, הימין אימץ אותו אל ליבו, כשהוא מיציא לעצמם את מה שהם מכנים זכות השיבה לכל מכל הרגרים שאמר רק את שנוח לו – התזה ברנר אייהמיכות המצב בשטחים. זיכוח אמיתי על משמעות ה"אי־הפיכות" לא פרץ. מירון טען שמאחר ושליטתינו

מירון בנבנישתי: "אני מנחח את המציאות כמן הימין, אבל המסקנות שלי מרחיקות לכת אפילו הרבה יותר משל השמאל ומשום כך איש אינו מוכו לשמוע לי. הוא משוגע, אומרים עלי"

(חמשך מחעמור הקודם)

שליטה על מיליון וחצי ערכים נטולי זכויות וחרויות דמוקרטיות. השאלה שצריכה להישאל היא איך חיים

דרי מעולם לא ניסינו לחציע לפלשתינים מדינה משלהם. מעולם עוד לא הכירח ישראל כיישות פלשתינית. מה חבטחון הגמור שהם ידהו את

יכטי שהדברים עומדים היום, אין שום סיכוי שנוכל להציע להם דבר כזה. כבר ביום השביעי למלחמת ששת הימים החל אצלנו קירוש השטחים שכבשנו. אנחנו, מעכר לכל הרכרים, תופשים את מלחמת ששת הימים כקרב האוצון שעשה צרק עם עם פוליטי, ולכן כבר אפשר לראות שהיא נכשלה. היא ישראל ותיקן את העוול הנורא של תוכנית החלוקה ומלחמת 48'. גם בשכילנו וגם בשכיל הפלשתינים מלחמת 48' השאירה את הרברים בלתי פתורים. בעינינו כל ערבי הוא טרוריסט, ובעיניהם כל יהודי הכעיה המרכזית היא שאנחנו מה תופשים את הסכסוך כינינו לבין הערכים כסכסוך בין מרינותו מרינת ישראל מול מרינות ערב. כך הערפנו לחשוב מאז ומעולם. אבל הסכסוך האמיתי הוא לא 'חיצוני', הוא יכולה לפרוץ אלמלא חיו הפלשתינים 21 שנים תות 'פנימר'. זהו סכסוך בין שתי קהילות – היהודית שלטון ישראלי. החשיפה לחברה הישראלית עם כל והפלשתינית. זה שורש הענין. גם את מלחמת השחרור הפתיחות והליברליות והחופש עשו את שלהם. בכל

הערפנו לראות כסכוך כי־ נינו למרינות ערב, בעור שבעצם מה שהתרחש היתה מלחמת אזרחים כין יהורים שחיו כאן לערכים שחיו כאן. שתי הקהילות הללו טוענות שהן הקולקטיב הל-גיטימי היחירי כארץ־ישר־ אל. אף אחת לא מוכנה להר כיר בלגיטימיות של השניה. לכן כל הוויכות, כן

מרינה פלשתינית, לא מרינה פלשתינית - אין לו כל לדכא את המחומות ולנצה בקרב, אבל להפסיד את

השאלה איננה אם אנחנו

בשבילנו, בעצם, קיים רק מצב אחד -ארץ־ישראל שייכת רק לעם ישראל. בשבילם - אנחנו גולנו משהו ששייך להם, וער שלא נשיב את כולו, אין לגוול מן המפעל הציוני את כותו ועוצמתו, שמדבר על מה לרבר. שום צר לא מוכן בעצם לוותר על החלום הגדול, למעט קצוות שוליים ולא משמעותיים. משחק בדיוק לידיים של חסרי הבטחון. וחסרי הבטחון או על מה יש לרכרו חייבים להכיר במציאות הזו, הם אנשים כמו אריק שרון ומתוך אותו חוסר בטחון ולדעת שאנחנו הולכים לחיות ככה לאורך זמן. המצל הם פועלים כפי שחם פועלים, כל זעקות השבר ומוסרות שהנתונים הלון הלוונטיים לעבודתם יבקשו

וכבל זאת יש שונויים. יש תזוזות. בכל ואת החלה לפני שלושת תורשים התלוממות רצינית של תושבי השמחים. סימו שהמצג אינני פשאפי כפי לחוות קטסטרומהי. שאתה מנסה להציג אותו. מוום שוה לא יביא למהפך במצבי

שנוחים, חיית מקבל את הניפורה חזו, או שאתה אין שום פרוגרמה פוליטית מאחורי ההתקובמות הנוכחית. היא איננה חלק משינוי התפישה שלהם כמ ביקריש ארו עצם ושבווים?

שיש פת זה הלקאה שלהם על חטא, וזה הכל. לכן הקרב הזה מבחינתם הוא קרב אבוד. הם פשוט התעוררו בוסר אחד ואמרו לעצמם: תראו מה עשינו לעצמנוז 21 שנה נתנו לעצמנו להיות עבדים של הציונים, והכל בשביל נוחות ורמת־חיים גכוהה יותר. אכלנו טוב, השתכרנו היטב, כנינו בתים יפים, קנינו טלוויזיות וידאו, השמנו וחיינו כנוחות. המחיר של כל זה היה שעשינו לציונים את החיים מאור קלים. לא נתנו להם לשלם את מחיר הכיכוש. היום הם מכים על חטא. אבל זה הכל. הם לא אומרים לעצמם: נעשה את ההתקוממות, נמוטט את הקונסנסוס הציוני, גביא את העולם להיות כערנו, ומזה נתחיל לדבר על מרינה ווכויות משלנו. להתקוממות הוו אין ולא יהיה המשך תרעך לאט לאט, מבלי שייצא ממנה דכר. ורק מתחת לפני השטח ימשיכו הגחלים לרחוש, ושקט לא יהיה. ווא גזען, כי הציונות היא תנועה גזענית, ווו הברוטליות של כל המצכ".

מרינה ערכית אחרת היו

מחסלים התקוממות כזו

כאיבה, לא היו נותגים לה

שבוע. הפלשתינים יודעים

בדיוק עם מי יש להם פה

עסק, ואני שמה על זה.

אכל אין סמק שאנחנו יותר

חוקים, ואנחנו כקרב הוה

ניצוונו".

על חיסול מדינת ישראל, לא רק שאינו צורק, הוא גם

מחוקות את החמיכה כאנשים כמו שרון, מתוך הגישה

הילידית שלי, אני קובע בממורש שהסיפור הזה של

מדינת ישראל יחויק מעמד. אין לי שום אפשרות

ובכל זאת, אילו היו מציגים במניד מצב

היפוחשי שמי הפלשתינים מוכנים לשלום תמורת

"ההתקוממות שאנחנו רואים היום לא היתה לשבת ולא לעשות דבר.

האם זה אכן נצדורוף יהיה אולי להתחיל לרכר על פתרונות". יש מי שימענו שאמשר

הטעם", הוא שואל "להמשיך למרסם ספרים ומאמרים ודוחו"ת וניתוחים, שלאיש אין חפץ בהם". אם אין כי התייחסות למה שיש לו לומר, עריף שלא יאמר כלל הנה, רק בשבוע שעבר ריווחו כל העתונים בהרחבה על מימצאיו שכמות האוכלוסיה הערבית כגדה וברצועה גדולה בעשרים אחוזים ממה שנאמר עד עתה. דוא היה בטוח שהטלפון במשררו לא יפסיק לצלצל. גופים היום בשטחים הוא מצב שיימשך הרבה מאד שנים. מי והקראות כאילו המרינה מתפודרת לנו כין הידיים, רק פרטים נוספים, ירצו לרעת על סמך מה הסיק את . המסקנות. בפועל - לא קרה רבר. אמילו טלפון אור לא הגיע. את איש לא עניין שהמאון הדמונושי, שכל כך הרכה מדכרים עליו, הוא עוד הרבה יותר

אינו מוכן לקבל בפרצוף את העוברות כשי שהן באמת.

"אני לא מוכן בכלל להתייחם לשאלה כוו. אין לה שום רלוונטיות. חבל ככלל להתעסק אתה. בשבילי השאלה היחירה היא האם יש לתת לפלשתינים וכות לקבוע בעצמם את עתירם ואת מעמרם. האם אנתנו מוכנים להכיר כלגיטימיות שלהם על ארץ־ישראל, כפי שאנחנו מכירים כלגיטימיות שלנו. לפני שעשינו את זה, מה יש לרכר על החזרת שטחים. שוב, מתוך הגישה הילידית, כשבילי יש לערכי אותה זכות להתגעגע לארץ הזאת כמו שלי. הוא, בדיוק כמוני, קשור אל נופיה ועציה וסלעיה, רוצה לשוב אל המקום שממנו נעקר. את מבינה כבר מרוע אני לא יכול להיות שייך, נחשב למשוגע. כעיני הערבים כקולקסינ כן קיימים, ולגיטימי בעיני שמה שאנחנו חשים כלפי. הארץ, יחושו גם הם. גם לגיטימי בעיני שמגיעה להם, כקהילה, זכות פוליטית זהה לשלי. אבל מתוך כך אני גם יורע שכל הדיכורים על פשרה טריטויאלית הם קשקוש. הערבים לא יקבלו אותם. ולכן הסכסוך, נכון לעכשיו הוא כלתי־פתיר, והמצב הוא כלתי־הפיך". זאת, אני מניחה, הסיבה שהשמאל זועם עליה פוען שאתה מפיץ יאוש שלא במקומי, וקורא בעצב

"זה נכון שבגלל זה הם זועמים עלי, אכל הם פשוט לא מבינים מה אני רוצה לומר. הטענה שלי היא תפוכה. מי שאומר שהכיבוש הוא מצב זמני, אומר בעצם שלא צריך לעשות כלום. אני אומר שחייבים לעשות רברים: לספח את השטחים ולתת לתושניהם. אותן הזכויות שיש לישראלים. מוכרחים להבין שהיום כבר מאחר מדי לכל פתרון אחר. אחרנו את הרכבה. הפתרונות של פשרה טריטוריאלית היו טוכים ללפני עשרים שנה. היום חייבים להתחיל קודם כל ליצור דיאלוג מרכותי. לעצור את ההידרדרות הנוראה ביחסים שבין יהודים וערבים. רק כשוה ייעצר, אפשר

בעוד שנתיים, ב־1990, הוא אומר, הוא מתכנו לפרוש מן העיסוק הנוכחי ולחפש משהו אחר. "מה חמערכה כולה. והמערכה היא על דמותה של "זה מה שמרגיז אותי אצל השמאל. מי שמנסה

חמור ממה שחשבנו.

ואולי אף אחר מאיתנו, לא בימין ולא כשמאלי

יעל פורמלמד

לאבא שלי ישראש יוצא מהכלל. נחשו עם איזה בנק הוא עובד?"

אנשים עם רעיונות ווצאים החדשנית והמיוחדת מסבות בתחום החסכון מקכלל וקוקים לבנק עם ייותו תפיסתם, סוד הצלחתם 44 והפקדונות, ושפורים ברמת מהפלל הם ווס וד היצל חודו של יי השירות וחס בנולוגוה

פתרומת ונאיום מהכל דם חבל חבול וחוד הצל תוד של מדוע חבל שלון בבנקאות הבל שלון בבנקאות הוא לחות וונאים מהכלל הוא בשלם בנק החיבר העברים אתנו מכלל הוא בשלם בנק החיבר של מהכלל הוא בשלם בנק החיבר בעוד מלל הוא בשלם בנק החיבר של הוא ביותר בעל בעל הוא ביותר בעל

ת פצפוץ האבנים המתרסקות הם לא שומי המטשטשת את הזיכרון ההיסטורי, והכל למען הילר הפגום. בחברה ערבית מסורתית נחשב הילר החרש

לנפל־חיים. אללה רצה בפגימותו של הילד, ואל לו למאמין להתערב בהחלטה העליונה. כי מי אנו שנתערב, ככתוב בקוראן: לא נפעל אלא במה שהוריע לנו האלוהים. בבית־הספר של ברוך, אי של קיום משותף, אין

מלכות הפוליטיקה נוגעת במלכות החיים. בית־ספר מחשבים משעשעות ומורים המתגלגלים מצחוק בט"ו בשבט סביב אגוז מפוצח שהכל עטים עליו במקום להגות את שמו. היהודי, מצילו של הילד הערבי, הוא נם האוייב. אכל אהכה אינסופית לילר הפגוע מקהה

בין שעשועי אגוזים של ט"ו בשנט לבין הקרנוואל השתוק של של פורים שהיתי בבית־הספר. תנועה כין טרגי לקומי, כין עווית לכין קסם. ציפיתי לפגישה עם הוויה סימלית שכסופה ניתן יהיה להכריז: הביטו וראו, הנה, אפשר גם יחר. אבל (המשך בעמוד הנא)

של יריה את עור התוף שלהם, דרך מכשיר השמיעה. אני מתכוונת ל-45 ילדים ערביים - חלקם מאיזורי המרי, ג'באל מוכאבר, ענתה, עסכיה, שועפת, צור כאכר – מתוך 110 תלמיריו התישים של ברוך. אני אומרת ברוך, ולא "בית־הספר לתרשים כיית" שבירושלים כי לא פגשתי הורה מורה או תלמיר בו שלא כינו את בית־הספר בשם: שהוא קצת לונה־פארק עם משחקי למידה, תוכנות 'ברוך'. ברוך אברמזון, 28 שנה מנהל את בית־הספר.

האון והוא המעש. והמעש צוער לפני החזון. "אני לא כונה תיאוריות גדולות", אומר לי מוך, 'קודם אני עושה. אתריכך אומרים לי זה נקרא פיתוח, טיפוח... יפה מאור. אגי רק יודע שכאשר היתי צריך לפתוח את מסגרת בית־הספר לילד ערבי, לתצתי על כל העולם. אף פעם לא שאלתי את הגורים מה דעתם. אין פה סימפוזיונים. זו המציאות שלנו וכך אנו חיים". וכזמן נאומו לוכדת עינו, שאינה מרפה מאף שבריר התרחשות כבית־ספרו, את אמירה – ילדה ערביה מאבריגוש – והוא צועק בהתרגשות: "היא מרגישה לא טוכו". ברוך רץ איתה אל הכיור, מכופף את ראשה, ממתין עד שתגמור להקיא ושנה למורה: "ועכשיו תעשי לה כוס תה".

מאו 1980 מנהל ברוך דויקיום של חרשים יהדים וערכים ממשפתות בעלות רקע חברתי־כלכלי כעיתי, ולהן ילדים עם ליקויי למידה או פיגורים אלה ואחרים. בכל כוקר עומד כרוך תמהו האם יצליחו שוב הנהגים הערביים, המסיעים יהורים וערבים לבתרהספר, לחמוק מאיזורי העוצר בררכים פתלחלות: האם הכוקר לא יעלו את אחר האוטוגוסים כאשו ופתאום, כתוך הגשם הסמיך, מבצבץ סב זקן בגלביה צחורה עם נכדו הקטן מכפר סלואו, וכרוך שוב מתמלא פליאה: מה מביא את הסכ תה להביא את נכדו לבית־הספר היהודי על אפה ועל המתה של השקפת עולמו. כי על פי השקפת עולמו אנתנו אפיזורה חולפת עם רוח ההיסטוריה הגעה נמורה התיכון. היו צלכנים, היו תורכים, היו אנגלים 📳

כשתי רשויות נפרדות מתפקרים דכים מן הצרים הערכיים של ילדי בית־הספר: רשות החיים ורשות הלאומיות. הממשי והערטילאי. כמקום אחד קוצרירוח וטרוניה. במקום אחר, כרכת הלב

macaio 14

(המשך מהעמוד הקודם)

הממשות הרחוסה האפילה על הסמל. אינטנטיביות היא אהבה. וכדי למנוע אי הכנות אציג מיד את עמרתי כלפי כרוך. ברוך מעורר בי הערצה. משוגע לרבר עם התן המגוחך הכרוך בכך, נע כל הזמן על הגבול שבין הנשגב לתוהו המוחלט. זוהר, נוהר, קופץ. ופתאום משחיר מול אימת שקיעת מפעל חייו לתהום הנשייה מפני שיכולם מדכרים כלשון הומנית, אך בסתר ליבם שונאים ערבים. זה מיתי, זה מיסטי, זה כולל את השמאל, תראי את 'מיכאל שלי' של עמוס

ברוך הוא צנטרליסט מושכע. כל קיום בית החינוך סביבו, והוא מחנר כאופו אוטומטי את הכל ואת כולם. למשמע שאלה שברוך ציפה לה אני מיד מקבלת ציון: יפה מאור! וברוך מאוד אוהב תשוכות נכונות. התשובות שלהו קיווה.

הנה למשל הפגישה עם נערי רפול. את חיילי רפול, לוחש לי ברוך, מביאים לכאן כדי שיראו תרשים מתקדמים ולומדים והמוטיבציה שלהם להתקדם כחיים תושמע מכך. אולי אחריכך, חושב ברוך, הם כבר לא ירביצו סתם כר."

מו ילר, כרוך. מצפה לשנות את המציאות בהינף אחר של שרכים אמונתו החזקה. הכיטו איך הוא מתייצכ בפני חיילי רפול אחרי הופעת תלמידי בית־הספר בפניהם במחולות – כולל מחול טרוברור ברקיעות רגליים ללא קול – ומטפס אל שיא חינוכי: מה עשה לכם הכיקור, למה אתם חושכים שצה"ל שלה אתכם לכאן? כרוך הנפעם מתרוקו בכת־אחת מאכובה כי החייל הראשון משיב: "כאנו הנח כי אם אתחתן ויוולר לי ילד חירש, אני ארע איך להתנהג אליו". ברוך זועק: וזה מה שזה עשה לךה נער אחר מנסה את כותו: "קודם לא ידענו איך הם חיים -ועכשיו אנחנו יודעים". כרוך מתחגן על נפשו: אבל מה זה עשה לכם לגבי עתירכם. אתם יוצאים מפה כמו

הנה הישועה: "זה קצת מרגש", אומר נער אחר, "אנחנו רואים שלא רק אנחנו יכולים לעשות רכרים. גם אנשים אחרים". כרוך נסער: "חגיד עור פעם את הרברים. אני הושב שוה היה מישיפים הימיפיתיח", מישהו אומר משפט מפתח, ברוך מתפעם. מישהו אומר משפט לא־מפתח, רותו של ברוך נופלת ואיש עדיין לא יצא בהכרזהו ראינו את עצמנו כראי, גם אנחנו מפגרים אחרי החברה הרגילה, גם אנחנו יכולים להתגבר

ועכשיו שולף ברוך קסם: איך תסבירו שאחיהם של הילרים הערבים הלומרים כאן לא הולכים לבתי־ספר, בימי שישי הם הולכים להפגנות, והחרשים - ככל זאת באים? תשוכה בקהל: "כי אולי התלמידים מבקשים את זה, לא איכמת להם מה קורה כחוץ. איכפת להם מה קורה איתם". כרוך מתמוגג: יפה מאור. ווה לא שהם לא רואים. הנה, עלי חקטן, למשל, עושה ליו טש...טש... ויורת אבל הוא מתייחס לחיילים ונאנחת מרה. מישהו ממשפחתה הלך לעולמו. הכל כמו לסוג כזה של רמכו."

וסולו עולה לאוסטבה ררמטית כמיוחר: אל מחשכו שלהורים היהודים היה כל־כך קל, שהם פתאום ראו את ילדיהם נוסעים עם ילדים ערכיים. אבל הם על נייר. על הלוח רשום: סו'רה – עץ, ורקה – עלה, התרגלו. פעם היו כולם חוגגים את החגים כמשותף. סכו – אורן. מלים פצועות עפות בחור. מאמצים אחרייכן החלטתי שאסור לי לדרוש מילדים ערכיים אידטופיים, ותניגון לא כמו אצלגו, השומעים. מילים להתחפש כתג שלנו. או היום אנחנו תוגגים יחד את ט"ו שאנו יורקים לא נולדות מאליהן ליד המחשב אמשר

תובעת ממנו איזה משפט מפתח. ששון מתאמץ לקלוע: המחשב מרבר. יהם נתנו לי כאמת תרושה שהם רוצים ללמוד, שהם ואת התוכנות מי יום או יצרז ברוך. יפה מאוד.

מי יותר כעייתי, אתח או המי ששון משפיל עיניו: "אני. כי אני אוהב להתפרק, לעשות שטויות". אתה מקנא כהמז "כן. שהם נותנים את המעט שלהם כדי להשיג הרכה יותר". "יפה מאוד", אני חולקת שכח לששוו.

ברוך, עם אחד

(בתמונה

וחמרושבים

נשאר כתוך חלב, היא אומרת לברוך, טופחת טפיחה לבית הסמר. אחת על ליבה, וטפיחה אחת בסמרטוטה על הרצפה. עכשיו ט"ו בשבט ובכיתות מרביקים חלקי עץ ועלים בשבט, כי חג האילנות הוא לא חג לאומי. נומין אותם לתרגל שליטה בקול: אינטונאציה, צליל. יש משחק אסור, היא אומרת בשפת ידיים, אבא מרכין, אבא לראות סדר פסח, ובחג הקורבן הם יעשו לנו הצגה על בקרה על הקולו גמל נוסע בדרך ורועת מכשולים. אצבע על המצח האצבע על הסגטר. החיילים נחברים הילד משמיע את קולו למיקרופון, ואם הוא שולט שואל עלי. לא, מסמנת סיהאם בראשה. למה כי יורים, לפני הפיזור אני מחליפה מלים עם ששון ממושב בגובה הצליל – הגמל לא יתנגש. ומר קיברנטי של וסיתאם יורה טאה, טאה, בלי קול. וגם משונעים: עלמה שבגליל. המרוכיות מדבקת ועד מהרה גם אני "יונתן הקטן" כוקע ממחשב אחד. בכיתות שקט. רק סיהאם מסוכבת אצבע בצד הראש. אני פוחרת ויו על

מגיעים לדברים מקסימליים כאלה, שהם יכולים הנה מתנרבים מבתרספר תיכוניים: זיו, בואייר, התיכון התמונה קטועת האינפורמציה של רכים מן הילרים. לעשות הכל". אבל אני רוחקת: כלומר, שהם ממצים שליר האוניברסיטה בירושלים, תיכון הימלפרב ועוד תוהו של תוצאות ללא סיבות. מי יורה במי ומי פרבין את כל כוחם? ואתה? גבותי מתרוממות כאיום קל. מלווים את הילדים. המתנדבת המשחקת עם עבר במי ולמה? כולם כבולם. אולי זו התמונה הנפונה. אדם ששון מבין את הרמון "אני לא. אני למדתי כי ההודים מאיטור אומרת לין "פחרתי, אף פעם לא בולמי, רמבו, בום בום, פאח טאה. אלימות נקיה שלי אמרו לי ללמוד, והם כאים מרצונם. זם נותנים ביכרתי עם ערכים, ועוד חירשים." עבר, ילד נמוך מצירוקים איראולוגים ומרציונאליוציות מוסריות. כח את כל הכוח שלהם כשביל לתגיע לאן שהם רוצים". או י סומה, ראש גדול, הבעת פנים עצובה, לכוש וסרר עמום מפעיל כוח עמום.

על גרם המררגות עומרת המנקה פאטמה מחברון

לעלי הברווי כן השבט אל-נברון יש חיוך עמום ובקצהו גיתוך. איש אינו יודע על עלי כלום, הוץ מהעוברה שהוא תלמיר שנה רביעית כסמיגר נית הברם. "אני תמיד אופטימי", אומר לי עלי, "אני אדם כזה. הנה למשל, לפני שבוע הזרתי מתל־ערד שם חיים הורי לדירתי בכפר ענתה. היה עוצר על מחנה ענתה והכניש לכפרי נחסם. אז פנה אלי השוטר ואמר לי: 'עלי, תקח את העצמות שלך ותסתלק מפה'. אמרתי לו: אני רק כא לקחת את הספרים שלי מהבית, תן לי רָק עַשר דקות. 'לא, עוצר, סגור'. באתי לברוך, לא היה

114 240 W.

מרושלים - כך כתוב בתיקו האישי - מחייך לעצמו בשעה שהוא לומר לכתוב: מוז – בננה. חובו – להם. וכאשר ללחם, פעם דרש ברוך מאמו לשלם 20 ש"ח לקייטנה לכן. "עשרים שקלו", קראה האם. "הרי וה שק קמת. או מה אתה רוצה שאסנה, שק קמה או קייטנהו". בית־הספר כיסה את התשלום. עבר, שאמו בעלת פיגוד קל ואביו משותק, בורח לפעמים להרים כמקום להגיע

הנה סיהאם משער שכם. עלי, המורה הכרווי, מתווך כין שתינו: מה את רואה ביום שישיו גו מדמיע, עונה סיהאם, כלומר: שני סיבובי כפתורים דמיוניים ושני נטיפים דמיוניים מן העיניים.

עיוור. הוא הלן קלר של בית־הספר. ער לפני שנתיים עמדתי נרהם. מה זהז אנשים חיים כלי רסיסים, עם היה פרא דל־כשר, מתנודד והורס את כל הנקלע בדרכו חפצים שלמים". האם: "נתנו לו לפרק. הכנו שזה הכוח וצורח מיאוש. היו שחשבו אותו למפגר, אך לא הוריו. המוכיל אותו בחיים. זה מה שנותר לו. ואם אקח ממנו וכך, מאז שנתיים, מכותר על־ידי צוות מיוחר לו את כוח ההרס אסתום עליו את הגולל. לא כעסנו, את בבית־הספר, לומר אבי לכתוב בכתב ברייל, לדבר מכינה, משהו מת לך בפנים. את מכוונת רק אליו. הוא בשפת סימנים. כיוון שאיננו רואה הוא ממשש את מקור חייך. ארבעת ילרינו גדלו עם ילר ממשש, שיריו האותיות ואחר כך משיב במישוש. מי זאת, ממשש אבי תקועות כל הומן בעסקיהם. יום אחר בשעת הערב את יר מורתו. אומרים לו מי אני, אכי מרגיש עכשיו נעלמו כל הארבעה. חיפשנו אותם נכהלה, במיטה, את שמי. "יש פה איש, הוא צלם. והאשה כותכת" – מעבירה לו המורה את המידע אגב מישוש.

בבת־אחת התעוררה אינטליגנציה רדומה. מיום מגלי אותנו לאכי. אנחנו רוצים לשחק קצח". שנפתה לו ערוץ לתקשורת אבי קולט בכפייתיות. יש לו על הקיר לוח בכתב ברייל ושם בכל יום מנסחים לו חשה אותו על גופי. גם כשהוא אינגו איתי הוא ממשש זכרונות. למשל יום חמישי: היום יש רוח כחוץ. קר. אותי". האכ: "תמיד היה מי שהציע לנו לאשפו אותו הביפה שלי עפה ברוח. וכל הזמן הוא ממשש. הולך במוסר. הוא לא צער עשרה מטרים כלי ליפול. ונין רכיל על העולם בליטופי אצבעות. ופליאה היא כיצר הרגליים כאילו תקועה לו אשכולית גדולה. המחלה אינו מופתע לגלות מהי מצלמה ומהו טלפון, ומהו הקפה את עצכיו בכל מקום. הוא נראה – לא עלינו –

זו אולי לא פליאה גמורה, שכן אבי לא נולד חרש היה לו מראה קורע־לב". ועיוור. מחלה תקפה אותו, אולי נאמר תסמונת, הקשורה במה שהיא קשורה ונכצר ממני לרווח עליה מחמת סוביודיצה. וכך, ילד עירני ופיקח, בעל אינטליגנציה גבוהה כמיוחר, כפי שקכעו מיבדקים של טרם האסון, התעוור והתחרש בגיל שנה וקצת. תכניות אחרים מעכר לו, אך לא היתה לו דרך אליהם". האכ: מוחו נותרו פתוחות לקכל את העולם כמות שהוא.

> וריו של אכי הם יראי שמיים. אהבת כורא בשמחה, הנאה ופתיחות. לא ביסורים והתמכרות. פתוחים לעולמות ההומור והאירוניה. בפני הם חושפים את שמחת העמידה כנסיון, ובוראם יודע כנראה יותר ממני על

"יום־יום מלחמה, יום־יום מלחמה", קורא האכ ומלשף את זקנו, "להאיר פנים לכל אחר, להיות כאמת שמח. למצוא במה להיות שמח". היה מוסמך לרבנות ונעשה איש מחשבים כרי לאפשר את הניירות בעולם שהתבקשה לו מהנסיונות להציל את בנו. בין לילה התעוזר אבי, אך התחרש בהררגה. בן שנה וקצת לפני האסון - הקסם, האינטליגנציה - זה רק נמצא התנתק מהעולם ולא חזר לשוחת עימו ער שמורה במעצר. הוא היה נושך מרוב תסכול ואני כוכה עימו חרשת, ידירת המשפחה, החליטה לקרוא תיגר על מתבוננת באחיו המשחקים מעבר לחלון. נלחמנו ככל פיגורו־כאילו, והוא כן תשע. אז התכרר שאכי אגר החזיתות, ולכסוף הצלחנו לשפר את עקמומיותו בעזרת רשמים ואינפורמציה מדהימים על העולם, תודעתו רופא מופלא, מרפא בנגיעות. נדרנו מרופא עיניים ניגרת כהתלהכות. עכשיו לומר אכי מהו מוות. ידירו

הוא יכול למשש. אך המוות עצמו אינו בר־מישוש. תובענותו ואהבתם 24 שעות ביממה. אני מקשיבה להסתוכב ימינה והוא ככר בימין'. יש לו חוש מיוחר להודיו. אנשים מופלאים, אני חושבת. עד שאנו לומן. שעון מתקתק בתוכו. בגיל שלוש למד לשחות. מניעים לשיחה על הבעייה הערבית. לא על הערבים, פעם בשבוע, ב־9.30 בריוק, היה קם בכית־ספרו ואוסף שכן את הנהגים הערבים המסיעים את אבי הם מהללים את בגרי הים של הילדים". בכל פה. ההורים, שהיו מסוגלים לעילוי עצמם על התנאים שהוכתכו להם, מצטמצמים בכת־אחת למימרי

הפחר מהערכים בארץ ישראל. מרצדות וגופו התפרכס", פותח האכ את סיפורם. מציאות, הרופאים צחקו בקול גדול לטירוף האם. "נדדנו בין רופאים שסתמו ולא פירשו, עד שקמנו בלכ משקפיים לעיוור? כבר ונסענו לגיריורק. כליכר רצינו לחיות בארץ

ישראל, הרי נולדנו שם, בגולה". "לפעמים", מתפרצת אמו של אני נקול רך שלעבודה – לעבודה. תיכף יחשבו שאני מן השמאל. לסיפור, "אני אומרת לבעלי: כל יום אני מתאהבת אותם לתקשר כבר מהעריםה. באותה תקופה התחלנו 'גברת, אני מצתן. אל תפריעי. חבל על הומן". לגלות ששמיעתו רועכת. דיבורו התעוות. כל לילה נהגתי לומר איתו 'שמע ישראל', לילה אחר שמעתי רופא מהולל אחר, ונמצא שותף לטירופה. הוא נתן

ישראל. כך ידעתי שבני מתחרש". כל ימין מבלה על ברכי, מפרק את חבית: את החליפה לו אמו משקפיים כפעט כל חודשיים. אבי זרק שואכ האבק, את המזגן". האכ: "אני זוכר שפעם

ימים הוא משותת עם העולם והוא כבר בן 11. חרש וגם בכנסתי לכית ידידים ועיני קלטה צנצנת עם פרחים. בשירותים, בכל פינה. אין. פחר מוות. ואו מצאנו אותם במטבח, מתחת לשולחן. 'ש...ש...ש...', הם התחננו. אל

אמו של אבי ממששת את עצמה פתאום: "אני כמו ביאפרה. כמה שהאכלנו אותו לא הוסיף במשקל.

האם: "אכל רגשותיו, אוהו, הוא הרגיש. זה מה שכאב. היו לו רגשות עמוקים תמיד, היה רועד מבכי כשאחרים הלכו לשחק והוא נשאר איתי בכית. יש רגש שנוכע משכל, וזה השכל שהיה לו. הוא הבין שיש חיים "אכל הם חשכו אותו למפגר".

"ארבעת ילדינו גדלו עם ילד ולושש. שידין חקועות כל הזולן בעסקיהם. יום אחר הם נעלתו. ונצאנו אותם במטבח, ולחחת לשולחן. אל תגלי אותנו לאבי, . הס התחננו, אנו רוצים לשחק קצח".

האם: "ואני ידעתי תמיר כי כל מה שהיה מצוי כו לאוזניים, בניריורק ומחוצה לה, בכל מקום שהיה בו הטוב מבית־חינוך לעיוורים נפטר. אמרו לו שיש קבר, שביב של תקווה. רופא אחר אמר לי: 'אולי זה לא יניה את רעתר, אכל הילר הוה הוא מעולם אתר. הוא מנחש הוריו וארבעת אחיו קשורים אליו בעבותות מה אני עומר לבקש ממנו. עוד לא הספקתי להגיר לו

אכי העיוור מרכיב משקסיים ככר שנים אחרות. משקפי ראייה, לא משקפיים כהים. מרועז מפני שאמו החליטה שהוא זקוס למשקפיים. אם ילר מגיב לאור "בלילה בו אירע האסון החלו עיניו של אבי ולחושך כפי שהבחינה, משקפיים יעניקו לו תחושת

בין של אכי נותר מאתכה באומרת "על חלכה ודמת הוא גרל. כל מה שיש בו זה ממנה. מה את חושבת, היא לא ניראתה כך לפני עשר כאילו שתובשי כיתה הם או שמאלנים או גוש אמונים. כאכי מחדש, הוא משבע אותי, מסליא אותי, מפתיע אותי, זו בריאה נפלאה", והאכן "ב'לייט האוס' (בית "מה חסר לי, ארוניז", אומר האכן "היא התחננה כפני מישו נוגע כי ביר דכה. זהו אבי. רק שנתיים האר), המוסד המעולה ביותר בעולם לילדים עיוורים, דרופאים - תעשו משהו עם עיניו. הלא הוא הש באור, ותקונך אכי עם פורטוריקנים, עם שחורים. שם מלמרים - היה אחר, אכור במיוחר, שכיחכה בגרונו כנחנק ואמר:

עד שיום אתר בניויורק קראה האם בעיתון על שהוא אומר את המלים באופן משונה. ככר לא שמע לאבי משקפיים חזקים, לא כדי לראות אלא כרי לתוש. האכ: "הילך לא היה בנמצא. הוא היה בעולם אתר שניו אומרת האם "ואו ניתק אבי מעולמו החיצון. את אור לחושך. עכשיו הוא רואה יותר מלא כלום. כתחילה

(משך בעמוד 23) 17 BIDEDIO

"לא, עוצר, סגורי"

לי לאן ללכת. כרוך נתז לי מכתב: שאני מורה וחיוני

לכית הספר, שאני ממוצא כדווי ויש לי תעורת זהות

ישראלית. הלכתי ללון אצל כן־רודי הגר באיזור.

עכשיו מצאתי דירה רק בתל־חנינה. כמעט שעה מכאן.

הברותי את ההפצים שלי בדרך צרדית. אז אני תמיד

אפטימי, וזה, וזה, תה. עריף שהרברים ישמרו כלב. אין

עלי מוער לאבנים כי הוא משתף פעולה עם

יהודים. לומר אצלם ומלמד אותם. "אני מכסוט", אומר

עלי באופטימיות אלימה. "כל עוד אינני מקכל אבן

נראש, אני ממש מבטוט. תראי, יהיה טוב. אני

כרוך מתרה בי אגב קיפוץ על המררגות: "חסר לך

שתכתבי שאני חובש כיפה, ואו יצא כי הכל בגלל

הכיפת ואין שום קשר: מה שלאלוהים – לאלוהים, מה

העצמות שלך ותסתלק אפה". אארתי

לו: אני רק בא לקחת את הספרים

שלי ונהבית, תן לי רק עשר דקות.

מו זה אין אחר נורמלי, אהז מה זה נורמליז אני."

"השפר אתר לי: "עלי, חקח את

אפטימי. האופסימיסט מחייך בלהט והולך למרברו.

מי שישמע. ומי שישמע – לא איכפת לו."

תל-אביב ם ירושלים ם חיפה ם נתניה ם כפר סבא ם טבריה ם רחובות ם ראשון לציון ם מגדל העמק ם באר שבע האילה

כוכבים בכיס

(הבשן מעמוד 19)

צמה עוסקת המוכנות שלךד שאל מרטין. "בייצוג כוכבים", ענה סם לאקונית, ובכך המתיים פתות או יותר הדיון על עבודתו.

לפתרת, כאשר החל מרטין לברר פרטים על כן שיוו מאמש, התתוור לו שתאיש עומד בראש אחת המוכנויות ההוליוודיות הגדולות בעולם לייצוג שתשנים חמרים – "זויליאם מודיס". עוד התברר לו שםם וייםבורד אישית אחראי לקריירה המפוארת של כוכנים כמו פרנק סינטרה, מרילין מונרו, אלחים פרסלי, קלינט איסטווד ועוד רבים אחרים. סוכנות וויליאם מורים, כראשותו של סם וייםכורד, עסקה גם בתצאה לאור של זכרונות מנהיגים חשובים כעולם. כשתמיד מצורף לחיוה הוצאת הספר גם חיוה להסרטת הברועת כמרט וכסידרת טלוויזיה. סם וייסבורד וחל לעבוד נסוכנות בגיל 16 כנער שליח, וכמו בכל חלום אמריקני שמתנהל לפי הכללים התקדם כתברה עד שנהפך למנהלה, וכמובן - כמוצר־לוואי -

בל כאותו לילה מושלג דיברו מרטין וסם נעיקר על אמנות. סם סיפר שבביתו שבלוס־אנגלס ישבן אוסף גדול של תמונות לופסלים, שהוא רוכש בקביעות כבר 15 שנה פנלויה מפויימת כניריורק. לאחר שפרט בפני וייל שה כלול באוסף שלו, אמר שיום אחר היה רוצה לתרום צת כולו למוזיאון ישראל כמתוחה של אהבה וזכרון לאמו המנוחה, נולדי. וכאשר החל לרבר על אמו, פרץ לפתע האיש שכל הוליותר רעדה מפניו בשל קשיחותו, כככי הכנודות ניגנו, השלג נערם ליד החלון הענק, והילד כן ורב6 שבילגל מאות מיליוני דולרים הוציא ממחטה מביסו, כיסה כה את עיניו ומדר כבכי על עלדי, אמו המנוחה. ככה זה כשנולדים בברוקלין

. סם וייסבורד נפסך לפני כשנה כגיל 75. האיש שהיה פריק אמיתי בכל מה שנוגע לבריאותו, טבעוני משבע שנמשך שנים לא נגע כבשר או ברברי מתיקה, שהיה הולך כל יום עשרה קילומטרים ברגל ושאחת למוש התחבר לאלקטודרות למשך יממה, כדי לברוק את תקינות לבו, הוכרע בסופו של דבר על־ידי מחלת:

לפני מותו תרם, כפי שהבטיח, את כל אוסף התשנות והפסלים שלו למוזיאון ישראל. בנוסף לכך תים למוזאון גם סכום כסף רציני לצורך הקמת כיתן - רחבידיים ושפוף אוד - הנושא את שמו ומשמש כביתו לתערוכות מתחלפות, למעם חדר אתר, לא מול, מיד בכציסה, כו יוצג דרך קבע אוסף וייסבורד. ליום שני הקרוב ייפתח הביתן לבני משפתתו של וייסנוד - אחז, אתתו, ילדיהם תכדיהם - שיניעו כמיותר ארצה לצווך האירוע. למחרת יתנגו כרוב פאר את פתיתו הביתן לציבור הרחב. לא מאודע קל ערך את שלהם. בהוליווד קראו לו "הקיסר". כאשר היה לם במודאון הגדול והחשוב ביותר כישראל, ששמו מגיע למסיבה - והוא היה מגיע לחרבה מסיבות, תמיד

כולם ריקון סביכו, ניסו להניח את דעתו, למצוארתן. סופי, קאן, אשה חייכבית ונעימה, שבשנה סם וייסבורך בהחלט נהנה מן הככור שרחשו לו אלח האדונה אתראית על קשרי הדוץ של מוזיאון ישראל שכל מלה היוצאת מפיהם בכל פעם שהם מחליםים וקום לכן עבוה עם מנחם גולן בחברת "קנון", פנשה את שם וייסבורד לפני כתשע שנים, כאשר בא לביקור הראשון בחייו בישראל. גם אז, כצפוי אצל האיש האנרגטי והעסוק היה לא היה זה רק ביקור העטונות. סם דגיע ארצה לפגוש את ראשיוממשלה ראו מנחם כגיך באותו ביקור רכש סכן, כשם המוכנות שלו, את הובויות להפצת ספרו האוטוביוגרפי של בגין -ושול – וכמוכן שמיו נחתמי גם החסכמים הנחוצים לושתח ופיפור. יום אתר, אומרת סופי, עוד ייצא מוה

בשלהי הרנסאנס האיטלקי, המשכו בהולנד של שלהי המאה משתי איכשהו הבקח המרט בתקלה בבעיות, הופסקה באותן ביקור שלו בארץ נפגש סם עם בנין מספר הידו וסובו בתחילת התאת הים". ראו נועד מם וכל העסק נעצר.

פעמים. באתת הפגישות שלף פנקס המחאות, רשם על

השעות המאוחרות של הלילה, וסופי מספרת שאשה יפה היתה ממיסה את ליבו בחמש דקות. כאשר הגיע

לביקור בארץ הצמידו אליו ככת־לוויה את רינה מור,

שאז עוד חשבה על קריירה בינלאומית כשחקנית. לא

רק היא משבה להגיע, דרך קשר זה עם הטוכן החשוב

כיותר בהוליווד, לקריירה בינלאומית. גם שחקנית

ישראלית מפורסמת חשכה כך. איכשהו נודע לה מועד

הנחיתה של מר וייסכורד בארץ, היא ארבה לו

בשרה התעופה, ומאז, ולמשך כל השכוע של שהייתו

ונמכא אל הכלים שמעולם לא התראיין והשתרל, יתר

עם שותפו לניהול "וויליאם מורים", להישאר עד כמה

שניתן מאחרי הקלעים, הרי עוצמת הכוח הרב שהיתה

נלומה בתפקירו והאגדות שהתהלכו על כישוריו

המופלאים כסוכן לשחקנים וזמרים מפורסמים, עשו

בחברת כמה יפהפיות – היה מתקבל בכבוד מלכים.

יההחבוננות באוסר הזה משולה

לאסע בתולדות האתנות שראשית

סם היה רגיל ליחס הוה. למרות שהיה אדם צנוע

בארץ, רדפה אותו ואחריו כלי רחמים.

מיד לסופתה את כל הסכום.

בעל, ארמון, שמלה או אשה מצוטטת בהרחבה במאות

עתונים בעולם. והיה גם הפן השני של חייו – אהכת האמנות. ברירתו הצנועה־יחסית כלוס־אנג'לס הוא הקיף את עצמו בשכיות־חמרה של גדולי הציירים והפסלים. כל סנטימטר בקירות נוצל לתליית תמונה. עשרות פסלייברונזה של דודן, בורדל, דומייה זאחרים מילאו את הכית. כשבעל הגלריה מניו־יורק היה מצלצל ואומר שיש לו תמונה שהוא ממליץ לו לרוכשה, היה סם מתפנה מכל עיסוקיו ומתייצב בניוייורק. בדרך־כלל גם היה רוכש. מרטין וייל אומר שהעיסוק באמנות היה דרך־הכריחה של סם מהעולם הקשוח של השוארביונס. הוא השקיע בכך גם זמן רב וגם הרבה

אחת מהן סכום ענול של תשעים אלף דולר והניש את אוסף, אומרת עמליה זיפקין, אוצרת לאמנות ההמתאה לבגין כמפרעה על חשכון העתיד. עליוה בגין אירופית במוויאון ישראל והאחראית על כמעט התעלפה. "בחיים עור לא ראינו סכום כסף התערוכה הקבועה של אוסף ויייסבורד, משול כזה", אמרה לסם בקולה העמוק, צרוב־הסיגריות. מי לאוסף של מוסיקה קאמרית. הוא כולל שהרוויח מכל העסק היתה תנועת התרות שכנין תרם עכורות קטנות שנרכשו לא כדי לעורר רושם ואפילו לא מנימוקים של השקעה נכונה. זהו אוסף של רברים נעימים, מרגיעים, שקל לחיות איתם במסגרת ביתית סם וייסבורד מעולם לא נשא אשה ולא הקים ונעים לחזור אליהם לאחר יום עכודה ארוך וקשה. משפחה. תמיד היה מוקף נשים, הירבה לבלות עד

"ההתכוננות באוסף של סם", אומרת עמליה, משולה למסע בתולרות האמנות. ראשיתו של המסע בשלחי הרנסאנס האיטלקי וכהמשכו מגיעים אל תולנד של שלהי המאה ה־17 – תור הזהב של הציור ההולנדי, ואל אנגליה של המאה ה־18. כררר מתעכבים בצרפת של המאה ה־19 ותחילת המאה העשרים, זיש גם כמה ניצנים של הציור המודרני. כך

יש באוסף דיוקן קטן של אשה של פאבלו פיקאטו". ביום שלישי שעבר עריין גראה החדר כמוויאון בו יוצג אוסף זייסבורר כמתסן חסר־הן בכית משותף. על הרצפה נערמן זה בצר זה ציורים של רוכנס, רמברנדט, פיטר ברויגל, קורו וואן חוין. כאולם הסמוך שהו זה במחיצת זה יציקות הברונזה "הנשיקה" של רורן, "האתלט", "יר" וכן מספר יציקות של רנואר, בורדל זרומייה. בסריהכל – 27 תמונות ר־27 פסלים. ערכה של כל יצירה כוו היה עוזר לרגים מאיתנו להסחרר בחיים. עמלית נעה כאחוות חווית כין משיימי רצפת השיש לחשמלאים, מנסה לקשור קצוות אחרונים. כמעט שנחיים היא עוברת על התערוכה וכמו ממיד דווקא ברגע האחרון מתעוררות כעיות שלא חשבו עליהן לפנייכן. וצריך עוד לחלות את התמונות ולהניה את הפסלים ולכרוק בפעם האלף שהכל מוכן לפתיחה ההגיגית.

גם באולמות אחרים של הביתן יש המולה ותכונה לא פחות רצינית. יחד עם פחידות התערוכה הפתמרת של אוסף וייסכורד, נפתחת כביתו החרש גם תערוכה מתחלעת של אמגות עכשווית מאוסף מוזיאון ואךאכה: בלונרון, יוצגו בה למעלה מחמישים יצירות של ארבעים אמנים, מהחשובים והכולטים ביותר בשני העשורים האחרונים. בין האמנים – טוני קראג, המייצג השנה את אנגליה בכיאנלה, קיפר, שונלים, סול לווים, מרנק סטלה האוורים.

יעל פו־מלמד 21 Hipebio

לבחירתך, 7 אחרי בניח של יובל גד ברחבי הארץ:

ירועוכים - רוצות

ילות אחרונות בנות *5* חדדים בשכונת חוילות וחיפות בירושלים. ורטים: משרדי יובל גד בירושלים: בנין כלל, דה' יפו 97,

גבעת זאב

וחלה מכירות שלב ב' (44 קוטלים) בישוב

דירות 3 חדרים ניחנות לתרחבת, דירות 4 חדרים גדולות ודירות נג דרקומתיות, 5 חדרים עם מרפסת. האתר פתוח בחול חמועד בשעות: 70.00-16.00. פינת דה' יעבץ, פלאפון: 050-26009

החלה התרשמה לזירות 3, 4 חדדים בשכונה החדשה וחיוקרתית ברמת אלון שעל חכרמל (בין דניה ותטכניון). פרטים: אנגלו סכסון, חיפת: רה' טרומפלדור 56, מרכז ויו, נונה שאנן, טל 04-227762.

דירות 5,4 חדרים בבית מדורג וקוטנים חד וד־משפתתיים. פרטים: תיווך דודו, על 23704/257331-051

קדית גת פגני

דירות 4 חדרים ודירות גג גדולות במיוחד בשכונת תמנורים היוקרתית של הדרים - תצמורת לבנוד ביתך. סדטים: תיווך דודו, טל' 886204/886204. אלי (ללא דמי תיווד).

דירות 3 חדרים ניתנות להרחבת ודירות 4 חדרים. פרטים: תיווך בזק; טל 98-591723 (ללא דמי תיווך).

כהסתדר בחיים

.02-234494-5 71

וצעיר והמתפחה.

חוכון - נווה ארזים

סרטים; משרד מכירות באחר חבניה, וה' פרופטור שור.

חיפה - צמרת אלונים

אשקלון - נאות אשקלון

יובל גד, משרד מכירות ראשי.

רח' בן יחורה פני, טלי 5448159, 181

משרד מכירות בירושלים

משרד מנירות בורא:

אזור התעשיה, אשקלון, סלי 21646/7-251.

יובל גד בעים

15-62 1/2 05

בנין כלל, רחד יפו-97, טל' 194494.5-02.

חייל חרש, חייל עיוור

פעם בילצלה אל אשתי מנהלת בית־הספר לחרשים שביום מהימים מישהו ישפיע עליהם." בניך יורק בועם: 'איפה המשקפיים של הילד, כבר שמעיים הם שבורים. הילד לא יכול לראות רבר'. איך שאנחנו פרצנו כצחוק". והשגיים שוב צוחקים.

אבי רואה קטעי מציאות, על פי ברידה אינטימית שבינו לבינו. דוא מתאים כקלות את זמנו הפנימי לזמן הויצוני, החברתי. הוא אוהב ששואלים אותו מה השעה, ואו נועץ מבט שאינו רואה כמקום כו עונדים שעון ומשיב משהו. עכשו יש לו שעון ברייל. יש לו ספר סלפונים קמן ובו קישעושים במקום מספרים, הוא ניגש לטלפון ומחייג. מהו טלפון בעיגיוז ולמה הוא אוהב לשחק בצלם: מחזיק מצלמה ומתכופף כמחפש זוויה צילום נכונה. כאופו מדהים הוא תופם אמות מידה, הירארכיה למשל. מאוד רצה ללמוד נגרות. אמרו שאיאפשר. הוא התעקש וביקש לרבר עם המודה האתראית אמתר, כי אמרו לו שהיא קובעת. אמתר לא היתה. "או נלך למנהל הגדול". דרש אבי כשפת סימנים. אומרת האב: "השתגענו, זה למעלה מטעם ודעה. להציא מזה משמעותו אינני יכולה."

ומד האב: "שנים התפללתי בבית כי בכל פעם שניסיתי ללכת עם יתר ילדי לבית־כנפח, היה אבי וועק מרוג וה היה רצה ברם קר להשאיך אותו. עד שיום אחד החלטתי – אני לוקח אותו והי מה ילדי האחרים אינם חייבים לסכול. ואפילו אם צעק שם, יהיה אשר יהיה. את חושבת שלא למד מהר מאוד לשתוקו הוא גיגש לכמה ונישק את הפרוכת. מי לימד אותוז לא אני. אני עצמי איני עושה זאת".

אמרת האם: "נשמה קרושה". לפעמים נטפל ילד וה או אתר לאבי בהסעה הביתה, משליך מטרייתו, משקטו. הוריו מחליטים לא להתלוגן בפני הורי הילר. לכי תמצצי רם של הורים העוברים גיהנום כשלנו. ומה אם יכו אותו, חלילהו"

שנעה אנשים בשניים וחצי תרוים, אכי ילד מעשוד ומרושש. פעם אות כלבד מילטו את ילדיהם מן הבית ליממת נופש בטבריה. הילדים ישנו בבגדיהם, וכשאני יצא מן הכית זינקו בצהלה למכונית ומחו את לקכות כשעם, עד שאבי לא הרגיש. "מי לא אוהב משפועו אנחנו", אומרת האם בחיוך. "איזה סיוט. הינה אושר. הכל מן השמיים, אני חושכת לעצמי. לא ונענשתי. להפך. השם נתן לי ילד כזה מיוחד כי ידע שאני יכולה להתמודד עם זה, ונשים אחרות אולי לא. את מבינה, תמישה דורות של משפחת אמי הושמדו באשווין, אותנו נידלו לכן כאילו היינו קרושים. וכך אני מגדלת את אבי". וכאילו אמרה – אכי, ניצול

לא בטבעיות גמודה, אומרים הודי אבי הכנים, הם המתגלו לרעיון שבנם יסע כבוקר לבית־הספר עם נהג שבי וילדים ערבים. ילרם תפר־האונים שאינו שומע ואינו רואה. הגבר בכפייה, האשה כשמלה ארוכה שהתלונתה אליו פעם. ממש ערב סעודית, אומר האב. אבל ימים שחלפו הוכיחו מה נפלאים הם הנהגים הערבים המטיעים את ילדם. אומרת האם: "אגיר לך נגילר לב, יש לי הערכה עמוקה אליהם. איך שהם משותים במכלנות לאבי שיגמור את שגיונותיו, המש פעמים ומא תער לנסק אותי והם מחייבים בסבלנות. יש לי אפילו קרבת לב, אני תפיד נותנת להם

יתקע לי סכין בגב. לא לא ייתכן." אומר האבו השכנים שלי מוועזעים, איך אני פולה עכשיו את ילדי עם ערבי, אך אני אומר לו אל תואב לא הייתי שולח את חישר לי מכל עם מישהו פאיני מומך עלק. אבל האמח שהיה לנו משבר גרול בשוקה נשכיל זה כאתי לארץ, כדי לשלוח או הילר . שלי לכך עם ערכין נלחמנו, רצינו הטעה יהודית

"אם כד", אני שואלת, "ייתכן שהמציאות מולירה כן אמן בדרקיום משנו את החשר". אביו של אבי "לעשות בחינות בגרות, זה היה ב'טרת סנטה. נכנסו לאנה מה אביר לר, המציאות היא שכל הומן יש מיילים, דרכו על הבחינות ופיורו גו מרמיען היא חורה במיות בפריבת זה לא כמו השוורים בארצות הברית בועסת, ואני אמרתי לה 'אל תבעסי, בחי, אם מתר יהם יש שאיפות, את יודעת, עבר אצלי נגר ערבי. יפרה כך שוב - או לא צריך נחינה". שילמה לו קוב, הקא אמר לה צח אתה הישב שוח כבו נשבילי לעבור בשכיל יוצרה לו יכולתי הייתי לקכל מן הותרים את טובם לא סיפרתי למחמור מה

שפך את המצב'. כל חיי גרלתי בקנרה עם לא יהודים. קוה לאחותו הנרולה בשבוע פורים רצה מחמור לבקר ציתם הוא לא רצה אותם. מה הוא רואה? חה, תה, תה, הה. הערבים אינם מפריעים לי. אך עמוקיעמוק יש לי חשר בקרגוואל התחפושות של בית־הספר. בתחילה אסר

האב דוחק עצמו לפינת יגונו הפרטי כרי לא להתחייב: "אין זמן וכוח לחשוב באופן גדול על של אבי היהודי ואבו־מחמור הערבי רואים אלה באלה פוליטיקה. יש לי בעיות מעל ומעבר לטפל בהן בעולם בובות נחום־תקום. יוסתו – יפגעו. לא יוסתו – ינמנמו הקטן שלי". אשתו מנסה לחלצו: "אעזור לך, האם איגך בחוסר הכרה לאומית. מכבד את החשמלאי הערכי שלנוז הוא ישר מאור. יש עושה הכנסה כבירה מאיתנו."

שואלת, "כמוד, למשלז"

מעז להיבנס לשכונה ערבית, והוא – חופשי, חופשי, והיו אומרים: זה לא שלך:" אני פתוח לכל אתר, מנסה להיות סוב לכל אתר. מי שרוצה לחיות איתי – שיהיה כמוני."

אינו בטוח. "יש לי אמון ביחידים, אבל ברגע שהם לא הכניין ופועליו כשהלך למילואים. לא כל אצבעות כף מסיעים את ילדי – מה אני יודע. ישנם אנשים טובים היד הן אוחו רבר, כמאמר אבו־מחמור. בילבול נמנר במשך היום. את יודעת, תפסו עכשיו את רוצה 45 בין כללי ופרטי, בין עוולה וחסר. "אל תערכבי בין הנשים בסיאטל. איזה איש נחמר הוא במשך היום, אנושי ופוליט", הוא מבקם. "ואתה אל תפריד ביניהם. אמרה מישהי שעברה איתו. יש סיפורים מחרידים, בנקשה", אני משיבה, ואנחנו צוחקים. למשל ד"ר מנגלה. אמא של אשתי ראתה אותו כל יום באושוויץ. כליכך יפה. כליכך גחמר. איך תרעז ואם ישפיעו עליהפון. הוריו של אבי חופשיים לפתוח את חייהם למשמעות עמוקה בוכות בנם, אסירים של פחדים דמוניים. ופחדיו של אברמחמור, אכיו של מחמוד מכפר סילואן, הרסניים פחותי לא.

"יש לי אפילו קרבח לב לנהגים הערבים. אני תוליד נותנת להם סיגריוח... איכשהו אני לא מאמינה שעלי הנפלא הזה יחקע לי סכין בגב. רא, דא ייתכן״

הנה אכרימתמור, יושכ בכפייה בחצר בית־הספר. כנו, משוש חייו, ניצל על ירי יהורים. אכו מחמור, איש נאור, לא הסכין עם היחס המסורתי לבנו הפגום, כלומר - עמידת דום מול רצון הבורא. לבית הסכר לתרשים בבית־לחם לא קיבלו את כנו. לשם מתקבלים בני אפנדים, בעלי אינטליגנציה גכוהה. אכו־מחמור בעל תעודת הזהות הישראלית עקר לכפר סילואן, קרוב יותר לבית־הספר. כמו הוריו של אבי גם הוא אופף את מום בנו כסוד של גודליות קרושה: "הוא היחיד מבין ילדי שלא ינק מאמו. כשסרב לינוק – ירעתי. הוא שונה, הוא אחר. בסביבה כה גרתי החייחטו אליו כאל נתות, לא בראדם. מקולל. אני החלטתי להקדיש את כל חיי כדי שלא יהיה נטל בזוי. עברתי לסילואן. ליד הכותל. את יודעת איפה הכוחלו חה...חה...הו...".

ני שואלת אותו מהי ההרגשה להציל את כנו בטובילב יהודי. אבוימחמוד משכה אותי על שאלתי המצויינת ומכריו שהוא נכוך, לא נכוך, אלא מהסס להשיב, הוא מחקן ביושר. "חראי, בשכוע הראשון באתי עם הילה בכל יום, פחרתי מגילויי שנאה כלפיו. ואז הכחנתי שהם רואגים לו יותר סוב מאיתנו. החשיבה שלו מוגבלת, הוא אינו מבין את המתרחש. אני משתרל למנוע אותו מלהיחשף לשנאה. הרי הוא חייב לבוא הנה ואגי רוצה לומר לר.

הם לימרו אותו רברים שלא צופיתי שיגיע אליהם.". מחמוד בן ה'16 יושב איתנו שקוע כשרעפיו, מחייך כמו ילד נאחב. אכיו מחכק אותו בעיניו ללא הרף. פתאום אומר האבו "חשבוע הלכה בתי הגרולה

מרכך, את בעסו כחו כלי לאמשר לבנו ארובו

עליו אביו, פחד שילדים יהודים מוסתים יתנכלו לְוּ. לבסוף נעתר. הסתה, היה אומר ברוך, מלת מפתח. אכיו

"כתכי בעיתוך", אומר אבו־נוחמוד, "שצריך לדאוג יהודים פחות ישרים". בעלה מתעשת: "נכון, עוד לחרשים הערבים. מחמור עוד לא שיקם מקצועית. והמשמלאי אמר לי כפירוש שהוא כלל לא רוצה לחיות האחראים הם היהורים, לא? זה גורלנו, להיות תלוי בשלטון ערבי. טוכ לו בשלטון יהורי. זאת האמת. הוא ביהורים. איך אני מרגיש ? טוכ ורע. טוכ שילדי ביריים טובות. רע כי העם הפלשתיני עוד לא הוכיח את הקשר "זלא מפריע לך שאין לו רגש לאומי", אני שלו לאדמה זו, כמוכם היהודים. העמים כבר היו מסתדרים. הממשלות מכשילות. הממשלה שלכם "לא, לא לכל אדם יש. הוא רוצה לחיות, לגדל צריכה להפסיק עם השוויץ. אני רוצה מדינה את ילריו. דוא יכול לעשות מה שהוא רוצה. אני לא פלשתינית בגרה. איך היית מרגישה לו לקחו את ביתך

יש לו, כמובן, חכר יהודי זותיק. כשהם נפנשים הם נופלים זה כזרועות זה. נאותו יהודי הוא יותר טוב מעכר לשער הצהוב של בית־הספר אביו של אכי ממני, אומר אברמחמור, והכוס שלו הפקיד ביריו את

רוך נכנס בסערה: "אנחנו על הירה, אנחנו בגרערוו נו, מה את אומרת? עכשיו אני רוצה גם אחיופים".

האוטופיסט המעשי הזה קיבל לידיו בית־ספר שנוסד לפני 52 שנים על־ידי קכוצת מורים שעלתה מגרמניה. חברת "אליאנס" קיימה או את בית־הספר והיום עדיין משתתפת כהפעלתו. את תורמי הכניין החרש ומשפחת פרידלנד) הכיא טדי קולק, ממנו מצפה עוד כרוך לגדולות ונצורות.

שר חינוך עוד לא ביקר כאן. אולי מתמת המכוכה. כרוך לא בריוק גועץ עם משרר החינוך כשהחלים לקבל לביתיספרו, ב־1980, את הילד הערבי הראשוו מכפר שילוח. "לא היסטתי לרגע, לחצתי על כל העולם. יום אחד מצלצל אלי אב יהורי המום: 'מחבל חטף לי את הילד'. הסחבר שזה היה נהג ערבי בכפייה. הודעתי למי שרצה הסעה נפררת שאני לא כתובת. בנושא הזה – אני לא מקשיב להם בכלל. יש לי תשע מחנכות יהודיות וחמש מחנכות ערכיות. ועוד אין לצערי פטיכולוגית זעוכרת סוציאלית ערבייה. אסלייה אחת היתה. החלטתי לעשות כיף לאמהות הערביות, עשיתי להם טיול, כיף כיף, עין גרי, עין פשחה, הכנרת. כי מי יקה אותן לטיול, ההסתורותז זהו. קורם אני עושה ואחררכך אני רואה אם זה טוב. רק למה

בובזנו 20 שנה, רבין עור מצפה לטלפת או מהז ". המסע לאהכה דוילאומית התלויה כילד פגוע ואיננה מרחיבה תמיר את ההכרה, מסתיים בקרנוואל פורים. ישבו ילרים מתופשים בצהלה שתוקה. נינג'ה ומלכת לילה, פיראט וקוסם. גם המורות התחפשו: זו לטבחית, זו לחייל עם כומתה ארומה. יהורים התחפשו לערכים. ערבים התחפשו לעצמם. ישבו עם אימהות כמטפחות לכנות וצפו כיהורים עוסים מהומה כלי בת־קול. לברוך ציירו שפמפם וזקנקן של אַרָס. הוא

באושר. . אשתו היא המורה המחופשת לחייל. היא מצריעה לילרון המחופש גם הוא לחייל. הוא הרש. אכיו החרש עיוור לידו, אמו התרשת ואחיו התרש. הם אינם יודעים כי בהמשר חייהם, גם הם צפויים, כנראה, לעיוורון, מכנח ירושת "תסמונת אשר". המציאות הכי נחלמת של חיי, כומתה אדומה מצריעה לכומתה שחורה שהיום היא תרשת ומתר. אולי תיתעוור. כשאני מנסה לדונב אם של ילד מאבויטור, צורחת לעברה אם אחרת שתשתוק כי אל־ידור יבואו לכיחה ויקתו את בנה. עלי הברווי מחייך במסתורץ, נרמה לי שהוא אומר שיהיה טוב. אברכים שטנים משוחחים ביידיש ליר אחד מתורי המשחקים שברוך, שנודר מירידיו. אני החרש העיוור מחופש לחייל. למה, אבי, אני שואלת באמצעות אכיו. כי אני רוצה להיות חייל. אבי ילד נורמלי. האדם נכרא כצלם אלוהים, וילד בצלם חייל.

שרית מוקם 23 Kiaealo

יהונתן גפן

("לפי סקר של הגב" מינה צמח, המצב הפוליטי בארץ נשאר כשחיה, רק שחימין נתיה ימני שתר, והשמאל שמאלני יותר." –

> קמִתי לִי בַּבקר, תפשתי את עמי, רְצִיתִני לְדָבֵר עָם מִישְהוּ אָבָל לֹא הָיָה לִי עִם מִי.

הַשָּׁמִאל הָלָּדְ שְּׁמֹאלָה, והימין ימינה, וֹהֶעֶם נִשְּׁאֵר בָּאָמְצֵע, בֵּין יִשְּׂרָאֵל לְפָלְשִׁתִינָה.

תימין כמו המיד הָלָף רְחוּק רְחוּק. והשמאל כדרבו, הַמְשִׁיף בִּ״שְׁמַאל־טוּק״.

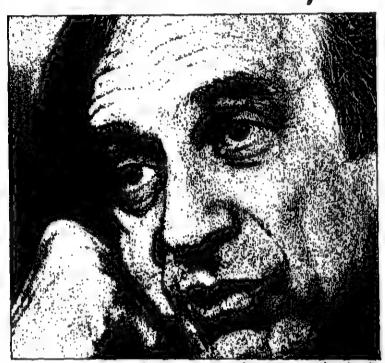
תַשְּׁמַאל דְבֵּר בְּלֶלִית עָל שָּׁלוֹם בְּכָל הָעוֹלָם, أتتثقرا تتشقرا עם דם ואש ודם.

אֲבָל הַם כְּבֶּר הָלְכוּ כָּל כָּז רְתוֹק מַהָעָם, יָמִינָה וִשְּׁמֹאלָם, ואיש לא שמע אותם.

ַהַשָּׁמֵאל עֲדֵין מִתְּפַּלֶּל לַאְבֵיִים מַתְּגַּלְּוְלוֹת, הַשָּׁמֵאל עֲדֵין מִתְּפַּלָּל לַאְבֵיִים מִתְּגַּלְוְלוֹת, הַיְּמִין מְדָבֵּר בְּמַלִיצוֹת וְבוֹבוֹת, וְהַשְּׁמִאל בִּשְּׁמָת הָבֵּית.

> חַיָּמִין צוֹעַק עַל הָהָר אָת תְזוֹן אַתְרַית הַיְּמִין, הַשְּׁמֹאל מְתְכַּנֵים בַּבְּבָּר: הצבור מהבקש לחפנין.

תַּדְרוֹם מַדְרִים וְנַרְדָּם. בתורוו שום דבר לא יורח, נַמַעָרָב – הַגַּב אָל הַיִּם. יָמִין ושָּבאל רַק חול וְחוֹל, וּבָאָקּגָע – הָעָם מִהְבּוֹנֵן לָבְתִירוֹת מִקְדְּמוֹת וְתִנִים. יָמִין ושָּׁמֹאָל, תִזְרוּ תַבֵּיְתָר. הוודים מדאגיםו

אלי ויול: "כל מח שעושה ישראל – היא עושה גם בשמי".

קט־יוסוף, לך הביתה! חיילים למען אלי

ם החלומות אינם מחים, הם חוזרים כתור מציאות פנאטית שכל קשר בינה לבין החלו־ מות מיקרי בהחלט. קט סטיכנס, למשל, זמר גדול שנהפך כְדַלִילה לחומיניסט קטן. לפני ומן מה הוא הגיע לארצנו השנויה במחלוקת, לירושלים המזרחית, כמוגן, כדי להקים מדינה מלשתינית־איםלמית על כל שטחי מרינת ישראל גם את פרס נוכל למלחמה, ואז יחיו לו שני פרסים ולגרש את הימורים שהגיעו לכאן אתרי 48: כבה זה בביתו המפוטסט שבארצותיהברית."

אללה יוסטור, קט סטיבנס, איך ליכלכת אותה איזה כדור לקחת שנהפכת מומר שלום לחומיניסט זאת, אנל אני אומר לכם: לעולם לא: כל מה שעושה מנאסיז איך נהפכת מקס מטיבנט ב זמר ששיריו צותנים רצון לחיות, ליוסוף איסלם – מתדתר מלחמות שנאומין הפאשיסטיים עושים לך חשק למות. לאן נעלמה "רכבת השלום" שלך: ואיך החשיך "הבוקר שהמציע", שהוא בעיני השיר הכי יפה שלךו ולא רק שאתם מרימים אלה על נער ערכי, והוא שהאל: "ליזה העצוכה" שלך עצונה עכשיו. כולנו עצובים כגללך, קטריוסוף, כיצר הפכת עורך ומחקת את כל השירים הנפלאים שלך בפטאליות תומיניסטית שתורה ואיך נפלת כל כך רחוק מאחיד ירידי דייוויר נורדון, שקם כל בוקר ותושב כיצר להחויר את רככת השלום הישנה שלך אל מסילות הסכלנות של העולם, ואתה ירדת מהפסים ובאת לכאן לחיחר שינאה. יודעים שהוא מווחר על כך שישאו אותו על הכתפיים

עד שהפסקת להקלים והתחלת להחלים. ובמקום - בנידיורק או תנו לו כנור, אחים לנשק כבור שפרס להגיע לפארק הידקון, הגעה לזרות מלח על פצעי הנובל יבול לירה חיילים למען אלי. מוף כל סוף יש המורה התיבון, לא רוצים מהבית הנפלא של לילי שרזן, " בתובת כרורה: מכות רצה בשם חתן השלום:

שם אתה מתגלה בפנאטי יותר מקומיני. ואם יש משתי שלא הסף לנו פה, זה פנאטיים

או לך תביתת, יא יושוף,

תישן על זה לילה, ואולי התחוע.

ואל תען לשוב אליננ עד ששוב תהיה קע.

א מומן שוב פצה את פיו אלי ויול שלנו, חתן פרס נובל לשלום, שיכול היה להגיד כבר מומן דברים שיביאו את השלום, וכמקום זה אולי כגלל רגשי אשמה שהוא לא פה – בעצם – הוא נותן לנו כל זמן גיבוי תרבותי של תתני־שלום ואומר דברים שבגללם יקבל אולי פעם את

הסופר אלי ויול אמר: "זה פופולארי לתקוף את ישראל. ברוד לי שילאו אותי על הכתפיים אם אעשה ישראל – היא עושה גם נשמיו".

עכשיו לפחות כרור לכם, חיילים נכוכים, למען מי אתם הורגים ונהרגים, למען מי אתם משפילים ומושפלים, מכוים ומתכזים. למען אלי. וככל פעם "רק רגע, מי שלח אתכס?"

תגירו לו: "אלי שלח אותנו". "מי זה אליי?"

"תחן נובל לשלום", תגידו לו. וסרדראוני

למרות שזה לא פופולארי, אלי בערכם. ואתם רק כרי להיות אתכם, ואתם יורעים כמה קשה לו אהבנו אותך כשהייה קס, בסוף שנות השישים, להיות אתכם כשאתם בעוה והוא בשיקאנו או

טרגדיה אתיופית נארץ המובטחת

אדיסו מסלה: "לא יכולים להתמודד"

באתיופיה הלכו לטיפול פסיכיאטרי. "צריך להכין, אנחנו מהעולם השלישי, מפגרים. כדי להשלים את הפער אני נלחץ, המציאות לוחצת אותי. זה קשה בומן כזה קצר. יש לי דגשי אשמה - למה עזבתי את המשפחה. אצלנו משפחה זה קדוש.

אדיקו מקלה מפוכח מאוד. מכין את המציאות. הוא מאושר בארץ. אבל יש לו ביקורת נגר המוסדות. גם הפעם, הוא אומר עשו טעויות כדרך נבחר לסוכנות. אני לא התרשמתי מדולציין. הוא בכלל לא דצה להתיימס לשום דבר. כתבנו לו מכתכים, הקיסים (רבנים) שלנו כתכו.

דיסו מסלה, בן 27, "ותיק בארץ", עלה ב־1980. יו"ר ארגון "בית ישראל", שלדבריו כולל כ־95 אחוזים מכני העדה בארץ. על אדיסו אפשר בקלות לומר שהוא כבר אחד משלנו. לכוש בקפידה, מדבר עברית כהלכה, משכיל. עובד במחלקח הקליטה של ההסתדרות. מעורה במה שנעשה, עוזר למי שרק אפשר. תאם שמעת באתיופיה על מקרי

"אני גדלתי בכפר יהורי גדול עם 1,500 משפחות יהודיות. מאז שנולדתי, לא שמעתי על אף מקרה התאבדות. זה אסור מנחינה דתיח, ולנו חדת זה חדבר הכי יקר. אני יודע למה מתאכדים, אני עבותי את המצוקה. האנשים לא יכולים

שחשבנו באתיופית. איך את מסכירה שמי שחלך במדבר, ברגל, חודשים, מרחק כליכך גדול, בלי נעליים, דגלים

נפטר להם בדרך. כל הקורבנות היו שווים כדי להגיע לירושלים. המוות לשרוזר מה עבר עליהם. אז הדברים נקלטים ומחעוררות כל הבעיות. אני רצינו להיפוש, הוא אפילו לא ענה על אף פעם לא שמעתי שיהודים המכתכים".

שהחיקשורת הציתה בו את הדימיון בעותי מילים: מבצע משה. אבל אח הכבוד העצמי הם איבדו כאן, במפגש עם המציאות הישראלית, עם העולם המודרני שמדבר עברית. עם צברים חסרי סבלנות וסובלנות שערערו את כל המסגרות המוכרות. אחרי שתם מאבק הקיום, מתחיל המאבק על החיים. אחיופים מחאבדים, סיפור . אישי אחד.

מאת אביבה מץ צילם: בני גלור

הם הלכו חודשים במדבר ברגל"ם צרובות. הם מכרו

את כל מה שהיה להם.

וקצח יותר, רעבו ללחם,

נאבקו במחלות. הם באו

תעולם אחר, במסע מפרך

האם אלפו (מימין), עם בתת. רצתה שיראו לה את חבל החליה, אמרה שזה האויב שלה, שהיא רוצה לנעת בו ואו תירגע

"בררך היה מסגנו הגבר של המשפחה. שמר עליהם, עכר, עשה כל מה שהיה צריך. ב־12.1.84 היהודית במלון 'הנסיכה' בנתנ'ה. מסגנו נרשם כרווק

"במלון 'הנסיכה' כמעט ולא למר עכריה, רצה לתקן את גילו ליותר צעיר כדי ללכת לפנימיה של עלית הנוער. אמו לא הסכימה לעוור לו כשנוי הגיל

27 KIDEDID

מחו הטרבי של מסגבו טרלה נהוא מאיר ואללי זילצ . אותה לאשת. ברגע שהחליטו לעלות, החזירה אותה מסגנו סדלה, יליד 1964, התייתם מאכיו כשהיה כן משפחתה לכית דוריה. לא הסכימו לעלייתה לארץ. שלוש. אמו נישאה שנית ועברה לגור בכפר אחר. מנישואים אלה נולדו שתי בנות", כתוב ברו"ח "מסגנו בדל כבית סבו וסבתו ועכד אצל דוריו ברועה צאן הגיעו לארץ ונשלחו למרכז קליטה של הסוכנות ובהקלאות. זמן קצר לפני עליתם, אירעה סריפה בכפר בו נרו ושמונה מבני משפחתם נשרפו זאת היתה וקיבל את השם מאיר. הסיבה העיקרית לכך שב־84', ימי 'מבצע משה', וחליטה אלפו לעלות לישראל עם בנה מסגנו ושתי בנותיה, ללא שאר בני המשפחה שנשארו באתיופיה. שנה לפגי עלייתו, שודך מסגנו לילדה צעירה ונשא

תאם, אלכו: "אני לא מאשימה איש. אלוהים ישכום אם מישהו הזיק לו. חיבשו ובסור מצאו אותו תלוי. איך וח יכול להיות ששם החזים מעמד ונה התאבד, איזה סיבה"?

אוותו של מסגנו, טרנבו, מתגורה עם משפותה בחיוך מנומס, מומינה להיכנס, אשה קטנה בעלת תווי בדירה למעלה. נמצאת עכשיו אצל אמה שתי הנשים לא הצליחה להשתלט על השמח, למרות שלמרה כאולפן. השיחה מתנהלת כאמצעות מתודגמן. אדים מסלה, חבר המשפחה ומנהיגם הרוחני של האתיופים

בשבעה ביולי 1986 הסים משרד הבריאות ועדת מרר הקליטה המהירה. במרכן – שתי מיטות מכוסות, חקירם וסיכם בלשון יכשה דררת צוות הבדיקה לנבי

תלויים שני קרשים לרחזב, נשענים במעבר, בין שני של נתגיה. חלונות. עליהם תלויה כביסה. אלפו מקדמת את פני לוכשות הנשים האתיופיות כסמל לצניעות.

> את הדירה של אלפו ממלאת ריקנות. על קיר אחד תלוי גובלן קטן ותמונה משפחתית מאתיופיה. זה הכל, בפינת הסלון שני ספלי קידמה: טלוויויה וקלטון.

בית מספר אחת־עשרה, ברוצה שמורק בנתניה קשים, לא נעימים. במסדרון הצר, לפני הכניסה לדירה שולתן וכיסאות. קשה להאמין שכל זה נמצא במיכוה אחר מדיירי הבית: "כאן לא גרים האתיופים. האתיופים כולם גרים בכניסה השניה והשלישית. כאן זה בית מסורר, יש דלת כניסה עם . פנים אציליים, לבושה כנלימה לבנה את הגלימה . בכסוי ראש. אלפו לא מבינה מילה עבריה, גם האחת אינטרטום, שם אין. האתיופים שברו אותה". בכניסה השלישית של בית מספר אחת עשרת גרה אלפו סלומון. אמא של מסגנו טרלה, אמיופי צעיר שהתאבר לפני שנה וחצי.

ככניסה לבניין הביוב פתח, נוול מאיישם לרחוב. חדר המדרגות מוזנת. הקירות שתקלפים, הייתות

Bipedio 26

ומסגנו נשלח דרך מינהל הסטודנטים של משרד הקליטה למוסר רתי – רמות שפירא על יד ירושלים". הרו"ח של משרד הבריאות מסכם את המקרה

כשלושה וחצי עמורים מודפסים. מכיע מסקנות על המרכיב התרבותי, מסגרת הלימורים, ומבנה האישיות של מסגנו טדלה: "מסגנו־מאיר ז"ל, בן 22, אנאלפכית, סבל מפזילה, בעיות שיניים ושמיעה. מסוגר בעצמו, מדבר מעט, ביישן. כעל תחושת אחריות חזקה לגבי משפחתו, אמו ושתי אחיותיו. הוא הגיע לרמות שפירא אף על פי שפיגר ביריעת השפה העברית. כדי להשיג את רמת הכתה, היה צריך להתאמץ. הוא למד נגרות, מקצוע שנחשב נחות בעיני התלמירים, לעומת מכונאות רכב למשל. יחסית לנקורת ההתחלה שלו", מרגיש הרו"ח, "התקדם כלימורים והיה 'בסרר'. כמעט מדי שכוע גסע כימי שישי למשפחתו כנתניה".

הרב מרדכי שינדלר, המנהל החינוכי ברמות שפירא, לא הכיר אישית את מסגנו. למרות שהגיע למוסר חודשיים לאחר המקרה. בקי הרב שינדלר בכל הפרטים: "הקבוצה שלו היתה כאן שנתיים. זאת היתה הכשרה מקצועית בתנאי פנימיה עם לימודי יהרות מתוגברים. פרט לעברית ותנדך הם למדו כאן אנגלית, השתתפו בשיעורי ספורט ופעילויות חברתיות שונות. כרצמבר 87' עוכו כולם את המוסר והתפורו ברחבי

תחילת יולי 86', יצאה הקבוצה של מסגנו ' למשך שבוע ימים, למחנה גרנ"ע כאחד _ הכסיסים בדרום הארץ. הנושא הצבאי והכושר הגופני נמצאים כראש סולם החשיכויות כקרכ הקבוצות האתיופיות. הם מאד שאפתנים. רוצים להוכית יכולת טובה. באחד משיעורי הנשק, מסגנו ניסה לירות ולא פגע. הוא היה פוזל. המדריכה בשיעור קליעה למטרה אמרה לו: 'בצורה כואת אתה לא תהיה חייל כצה"ל', זה פגע כו עמוקות. ביום שישי, 4.7.86, הם חזרו למוסר. כל סוף השבוע הוא התהלך ממורמר, דיבר על כך שלא יהיה חייל בצה"ל. כיום ראשון ככוקר מצאו אותו תלוי על חישוק

מוסד רמות שפירא הוא כנראה מוסד טוב. ממוקם על גבעה יפהפיה, קצת אחרי שורש, בתוך מושב בית מאיר. ביום טוב רואים משם את השפלה. יצחק עצמון, מנהל המוסר, נשמע בטלפון נלהכ לשתף איתנו פעולה בשיחזור המקרה. הזמין אותי לכקר, הבטיח לעזור. אמר שהרב שינדלר יתן לי את כל הסיוע הררוש. כיום שביקרתי במוסר עצמון לא היה כמקום. איש לא טרח להתגצל בשמו. הרכ מרדכי שינרלר, למרות שהתבקש והכטיח, היה מאד עסוק, נקושי התפנה לשיחה קצרה. מאוד שמח כשיכול היה להגיד שלום. לא לפני שאמר: "המקרה הוה לא כליכך מעניין אותי. הסכמתי שתכואי לכאן כדי לעשות פרופגנדת למקום. לצלם? כשום אופן לא"..

היחיד שלא היה לו מה להסתיר היה יאיר כהן, מדריך אתיופים צעיר עם כיפה סרוגה, שלא הכיר את מסגנו טרלה. הוא הגיע למוסר לא מומן. מוזר, הוא

"ר וזיים רוון הוא אנתרופולוו: זוי ארבע שנים באתיופית לצורך העולמת עבודת דוקטורט. עובד תיום באוף מחקר ופיתוח של משרד וקליטה. לאתיופים בארק, לפי דעותו, ישיר . שיבות להתאבד: "כחברות מסורתיות, אין הרבח מקרי התאברויות. זה תלק מקוד תרבותי מסורתי. באתנומית לא חירו לחץ ודברחי להשניות. ללימודים בבות קמי, רצון להתקום. מלא בעיני

שאין יותר מערי התאברויות. "אחרו שה שקרה ברשת שפירא, היה חשש למקרים וושנים. האווים למור שבירא, היה חשש מוחשיה אה הרוח דעה זור הצל בדי לרימלה מן כנישום), כדי שקבונות או עולה, הדים! את הצל ניוציאו מחם את הרוח הלעה, אולן ההנציקון שהיו התאברות:

רצתה שיראו לה את החבל, אמרה שזה האניב שלת אפילו לא שמע על המקרה, איש לא טרח לספר לו. על האתיופים, חניכיו, אמר יאיר כהן שהם מופנמים, מנומסים, נעימים ולא אלימים: "נותנים ככוד לזולת, יחס למבוגר ואינם עומדים על זכויותיהם כתוקף, אבל לאט לאט הם מתקלקלים בארץ. לומרים נימוסים מהישראלים". את מה שלומדים האתיופים ברמות

שטירא, הגריר יאיר כהן כ"תיצוקים ביהרות". "היה המפרנס היחידי שלי. חודש ימים הלכנו כדך ברמות שפירא פגשתי את אהוד סנכטו, בן 24, לסודן. יומם ולילה, דרכים לא דרכים, כלי תנאים, כלי חבר וקרוב משפחה של מסגנו. היחיד מאותה קבוצה מים, היות סרף. אין מלים לספר את מה שעברנו. מתו אנשים. אלפים, אלפים מתו. זאת הסיכה שחלק נשארו שעוד לא נמצא לו סידור קבע. בינתיים הוא מחכה במוסד. אהוד התגורר בחדר הסמוך. השיחה איתו באתיופיה. פחדו לכוא. גם כשיצאנו מתבית ה היה מאלוהים. אף אתר לא כא ושיכנע אותנו לעלות מלווה בשתיקות. הרבה שתיקות. כחור צנום, עם למדינה, לא יודעת מאיפה זה התחיל. זה התחיל פשם, רעמת שיער ענקית וכיפה סרוגה קטנה במרכזה: "מסגנו היה מהמשפחה שלי, אבל לא ידעתי. הכרתי יצאנו לירושלים. החזקתי את עצמי. לא הרושתי אותו במרכז הקליטה, במלון 'הנסיכה' בנתניה. רק פה, עייפות. אלוהים נתן כוח. לא רק אני, היו זקנים יתור, ברמות שפירא נודע לי שאנחנו מאותה משפחה. בזמן והחזיקו. זה קורכן לאלוהים בשביל להגיע לירושלים.

שהיא רוצה לגעת בו ואז תירגע".

אלפו נרגעה רק למראית עין. השבוע הגיעה

בשורת איוב נוספת. אחת מכנותיה, שנשארה

באתיופיה, נפטרה. לא ברור ממה. קשה לראות של

פניה התתומים את הכאב. על מסגנו בנה היא מספרת:

ההפסקה היינו עולים למגרש כדורסל, משחקים. חיה לו קשה כלימורים, לא כל־כך הכין בעברית ובחשבון.

"לא היו סימנים... לא ראו שהוא עצוב. הוא היה שמח מאד, התנהג כרגיל. אני הייתי בתל־אביב. חזרתי כיום ראשון, אחרי שמצאו אותו. אני לא האמנתי להמ... לא הייתי מאמין. הוא אף פעם לא סיפר שהוא כועס, שרע לו, לא היה אף פעם עצוב. אפילו היה מצחיק את החברים, כמה סיפורים מצחיקים היו לו. לא הייתי מאמין שהוא יתאכר. אני לא הייתי בגדנ"ע, לא רציתי ללכת, כל הטיולים האלה לא מעניינים אותי. החכרים אמרו שהוא התרבז מאד שם כגדנ"ע. הוא היה כליכך מצחיק בערכים חיינו הולכים לחדר שלו, לשמוע סיפורים מצחיקים".

היית חבר קרוב שלוז

כן, אבל הוא לא סיפר מה הוא מרגיש. לא סיפר כלום, לא סיפר לאף אחר איך הוא מרגיש. השאיר מכתב על המיטת שלו. כתב שם להתויר לאמיר כסף. גם לי, ארבעה שקלים. כל מי שהיה חייב כמף. אף פעם לא סיפר למישהו שום רבר".

הרב שינדלר סיפר שאהוד קיבל את מותו של מסגנו קשה. קשה מאר. שימים שלמים התהלך בפנימיה כמו סהרורי, והם פחדו שינסה לפגוע בעצמו. כחלק הכרתי מתהליך הסקת לקחים ברמות שפירא, הצמידו אחרי המקרה, פסיכולוג לקבוצה. גם צוות הטרריכים תוגבר. עברו לשיטת השמירה האישית. אומר שינו לר: "מכתב מאתיופיה הוא מדר למצב רוה. פיתחנו טכניקות של עירנות יתר לבעיות. מי שמקבל מבחב מהבית, נמצא אצלנו על הכוונת כי הבשורות, ברור כלל, אינן טוכות. תיגברנו את לימודי הגרנ"ע, כרי להכין אותם יותר סוב למסגרות צבאיות".

כשטיפרו לאלפו סלומון על מותו של בנה, וזיא ביקשה שיקתו אותה לרמות שטירא, לראות מקרוב כל פרט, אדיטו מסלה לקה אותה לשם: "היא ביקשה לראות את המקום המדיוק במגרש הכדורסל. אחריכך

"ודווקא כרדך קרה אסרן. אלפים מתו כפתלות טרופיות. בדרך לא הרגשתי עייפה. כאתר המקופות הייתי חולה, הכל היה מזוהם שם. זה מאוד עצוב.

חיכינו שמונה חרשים. כשיצאנו מאתיופיה היה לנו קצת כסף ובדרך היו שודרים, שדדו את כולם ובאנו כידיים ריקות. דרשו כסף. לא היה לי גרוש, הכן הלך לעבור בחקלאות, ככפר. חודש עבד, לא ראיתי אותו חודש וחזר עם הכסף. לקח לבו שנה, עד שהגענו, לא רוצה לדבר על זה... סיבלו אותנו באשקלון ואמרכן פיזרו אותנו למלון 'הנסיכה' בנתניה. אחת השניאות שעשו. זה עלה המון כסף ורק אמרו כל הומף אל תירקו, אל תררכו, אל תעשו רעשי. האוכל לא התאים ככלל. הם ככלל לא יודעים לכשל. עשו אוכל לא נכון, אכלנו רק כדי לא למות. כבית מלון נמאק, בחדרים, רק מיטות...

"הבן שלי לא השתנה כאן. ידע לתת כבוד, היה פתוח, אוהב לצתוק, לדכר מנומס. כולם אהבו אותי, תמיד הרגיש טוב, לא ראיתי סימנים שהשתנה. היתי מאור קשורה אליו, כן יחיד. הוא היה הנבר שלי, אין לי בעל. עד היום הזה אני לא מבינה איזה סיבו היתה לו להתאבר. אני מחפשת כל הזמן את הסיבה זה ממש ירע לקרוא ולכתוב. אף פעם לא סיפר לי אם קשה לו. לא ראיתי פרצוף עצוב. אשה אתית התאכרה כלור והוא התפלא ממש, איך אנשים עושים את זהז כסוף גם הוא עשה את זה. אם היה מחליט בראש, הייתי מגלה סימנים...

"הוא אהב אותי. כנראה משהו קרה לו, טרי, של הרגע האחרון. שנה למד ברמות שפירא, לא היה לי קשה להיפרד ממנו כי חמיד רצינו חינוך, ולא היה לנו באתיופיה. לא רציתי שישאר כבית כלי לימודים. הסיבה יכולה להיות של כלום. קשיי קליטת, גענועים הביתה, הבעית הרתית. אולי היו גם בעיות שאני לא יורעת. הוא כבר התאבר, את מי אאשיםו אין לי טענות, לא יורעת מה ודה במוסר. לשתו אותו לנודיע (המשך בעמוד (33)

מה התכניות שלך?... בחטכון

צא מתי שתרצה* במטמון תשואה

נממון תשואה לשתיים, אתה יכול ליהנות מהצמדת מלאה למדד ומריבית צמודה

שבשיו באפשרותך למשוך את כספך - כולו או חלקו - כבר בתום 6 חודשים ולאחר מק מדי כל 3 הודשים, ולקבל ריבית נבוהה יותר ככל שתקופה החסכון ארוכה יותר.

משיכה של כל הסכום	מעויבה עד מחצית הסכום	ושך תקופת מסכון:
"פריים"	1% + "פריים"	DITEN 12,9,6 DIN
"פויים"	2% + "פריים"	מום 1,18,15 מוד עם
4.2% צמוד למרד		ם יירוש מונו

קח שער עדיף בתכניות החסכון הצמודות למט"ח

בשרות החסבון מבמון צמוד דולד, מפמון דולר מדד ומפמון צמוד סל, תוכל להבפיח לעצמך משיו שנור הגד או שעד סל נמוך יותר ולקבל המורדה נבוחה יותר עבור כספך. את בעסף להצמדה מלאה לדולר או לטל המסבעות ולריבית צמודה.

התאים המיוחדים מוצעים לתקופה מונבלת בלבד. פרסים מלאים בסניפי תמון כספי סכל של בנק הפועלים מאפשר לך לבחור בחכנית המתאימה לך ולהרווית

נוא וחראה איך פועלים טוב יוחר (פנק חפועלים)

ainealo 28

יש חדש ב"כל גיל". קו עיצובי חדש לחדרי ילדים ונוער: "הקו הלבן"- חדרי ילדים בסגנון חלומי. ריהוט בעיצוב מרהיב וכצבע לכן

מיוחד המבליט את מרקם העץ באיכות הידועה של "כל גיל". רהיטי כל גיל בעיצובים חדשניים וכאיכות קפדנית לילדים שאינם מתפשרים על יופי ולהורים שאינם מתפשרים על איכות. בכל גיל אתה מקבל יעוץ צמוד, שרות אדיב ואספקה מהירה.

קבוץ נבעת ברנר חנות המפעל: קיבוץ נבעת ברנר כול' 98-443920 מככדים כרטיסי אשראי דריוהד.

יו מתרים, רחי אלובי 117, מלי 169 (13 - 04 - רחימי חצעון רחי ההפתדרות ו (ציק פוסט). 20 - 740/27 - 0.2 באר שבו: הווער פוסט, מלי 169 (169 - 04 - 040/27 - 040 באר שבו: הווער פוסט, מלי 179 באר מווער פוסט באר מוווער פוסט באר מווער פוסט באר מוווער פוסט באר פוסט באר מווער פוסט באר מווער פוסט באר מווער פוסט באר פוסט באר פוסט באר מווער פוסט באר פוסט באר מווער פוסט באר פ מנהרון, והראלנבי לדו, של הפסבות היה במונים במונים במונים במונים במונים במונים במונים אינים הויתונים 20.05 צפפאל-ל החדר של צפי רח' מוקולוב 30, של 1907-03. ב הרצליה: כל ניל השרון (סימי סנמר) זהי מוקולוב 25 של 1718-350 ובחניות המשביר ברחבי הארץ.

תן במתנה ספר בהנחה!

אמא אדמה עהר מיינורט מדרך צכעוני למטיילים בישראל. עמיר כשל מסכולי טיולים הדשים לאתרים ומקומות מעוינים ברחבי הארץ. סידוו צבע בטבע מאת עודד

פייוניש. ספסג שייוו 22.50 שייוו.

קורות עם יעוראל לפורא תצעיר עוף ד"ר שלמה שביט. אלנוס מוחדר המהאר איזעים, תופטת ותהליבים בתלדות עמו מספר על שעלם אל אישים, אידעים ותנועות מראשית היותנו לעם ועד היום. 12.50 ש"ח.

מקט תואוד נאטט סינות של מקט מואשי תעשיית החלים התוריקשי מואשי החלים החלים המחיקשי מואשותו. כן למשתחה עייה ששוד וכגש את המלט כשנית. המלט בשנית. המלט בשנית. מאטט. נאטט.

קסם חלענה זרית לתרפ יודם, טירס היל האוויר נחרנ בשפתים. טיר, עיתתאית. מתרפקות לעוק ולהתיש לאור ספר עליו ולזכר, הנפתחת העותרות לה בעיצוב דמותו על ערם: איתו. תברת, תברו – מפקח ואוובתו – דעית המסקר.

רעיית המפקד. לסגנן שייח 13.50 שייח.

התשבע קולי כלפדי רחל אוסף מיחדו של כל פידיה של המסודרת רחל מעטוים בציוריה התלאים של עדיה מאוק. 1940 ש"ח.

תעקת לתופש ציק ביילי שיפון של קני נכוים הכאים מעלמות שונים. שיפוי אמיתי ודוכטי על רקי מממכק לחומש ולשיוויון ברוות מממל בדרום אמרקה עם"י תספר מומק ומוקדן אמיתים אלו שיטו זמואד של דיודי

אטינכורו. 18.50 שירו 18.50 שירו.

דרי נוספון ששרו של הילך איתמו ושנא על כך שכל כני משפחות מקבלים יום יום מכחבים מלבדו. סיפור מסף משודות טיפורי

אתמר מאוד עיי אוז איל. 1.70 שירו 9.70 שירו.

פולמות את המסטוה תיחשלמית חיפואלית. על השחם החימותים נואה עולבה של החברה המסיבואליטית. עלילת מתח פודוקה עלילת מתח פודוקה 13.50 שיית

איתמר מכתב

וצח בשכת בבוקר

ותוליות האומנות היוני היסול הימילו

25% הנחה על מבחר ספרי משה שמיר ולובה אליאב חתני פרס ישראל:

ממיטב ספריו של
משה שמיר:
משה שמיר:
משה שמיר:
משה שמיר:
מאוח מלך גישרות
מלך גישרות
מילדי ושעשועים
מינונה בלה
מינונה בלה
מינוני שנימינוני שנימציים מוציאליסטיה
מראשיתה נעד עהה.
מראשיתה ועד עהה.

SAMSON

Archaeulox

ממיטב ספריו של לובה אליאכ: • לנ חדש ויוח הדשת. • נין הפעיש וווח • נין הפעיש וווח • מפות אלואה • פיפור של איטור • פיפות חדרך ספרים באנגליח

בהנחה מיוחדת – YLLES ARE STARMATOTORY

YAM AT VAD A TO EMPARATOTORY

MICHOD SOUNCE OF THE STARMATOTORY

EXTENSIVE STARMATOTORY

EXTENSIVE OF THE STARMATORY

EXTENSIVE OF THE STARMATORY

MICHODOLOGY

אביב. ספופערות .mw 44.50

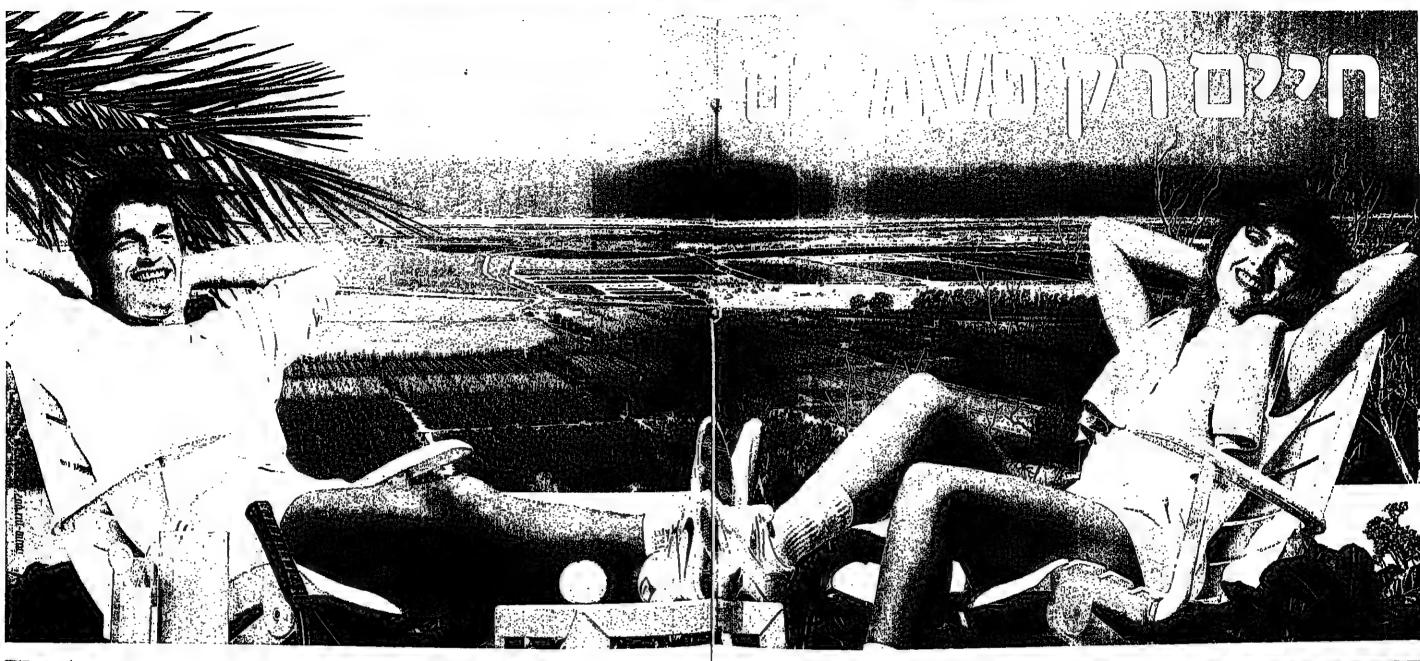
EAMSON YEARS
YEARIOLE, YEAR
YEARIOLE, YEAR
GET I'C INTERNATION OF THE REAL TO THE REAL TO THE REAL TO THE REAL THE REAL

ARCHAEOLOGY IN THE HOLYLAND RATHLEYM, KENYEY ייצובם או הבנונו המיים שפר מעולה הפתאות מפר מעולה הפתאי או הממצאים הארכיאולוגיים שתתגלו בארץ כעשרים השוים אחרונות. כולל צילומים ותרשימים ביוחדים של תאתרים הארכיאולוגיים

והמוצנים. מחיר מבצע 14.50 ש"ת

תמבצע בתוקף עד גמר המלאי או עד 16.4.46

בית קיט קרוב לבית - בחורף וגם בקיץ

לא פעם ודאי, חלמת על בית קיט משלך, בליבו של נוף הררי-כפרי, משקיף לים והרחק מהמולת העיר ומשיגרת היומיום. בית קיט אקסקלוסיבי, בסגנון בתי הקיט שראית באירופה ובארה"ב. לאנשים כמון, המחפשים השקעה טובה שהנאות רבות בצידה, אנו מקימים בזכרון יעקב את "חוות הברון".

בנסיעה קצרה תוכל להגיע בסופי שבוע או בחופשות, אל בית הקיט שלך. כאן תוכל לנפוש, לכלות וליהנות בחברת בני משפחה מפעילות ספורטיבית ומטיולים בחיק־הטבע

מיקומה המרכזי וסגנונה המיוחד של "חוות הברון" מאפשרים לך ניצול מלא של בית הקיט, בכל עונות השנה. בחורף תוכל ליחנות משפע של פעילויות המאפיינות את "חוות הברון". בחודשי הקיץ ובחופשות החגים תוכל להפכו לביתך הראשון.

ב"חוות הברון" יעמדו לרשותך: ■ בריכת שחיה לכל גיל וכל עונה בשנה - בריכה פתוחה וקרירה בקים. מקורה ומחוממת בחורף ב ג'קוזי ב חדרי סאונה רטובה ויבשה

🛎 חדרי מסג' ב מגרשי טניס ב אולם כושר ומכשירים לפיתוח השף אולמות משחקים ב מועדון בילוי לילי ב מסעדה ב גריל-בר

האנשים שמאחורי הפרוייקט

למלאכת התכנון וההקמה נבחר צוות של מתכננים מהטובים באוץ אדריכל: יהודה פייגין ב אדריכלות פנים: בלומנפלד-פינצ'וק ■ ניהול ביצוע ופיקוח: ניצן ענבר. גורמים אלה היו מעורבים בהקמת "פלז'ה" טבריה, "הייאט" ירושלים, "חמלך שלמה" אילת ועוד. יזמים: "אנבז" - מלונאות ובנין בע"מ, חברה ליישום השקעות ופרוייקטים של הון זר בישראל.

משקעה בבית הקיט שלך, כמו בכל השקעה, חשוב מאוד שתהיה בטוח : ושתישן "בראש שקט". האנשים שמאחורי פרוייקט "חוות הברון" שתים לך את כל הסיבות להרגיש כך.

■ מתקני משחקים לילדים ■ אולמות לטיפוח יופי וטיפולי הרויה בקקע פרטית רשומה בטאבו ובבעלות מלאה על שמך. משכנתא - 55,000 ש"ח ב-7% ריבית בלבד ל-12 שנה בערבות בנקאית צמודה עם כל תשלום ותשלום.

ב היום בהישג ידך: מחיר יחידה טיפוסית כ־70,000 \$ (כולל מע"מ). עד כ־35,000 \$ משכנתא, היתרה ב־30 תשלומים חודשיים.

ספק אם תוכל למצוא בארץ מקום מתאים יותר לבית הקיט שלך.

לטכח – מי שמתמצא במסערות פלמשנים כבושים במלח וגמבה כבושה.

ויש צ'ורבה תמצמצה עם כדורי

לקבל עם ודיב הזה צלוחית רוטב עשוי על בסים הצאר, יין, ליננון ושום.

מכל מה שחגיע לשולחננו סלמים, נמבה קלויה וכבושה כתחמיץ, אומצה אנפרקום וקבב – נהנינו. הטבח לשי כהלכה, מבשר טוב, עסיסי מאוד, מאותרת לקול קירקור אווזים ופעיית בשבתות, כשתחווה פתוחה גם צלייתו אחידה והצולה הודידו מהאש טלאים – מה יכול להיות יותר נחמר החוות מארון ביענים נמכרות בדיוק בומן. גם העובדה שלא היה מוה. מתוכל יתר על הבידה תוסיפה לאיכותו.

The state of the s

רומנית עד הסוף

אמאיה'. תל־אביב, רואב בן־יואדה 192. היתה כאותו מקום מסעדה אחרת. קראו לה "אנקרה". אתריכן שינתה פרצוף וקראה לעצמה "שיתת העיר". עכשיו שוב שינתח פנים, התקשטה בעיצוב וודש, בבורסאות ישיבה שהחליפו כסאות קינותציונלים, בתיקרה עם ויטראוים וגדילים, ככתלים מקושטים ונפראות קריספל. נכון לשעה זו היא מסעדה מנונדרת ויעה שקוראים לה

כמו שהיה. גם כקרב קהל הסועדים הרבה פנים של "קבועים". והמקום הקבוע של יתודם גאון עדיין נשמר. כמו תביר. יש מוסיקת־רקע רומנית. ולמי שרוצה ארוחה רומנית עד הסוף יש צפילו מבחר של יינות מיובאים

רושניות – קוראים סבדו הטוב. וחוץ מוה יש איקרה שלידה מערימים ערימת כצל פרי קצוך סלט ארום מחצילים וגמבהן סלט מוצילים צרובים ומעוכים; מטיאט כבוש כצלפים ובצל: דג ספניול, שתוא קרפיון עשוי על הגריל וסובל בתחמיק: כבד קצוץ מכוסה כזרי כצל מסוגן וכמובן צלונת עם "המוצים" – כרוב כבוש עם מעט גזר מגורר בתוכו, עשוי מירקות טובים, טריים, הוא חתוך

> כשר או נתחי בשר. ויש מיני אומצות על האש וטבעות של פילה. ראיך אמשר במסערה המבית ללא "מיקס־גריל". כאן תא מכיל שבעה פריטים: כליות עגל, כבד נקר, מוח, תומישררה, מומיצה (שקרי ברוך), פיסת אומצה וקבב – רומני

מתוץ לתחום הרומני יש היצע נבד של רגים, וחל מלוסוס וברכוניות עבור נפורלים וכלה במלימות ובורים. תריל - מגישים לשולתן כשתיא חצוי וקרקור אווזים ופרום ונטול עצמות. מי שרוצה יכול

למנות העיקריות נילוו טוגניתפור ביתינבאללה – מגרל-צרק – ראש־העין, רגילות "טבעיות". בקכוקי היין הקטנים וסלט ירקות טדי. הצ'יפסים תתוכים כאן לא רחוק מקיבוץ נחשונים, בתוות הניצבים שם מיוערים אף הם לסוערים במעוגל ואינם ספוני שמן. סלט הירקות ברי-צאן. במשך ימות השבוע ניתן במקום. לעצור ולקנות שם זיתים ושמן זית ישר דקדק וניחותו רענן. סיימנו כלישתן של מן המקור. בשבתות וחגים מוכרים שם ברווזים בשלל צבעים, כלכים, גריים --

המחירים בהחלט סבירים: מנות ראשונות לערוך סעורת־פיקניק במיתתם החווה. עם הילרים בריר (עונת ההמלטה), בין 3 ל-5 שקלים אומצת אנטרקוט - השולחנות הכפריים, צל העצים, 22 שקלים. מנת קבב (3 גלילים) – 12 הקולות, הריחות והמראות הפסטורליים שקלים. מנה אתרונה – 4 שקלים. – חינם אין כסף. המסערה פתוחה צהריים וערב, שכעה

> גבינות וזיתים, פעוות טלאים

ריים, לראות את השמים מבעה ! יכול לקבל שם את השמן־זית ארוחת בוקר נחמדה לווג – יגנו ממך לענפי האקליפטוסים, לבצוע שלהשכחת טעמו הוסיפו לו עלי דוומרין מיותו, האוכל עשוי היסב, אין פערים את הפיתה ולהתריך לתוכה הרין גבינה וועתר. הזיתים הסוריים ה"רפוקים" תמילות ברצח בין המנות. אך שאון, לפרוש זיתים על הבייר, לפתוח את | נכבשים כומוח יחר עם עם עלי גפן יתר קבל נהניבו מהקבב - הוא היה סבר בקבוק היין ולסעור פת־שתרית ופלמלונים.

במקום פיתות טאכון גדולות וחמות, איפה עושים את זהו בצר הכביש - פיתות רגילות עם שמן וועתר ומיתות

חוות כרי־צאן מתמחית בגידול

עזים וכבשים וכעשיית גכינת צאן

מיוחדת, במתכונת חוות צרטחיות. אתה

עשבי תיבול צרפתיים; עם כורכום או

נם ממכתר גכינות הצאן של החווה, משק חי צוהל מסתוכנ שם בין רגלי המסעדה, כאמור, מהודרת. אך פיתות חמות ויין, ומאפשרים לקונים הפוקרים את תוות כרי־צאן. אפשר לכקר לחזות כחליכה ולעתים גם כתהליך הכנת הגכינות. אפשר גם לבקר במאוזוליאום הרומי הניצב כתחום החיוה אחר המיכנים היחירים כארץ – מהתקופה הרומית ששרד כשלמותו עד לקומה השנייה. יש להניח כי הוא נשמר משום שתקופה ארוכה שימש כמקום

תפילה מוסלמי. לְפני הסיור כתווה או אתריו, לפני הטיולים כחיק הטבע שסכיב ואחריהם, עם כיסוי־תיבול של פחם צמחים; עם כראי להסב שם אל שולחנות העץ הכלתיימעוכד, לקנות פיתות טריות, חריצי גבינה, זיתים ולבנה, ללעוס צאן הם מבינים גם לפנה, אותה הם וללגום ולהנות מויו היקום כשבת התיישה אל שולחן עץ כבד משווקים בכמה צורות: שבעית"ו עם אביבית מפוייסת. תמורת פיתה גדולה וגם בשבת אביבית לפני הצה" עלי דפנה, ככרורים בתוך שמויות. אתה מהפאבון, חריץ גכינה וכקבוק יין קטן –

35 BIJEDID

יש לי צורך במרובעות, ולפעמים צורך להיורק מודו

ברוש הגרול כחלון הוא אחת הסיבות לכך שקנינו את הרירה הוו. הוא נותן לנו הרגשה מאור נעימה, כפרית: המיקום שקט, קרוכ למרכו ועריין יש פרטיות: וזה חשוב לי. אני סרטן סרטנות מאורן אוהכת את חום הכית, נהנית לקשט, לעצב, לטרר. זקוקה לדברים יציבים סביםי. אוהבת שיהיה מסודר, אבל לא פרנטית, לא תמיד הכל טים טום.

אני לא כפאניקה מקצת בלגו. זה כית שחיים כו. הרירה נעומה, לא מפוארת. לא מוכנה להקריש את כל חיי וכספי לשכלול ועיצוב הביח, אבל חשוב לי שהדברים הבסיסיים יהיו בטעם שלי. הרבה רעיונות לעיצוב לקותי מציורי ילדים בספרים של בתי, טליה. יש בוח פשטות נאיכית עם הרגשה של פרסטיות. אני אהבת קווים פשוטים, נקיים, אבל שתהיה בתוכם איזו שמחה, כמן ארום או פרחן עוגה טובה על השולחן. מדי פעם יש לי צורך לשנות ואני נהנית לסרה את הכית מתרש. מצד שני, אגי מאוד נסשרת לזווית של ספה או לאהיל מסויים, וששת להיפרה. אבל הטעם משתנה. דירתגו הקורמת היתה שונה לנמרי. עכשיו אנחנו זקוקים לקירות לכנים והרכה אוויר סביבנו, ולמלא את זה כרברים שאנחנו אוהבים. ציורים עם נאיביות וקצת . מסוגלת לנחל חיי משפחה יפים וכית בריא יחר עם פיגורטיכיות, אכל זרוקה.

אני לא עושה טורצים. עבורה, חיים, ילרים, יוכל ואני, הכל קורה לנו יתר אין גם צורך לנתם כי תוצם אחר משפיע על חשני. החיים האישיום מורמים לעבורה ולווסר עברתו על עצמי הרבה ברי להשיג את בוח שיוצא מחוכי ומאסשר לי לעשות דברים עם היכולת לוויות לנמר: עם הילרים כשאני איתם ותוך... השנים למרתי איך להתמורד עם הביישות, להפתיר הומן קצור להיות לנמרי פהסעה אני באה כם שאוי בין מה שאני מרגישה לבין מה שאני חושבת שעלי

with שלומית אהרון.

נולדה וגדלה בתל אביב. למדה ב"רננום"ו "תלמת כלוו" ו"בית צבי". בצבא היתה בלהקת מיקוד מרכז. זמרת לחקת "הכל עובר חביכו", ייצגה עם הלחקה את ישכאל בתחרות האירוויזיוו: משתתפת ב"עלובי החיים". בת 37 נשואה לומר יובל דור, אם לבת וכן, גרה בת"א,

עבודה וקריירה, ושום דכר לא נפגע. זו, התמודרות מתמרת: לא תמיר פלה, אבל אינג

מתלוננת. זה לא משהו שנכפה עלי. העבורה חשובה

לי מאוד. יש בי ביישגות וחוסר בטחון ומצר שני

לעצב, לסדר "וקוקה להברים לא פרנטית, לא בפאניקה מקצח בלגו. וה כית שחיים בו

לעשות. אני ממשיכה להתבייש ולפתר, אבל למרתי לנתק את זה מתעשייה. מאו שאני זוכרת את עצמי סיבלתי כליכך הרבה חינוסים חיוביים בעניין השירה שאף פעם לא לא ויתרתי על התמודות כגלל הביישנות והפחר. ברגע שאני עולה על הבמה נפתח משתו אחר וקורה, אני מאור אותבת לשיר, זה געים לי

מהרגע שאני קמה עד שאני הוזרח מהחופעה

אני סרטן סרטנית מאוד: אוהנה"

פיזית, אגי מבטאת את עצמי כשירה

כמעט אינגי נחה יש כל הומן פעילויות כמיחו עכשיו, כשהמון רברים הצטברו יחד. לפעמים זה מלחיץ ואו אני וקוקה להסתכלות סביב, לראות איפו אני חיה, לשים פרחים ככדן לחשוב על אינה סור אקרא אחרי כך, לחפש את האחונים. סליה נדלה לתנה זה, נסעה איתנו הרבה, ישבה בחזרות ובתומעות. היא שותפה מלאה בחיים שלנו. מאו שהילר נולר הוסצי עורה פבית ואנחנר נוסעים פחות הכי חשוב לי יח הבריאות הנפשית והנופנית של הילדים והיחסים

את חום הבית, נהגית לקשט, יציבים. אוהבת שיהיה מסורה, אכלי

איתם כשאני מרבישה שזה על חשבון הילרים, אני

איזה סופר תשפיע עליך בנעוריךז <u>הרמן הסח.</u>

אָת מי היית רוצה לפגושו <u>את אבי. לחבק אותו עוד פעם חזק, וזהו.</u>

הבית והילדים.

איזה דברים הוריך עשו ואת שמחה שאינך עושהו <u>אמי ויתרה על קריירה כומרת למען</u>

"אנן לא עושה סוויצ'ים. עכודה,

לנו יהד. אין גם צורך לנחק כי

כישות אחת ולומרת לדבר סוקו גם במה

חיים ילדים, יובל ואני, הכל קורה

תחום אחד משפיע על השני. החיים

האישיום חורמים לעבודה ולהפך"

בישואון עם תיכון כאכים ופתר בניחון. דק עם יוכל

תווחורים הם על כילויים ורכרים כאלה, כמעם מאת ומן לצאתו אני מופיעה כל ערב, לפעמים נם לשישו ונימי רביעי יש שתי הצגות. למרות שאני מתישה מאור תל־אביבית, אינני מעורה בחיי החברה לאן לא תולכת לפאכים, פתיחות, סנידות, בעריפה לחוור הבותה בכל זמן פנוי, להיות עם הילרים או לחיפוק עם תחברים חסובים, זוג חברום, לא שובאונה חברי נפש, כטוב וכרע הלהשה – כל אחר מאו באומה שנאה, רובים, והתרושיות, ועם חוגנים

ער הים המשרים בשנים האחרונות, אנתני לא לחופשת פנשית לא ינאנו שנים אבל כשאנוען שירך לענם העניו ולהחרכו רקיבמה שאתה עישה. בלולונים די זה בא עם הוצלותה ברצקו. באות חשור לעברה, אני מדברת תמיד ונרכים: "הנשה של הנשה" זה שינור ניתום מהבעית ומלפנת "אלשי אנו מתחילת להמתכל על עצמי, מקצועית, "של ועה היובות ויש בנו גם לעילו, להירנם אללייתה. צולום: שמואל רוומני

לצאת לתיאטרון, מסערה, לפגוש חברים, להסתוכב בחנויות נחמרות. בארץ, כשאני בחנות, אני קצת נלחצת מזה שאין לי פרטיות ומרגישה שאני נסגרת כי יש לי תחושה של התקפה. למרות שוה בא עם הרבה אהרה, לא תמיד נעים לי להסתוכב בחנות. אני מעריסה לקנות בתו"ל. לא כל אחר מזהה אותך ואפשר

להרגיש פתיחות. יש משהו מאור אינטימי כלכחור שפתון, להסתכל על עצמך בראי, למרור בגר. אני אוהבת בגרים פשוטים, קלאסיים, אבל עם איושהו שגעון, משהו שיזרוק את המרוכעות. אולי זה כאופיי, שיש לי צורך במסגרת, במרוכעות, וצורך לפעמים להיזרק

בטלוויזיה אני צופה מעט מאור. יש לפעמים סדרות אנגליות שאני אוהכת ומקליטים לי. רריו אני שומעת רק בנסיעות. כשיובל שם תקליט, אני נהנית, אכל ביוומתי - אני לא טורחת לכחור תקליט ולשים על הפטיפון. אני לא שומעת הרבה מוסיקה, וזה רבר שאני תמיד מרגישה צורך להתנצל עליו. אולי יש לי יותר צורך כשקט. מיוומתי – תמיד אקח ספר. אני קוראת בהנאה. זה הכילוי האמיתי שלי. כשאני יוצאת להופעה, תמיר יש לי טפר בתיק ואני קוראת בין לבין, כשמחכים. יש לי צורך להפנות את הראש שלי לכיוונים אחרים, להסתכל על דברים גם בפרופורציות

ייוכל ואני מאור מעודדים אחר את השני לעשות דברים, למרות שכל הזמן גם קשובים לראות לאן זה מוביל. יש בינינו אהבה ושותפות אמיתית בחיים ונעבודה".

לאחרונה קראתי את "עיין ערך אהבה" של גרוסמן ואת "גיא אוני" של שולמית לפיד. אני לא מעורה כמה שצריך לקרוא עכשיו. אין לי זמן לרוץ אתרי כל מה שאקטואלי. למרות שכארון מחכה כרגע ספר מאכצרים של שולמית הר־אבן שאני רוצה להגיע אלין כמה שיותר, מהר. אני קוראת את מאמריה כעתון והיא מנקה, מנפה, מאירה, ממקרת דכרים. לא אגיר שספרים כאלה מרביעים אותי. הם מעוררים ליותר איכפתיות. אני לא רואה את עצמי משתתפת אקטיכית בפעילות פוליטית. זה לא חלק מכישורי לצאת זלהילחם. אין לי צורך כמחאה מהסוג הוה. אכל אם כל אחר, עם עצמו, יהיה יותר שפוי ויראה את הרברים יותר נכון – האווירה הכללית תשתנה.

מאור מרתקים אותי ספרים כמו "זן ואומנות אחופת האופנוע", "מר אל כאן אנה", "חניכה לאכת" (של אליובת הייך) וספרים אחרים שעוסקים בתחומי המימגש כין פסיכולוגיה, שילוסופיה ומיסטיקה. ספרים שמנחה אותם הכוונה לשנות את זווית ההמתכלות שלך על מה שקורה בעיקר כחוכר שיש בהם אופטימיות לגבי הסיכוי לשנות את ושת ההכרה, את המצב הרינשי. אלה הם גם נושאים שאילו היחה לי שנת חופש, הייתי מקדישה ומן ללימוד והכרה יותו מעמיקה שלהם.

אני ממגלת לוצורכו נספר אנילו ברעש גו לם עולמי השובה היחסים במו בתוך משפחנה קשורים. לעבודה בשהלנהי שבנוסי ללחקה אני חייבת לחסש זה מרצים אותי, מייצר אותי, עוזר לי להסתכל על נם דווכים אחרות חיו בתחמלה משבר, כמו בחני דכרים מוויח אחרת, לשנות דעות שלא מתאימות סתארות המות בשתה בלחן של הופנה הוא הכין ופורגן ועבר איתי את כל משוכה, של איך תידאה ומה, יגידיו, זה מחזיה אותר המונים שלנו בארץ זה להיות עם הלליים לעשת הביים למיות שלל הזמן עם קשונים לראות לא יציה, זכרים משתנים מקצע שלנו כי תרא לאינה שלו בארץ זה להיות עם הלליים לעשת הביים למיות שלל הזמן מל האות לא יציה, זכרים משתנים מדי, אתה בייך להזכית את לשתת למיות לא היו לגו בוףים ובעבורת היותר במיות שניים אבל בשתנים שירך לענם העריו ולהתרכו רק במה שאתה עושה. "היות לעבר האתרונות אנתני לא בתונה לא היותר למיות שמשת משתת משתת לא יצאנו שנים אבל בשתנים שירך לענם העריו ולהתרכו רק במה שאתה עושה. "באות שנים אבל בשתנים ביותר לעניות אנה מהדים המתונה שלו המותר המותר

smeme 36

37 Water

המשר מהעמוד הקודם)

את האור. כשהפך למוסלמי ראיתי בכך דבר טוב כי קוויתי שהוא יהיה מורה דרך לכולנו, אבל הוא הרס הכל". אומר דייוויד.

לפני ההכרזה של אחיו, רייוויד מזכיר שהם דיברו על הקבלה בין התורה לקוראן. חשבו לשכת ולמצוא קווים משותפים כין המשיח למוחמר. עכשיו הכל התפורר. "הייתי בהלם. אחרי שהכל הסתיים, רבתי איתו והיו צעקות נוראיות. הכעיה היא שהוא מצטט הכל מהקוראן. אין לו כוונה רעה. בפנים הוא רך

משך כל השיחה רייוויר קורא ליוסוף איסלאם, אחי. מרכר כגוף שלישי. אסור להזכיר את המילה קאט סטיבנס. "קאט סטיכנס מת", הוא צועק. אכל הרווחים עדיין חיים. למעשה, דייוויד, שהיה מנהל העסקים שלו, ויוסוף, יכולים להרשות לעצמם להתכטל עד יומם האחרון. התמלוגים ממשיכים להציף את חשכונות הבנקים. בתקופה הנפלאה של סטיכנס כשהיה אחר מגדולי זמרי הפופ ומילא כל אצטדיון בעולם הם מכרו

דייוויד, היום כן 47, נולד כג'ורג' ג'ורג'ין. אחיו נולד

השניה. תקופה אלימה בחיי לונרון. התעוררות החורים שלה איימו שאם היא תינשא לו היא חשובה הרוסנ'רול. האלילים של אז היו ג'יימס דין ואלכיס כמתה. אחרי שנה וחצי של נישואין שכללו מריבות פרסלי. "הסרט ששינה את החיים של כולם היה 'לות וצעקות, הכל החפרק. ג'ונגל' עם גלן פורר. מאותו יום העולם השתנה. זו היתה תקופה מטורפת. קמו הרבה כנוסיות. היית שמצא את היעוד בחיים. הוא רוצה להיות כוכב פופ. מסתכל על מישהו וישר מכנים לו אגרוף בפרצוף. רייוויר האמין בו. תמיד ידעו שסטיבן יוביל יום אחר

השוודית, שגם ממנה הספיק להתגרש. ב־1967 הם תתמו ב"דקה". גם שם לא היו הטבילה את ג'ורג' בכנסיה בפטיסטית. "כנראה בגלל דייוויד היה פורט עליו מרי פעם. האלכום שפתה מרוצים. דייוויד הרגיש שהמפיק מנסה לזרוק אותו ורוצה להשתלט על הרווחים של אחיו. אחרי מאבק משפטי שכלל כמובן סוללת עורכי דין יהודים מצירו, רוקנ'רול. דייוויד מי אז עם בחורה משוודיה. הוא כבר זכה במשפט. שלב הזה כבר שונה שמו של סטיבן לקאט סטיבנס. הוא אושפו במשך שנה בבית תולים,

סטיבן הגיע אליו עם האלבום לשווריה, ואמר לו הבין את משמעות החיים. השתחרר שמכל האנשים שהקיפו אותו ויעצו לו. דייוויד החלים שה הרגע

את העולם. הוא לא הופתע. "בהתחלה", נזכר דייוויד סטיבן הקטן משך תשומת לב כבר מילדות. היה "הוא היה נשמע כמו צפרדע, אבל אחרי שנה כבר היה מצא לו אמרגן אחר ועזב. לו קול של זמיר. המילים שלו היו ממש מצויירות. הוא שלי שיקנה לו גיטרה טובה יותר. חיפשתי איך להשיג כחברות תקליטים? מישהו קם ואמר לי 'תלך לחברת עוזכ את זה. היו לנו מריבות איזמות". דייוויד זגור

סגור, מופנם, אחד שתי עם עצמו. מרוכז. דייוויד הפינה שלו.

הם גדלו בלונדון של אחרי מלחמת העולם הספיק להתחתן בגיל 17 עם כחורה יהודיה ולחתגרש.

כסטיבן. כנים לאב יווני מקפריסין ואם שוודית. מגיל אל המוסיקה הגיע סטיבן באופן די מקרי. כבית צעיר הם נשלחו לעולם הרת. תחושה של בלנול. האם היה אמנם פסנתר שהאב קנה, אבל סטיכן לא ניגן בו. שוה היה המקום הכי קרוב לבית", הוא אומר. האב לסטיבן את העיניים היה אלכומם הראשון של החזיר אותו לאורתודוקסיות בגיל שבע, ושלח את החיפושיות. גם באדי הולי הטביע עליו חותם של

סתם, כלי סיכה. לונרון היתה מאר עצבנית".

כרור שהוא נולד עם כשרון רב. כהתחלה בציור. דייוויד אומר שהציורים שלו היו אלוהיים, מגע של 🏻 קנה גיסרה, ניסה להקים להקה אבל זה לא הלך, ותוא קסם, אוסף של צבעים. הוא היה מומחה לקומיקס. החליט ללכת לבר. אחרי חצי שנה שכנעתי את אבא אפילו הציעו לו לעכור ב"דיילי מירור". מאותר יותר הוא יוכיר שגם החמלילים הרגישים והאוניברסלים של לו פריצת דרך לשואו־ביונס. יום אחד פשוט עמדתי אחיו היו למעשה כמו ציור צבעוני אחר גרול. "רס לו באמצע מסערה וצעקתי "מישהו מכיר כאן קליבר וזה לעואול היה כל כך קשה. אמרתי לעצמה ודו, אני ולפול סיימון יש את הכשרון הות".

"בבית הספר אחי היה די אלים. פעם זרק ספר על ראש של מורה ואיים עליו. הוא לא היה חלמיד טוב. אף אחד מאיתנו לא היה"

בחור יווני מאפיה כבית הספר. הילדים היו עומרים והתממו אותו. הוא היה או כן 16. הוא נוקק לחתימה בתור כדי לשלם להם פרוטקשן. "אני יודע שוה לא של אבי על התוה כי היה קטין. אחרי תקופה מסויימת יסה לספר את זה", אומר דייוויר, "אבל אני חושב - הוא לא היה מאושר שם, לא כתב את החומר שרצה. הם שהגיע הזמן לספר את הכל. הוא היה די אלים. פעם לא רצו לשחרר אותו. בא אבא שלי והתחיל לצעוק. הוא זרק ספר על ראש של מורה ואיים עליו. הוא לא אמר שהבן שלו חייב לבוא לעכוד איתו במסערה היה תלמיד טוב. אף אחד מאיתנו לא היה. התרים לא "ושאלו התיים שמחכים לו ולא שטויות בעולם הפום. "דייוויך אתה יכול לוותר על תפקיד השובר שלי, כ"

אכיהם עוב את הכית כשרייוויד היה כך 14 הבודרות כשיחה וסטיבן כן שבע. מאו הפך האת הבוגר לאפוטרופוס ולשומר האישי של האת האב חמשיך להתגורר לידם. גם לו יש סיפור עמוס הרתפקאות. הוא הצטרף לצבא משיכה ליהדות וליהודים. הוא גם סכל מאנטישמיות. הבריטי בגיל 16, כדי להלחם בתורכים. אתר כך היה "לא יודע למה, אכל כל החיים חשבו שאני יתודי. במצרים תקופה ארוכה ולמד ערבית על בוריה תמיד. תמיד קראו לי 'ג'ורג', היהודי', ו'יהודון' וכל מיני הלך עם תרבוש. "גם לו יש חלק כארץ ישראל", אומר רברים כאלו. אולי בגלל שְתִיה לי אף ארוך. תמיד דייוויר דוא היה מאלה ששיחררו אותה מהשלטון נמשכתי לצר הזה. קראתי על הרריפות שהיהודים העותמניה מסתבר שכל המשפחה הגיעה כדרך זו או . סכלו כל החיים והורהיתי איתם. אני זוכר שיום אחר אחרת לישראל, כל אחר מהכיוון שלו: אחר שיחרר, . אמרתי לחברים ערובים שלי שאלחם למען אנגליה אם אחוי אוהב ואחר רוצה להשמיר את מי שגר בה. מורכב. _ תפרוץ מלחמה ואו הם שאלו אותי 'מה, אתה אנגלי הייוויד נוכה שלצר האלימות היתח גם הרבה עורנ"ה זה שבר אותי". אמנות ויצירה. הם היו מתפלחים לבתי קולנוע. ראו כל טרט, לא משנה טוב או רע. העיקר לשבת בקולנוע. טטיבן. הרבה יהורים כאו לוצות השמאטעם, ודייוויר

HIDEDIG 40

סטיבן הנער היה ילד די אלים. הוא הקים יחד עם איי.אי.אס. ותגיד להם שאני שלחתי אותך. הלכנו

- הם שתררו אותו", מחייך גורדון. אחת הפעמים אלוהים דואג לי עכשיו". קאט סטיבנס הגיע למעשה לפיסגה. להיטים במקביל לקריירה המתפתחת של האת, עבר "ליידי ראבאנוויל", "וכבת השלום", "אבא וכן", ישולם דייוויד כחנות של שמאטעם בלונדון. תמיד היתה לו סראי", יהו צעיר מאור", "לא יכול להשאיר את הה בפבים", "צל ירח", "בוקר הפציע" ועוד. ככל מקום שהופיע האצטריון היה מלא. הוא שימש סמל לרור. סמל לכיוון חדש של יצירת ומר שיוצר את שיריו, ילו פרחים שחיפש את המשמעות של החיים. דיבו על אהבה, שלום, אחווה. עולם אחר. כמו כולם, גם קאם סטיבנס נסע למהרישי, עשה הרבה יונה והתעמק בתורות מהמזרח הרחוק. הורו שימשה מקום עליה

דייוויד הכיר את יעל ב־1973 ושראלית הקידכת ליחודים עורה מסתבר לקריירה של ,שהצליחה להביא אותו לביקור בישראל, לפני קלהמה

אז כבר היו לו שני ילדים, רניאל וכובי, מאשתו

בגלל כעיות כנשימה. היה חשש לחייו. כשיצא, כבר היה מישהו אחר לגמרי. פתאום

הסיבה לא היתה פרוזאית נסו. היו ביניהם

ויכוחים מרים על הרדך, על הרוחים. דייוויד הגיש

שאחיו סבור שהוא מרוויח כספים על חשבונו, על

חשבון כשרונו. "ראיתי שהוא לא מעריך אח כל

תוויכוחים והמיקוח שעשיתי למענו בחברות תקליטים

לשווריה. כינתים התחיל האח להצליח כנרול. אחרי שלְוש שנים הגיע קאט סטיכנס לשוודיה, וביקש סליתה. רצה שיחזרו לשתף פעולה, לגעת יתר כאבק

בכוכבים. דייוויד הסכים. הגיע ללונדון וברגע האדון

החלים לחזור בו. "רציתי להיות אדון לעצמי. ידעתי ששוב אכנס לכל תמריכות ותמיקוחים". והיו הרבה

כאלה בתחילת הדרך. הנא זוכר שיום אחר הגיע לידי

מכות עם האמרגן של ג'ימי הנדריקט. מי יעלה קודם

לבמה, קאט סטיכנס או הנדריקם. היו שם חילופי

מהלומות קשים. הנדריקס היה רתוק מהמתומה היא

עם להקת "ההולים", רבר שגרם לדבריו לקנאה גדולה

אצל אוזיו. "הוא מאוד אהב אותי. אני נוכר שיום אוד

הוא בא אלי, כשכבר היה מאוד מטרסם, ואמר לי,

רייוויר, מלחין בוכות עצמו, החל לשתף פעולה

(ממשך בממוד 12)

התכודד עם המזרק וההרואין.

מערכות בישול ואפייה אלקטרה.

עבור דור בלחיצת כפתור.

פריצודהדרך הטכנולוגית שביצעה אלקטרה בשנים ארבערו האסים. האחרונות מעניקה לה את תואר המובילה גם במערכות בישול ואפייה. תנודי המיקרוגל ותנורי הגומחה של ווסטינגהאוז, יחד עם תנורי

חמולטיסיסמם המשוכללים של אלקטרה – מהזוים את הרביעיה המבוקשת ביותר בישראל במערכות בישול ואפייה. בנוסף עליהם מציעה לך אלקטרה מבחר ענק של מוצרים לכל בית ולכל פינה במטבח – החל מכיריים וקולטי אדים וכלה בתנורי גז מעוצבים

להפליא. מערכות הבישול והאפייה של אלקטרה מהוות נוחו גדול בנווגת המכירות של טכנולוגיה לבית בישראל.

דיוויד, האח של יוּסוּף

יום כיפור. הוא כיקר במקומות הקדושים, נסע גם למצרים. מהביקור בירושלים, הביא לאחיו ספר קוראן. וכאן למעשה ההיסטוריה מתחילה לתקתק מחדש. מאותו יום שקאט סטיבנס החל להתעמק בקוראן הכל

הוא עוב את הכודהיום, את המהרישי, את המוסיקה. לאט לאט הכיוון היה ברור. מוסלמי ארוק. מהרישי התחלף כמוחמר. מי שמצפה למצוא את שבור ודואג לגורל אחיו, יכול להירגע. דייוויד מאושר מצעדו של אחיו, טוען שהאיסאלם והקוראן הצילו את חייו, תכיאו אותו אל הנחלה. אל החופש והשקט שחמיד חיפש. הצילו אותו מתעשיית הרוקנ'רול ששותקת ורומסת את כוכביה. והנדריקס, עם המזרק. תמיד שימש כתמרור "עצור".

ני שמח שהוא הפך למוסלמי כי זה הוציא אותו מהכלא של המוסיקה. הוא , היה אליל נוער. אליל המונים, וזה 🤻 נותן המון כוח. יש כזה המון אשליה. וה רבר מחריד לעמוד על כמה, מול 30 אלף איש, ולשלוט כהם, יש בזה כוח מפחיר. אני אף פעם לא הייתי בתוך זה. שנאתי את כל דרך החיים של הרוק. למעשה, הם לא חיים כל כוכבי הרוק. תראה איר שהם מרברים בטלוויזיה, ממלמלים שטויות בקושי יודעים מי הם ככלל. הם מכולבלים וכנאלים להתריד.

"אני יווני והצער הזה לא הפתיע אותי. חשוב לי יותר שנשמות לא יהרסו מהמכונה הזו שנקראת מוסיקה. תראה את מייקל ג'קסון, איזה מסכן. זה הרבר הכי חולני שיש ואין לו טיפה של חיים אמיתיים. אני לא מאמין בסיסמה של סמים, סקס ורוקנ'רול. אולי רק בנשים. תמיד הייתי פלייבוי. זו היתה החולשה שלי: אח שלי כן לקת סמים, אבל אף פעם לא היה מכור. אני יורע שהוא ניסה אל.אס.רי. ועור דכרים קשים. פעם תפסמי אותו עם כדורים ונחתי לו בפרצוף. הוא השתמש בקוקאין, אבל כרגע שהגיע לאיסלאם, הוא חתך את הכל כשניה. לא נגע כזה לעולם יותר. אני זוכר שכתבתי את המחומר 'אלפא אומגה' הוא שאל אותי, 'למה דייוויר! האם לא הגשמתי אני את כל . החלומות שלך כעולם כרוק'? זה הרס אותי. הבנתי שאני זה שיצרתי את המפלצת הזו".

דייוויד, למעשה, פועל כל חייו למען שלום אוניברסלי. פחות מהצד האמנותי ויותר במעשי. הוא מארגן אירועי שלום, פסטיוואלים, נפגש עם מנהיגים. הוא אירגן למשל כסוף שנות ה־70 מופע צדקה שנקרא "שנת הילד". הופיעו שם בוב גלדוף, שמאוחר יותר הרים את פרוייקט ה"לייב אייד", דייויד אסקס, כריס דה כרג וגם אחיו, ששר שם כפעם האדגרונה כפומבי. זה היה כשיר "ילד למען שלום" שכתב דייוויד. קאט סטיבנס עצמו חרם כל חייו לצדקה כשהיה כוכב פופ. הוא אחר מהראשונים שהבין את הכות שניתן לתרגם אותו להומניות עולמית. גם כ"לייכ־אייר" שנערך לפני כמה שנים רצה להופיע, למרות שהיה מוסלמי אדום. דייוויד ויוסוף הגיעו לוומבלי, פיטפטו עם אלטון ג'ון ודייויד בואי אכל לא מצאו ליוסוף איסלאם זמן מסך. הוא עוב את המקום מאוכוב.

יוטוף איסלאט מתגורו כלוגדון, עם אשתו פאוזיה

אל.אס.די. ועוד סמים קשים. פעם תפקתי אותו עם כדורים ונתתי לו בפרצוף"

עם נשים; אני שואל. "נם נשים. אני אוהב נשים", הוא

ייש לי את הקונספט שלי. אני מסיים עכשיו מחכים לרי?"

הם כל השנים בקשר. קשר טלפוני או שדייוויד קופץ לבקר. גם הכת נעמי היתה שם ושיחקה עם הילרים. "תגידי מה את תושבת על רור יוסוף, על מה שהוא אמר", מפציר כה דייוויד אכל היא מחייכת ומסמיקה. רצה לשחק עם חברה. בשיתות ביניהם מנסה יוסוף לשכנע את רייוויד להצטרף אליר, לעולם חמוסלמי שכולו טוב. דייוויד לא מאמין בקיצוניות. הוא מעדיף למשוך למרכז. בזמנו כתב מחזה מוסיקלי בשם "אלפא אומגה" שזכה להצלחה גדולה. שילוב של ייוויד עצמו מאמין שיש בו את הכוח לשנות.

ספר פילוסופיה שמרבר על העולם. אני מאמין שצריך לבוא משהו חדש. לא בטוח שיש לי את זה, אכל אני מנסה. אני רוצה למצוא הבנה בין כולם. אני מעין דייוויד חרש. לדעתי, הכל כתוב בספרים של הרת. הבעיה שהספרים הנכונים מגיעים למנהיגים הלא נכונים. שהרי כל מה שקורה בעולם מונע בידי כות של הרת. אפילו המאבקים בבריה"מ או הנאומים של ריגן. אני זוכר שהיה לי ויכוח עם אחי והוא אמר לי, אתה חושב שאתה נביא שכולם מחכים

"כשכתבתי את המחזמר 'אלפא אומגה' הוא שאל אותי, למה דייווידי האם לא הגשמתי אני את כל החלומות שלך בעולם ברוק'ז זה הרס אותי. הבנתי שאני זה שיצרתי את המפלצת הזו".

וחמשת ילדיהם. דייוויר אומר שמרבית השכנים בן הכוקים של חזרה בתשוכה. כשחברים נוצרים שלו בשכונה חם יהורים ויוסוף חבר שלהם. לכן כל כל 'מגיעים לישראל, הוא לוקה אותם לכותל ואומר להם ' לתל אביב. בדרך הוא אומר לי, יאני עדיין מאבין שיש הופתע מהחצהרה הבוטה שלו. "עכשיו בטה השכנים שכאן מצויה האמת. שישו הוא יהודי ואם יום אחר היא ביוסוף משהו מן ההארה, משהו מן הובואה יבול להיות יקראו ויראו מה אמר וזה חבל". ווא עצמו שינה את יחזור לעולם הוא יעמור לצר רבנים. רק איתם ימצא שתא יביא את הבשורה לעולם הוא ואני. האתים שמו לגורדיון, כיוון שוה דומה לנ'ורג'ין: דייוויד כא שמה משותפת. "החלום שלי", הוא אומר, "שהיהרות ב'ורג'ין". מהמקורות. הערצה לרוד המלך. "תאמת היא שהאיש תיקח את הנביא שלה ותתן אותו לעולם, זה ישנה את

שהבי הערצתי כל חיי הית שלמה מלך. עוד כשהייתי הכל. בסך הכל, כולם אומרים שיש להם נביא.

בגיל עשר פניתי לאלוהים וביקשתי ממנו שיתן לי את המוסלמים מדברים מוזמר, הנוצרים על ישו, היוצדים החכמה שהיתה לשלמה. לא רוצה כסף, רק חכמה". ומה 🥏 על המשית. כולם מחבים לצערי לקטסטרופה. אני לצ מאמין שהגענו עד ליום הזה כדי להרוס את העולם. כבר שלוש שנים שהוא מתגורו כישראל ומנסה

להרים גם כאן פרזייקט שנקרא "ילד שלום". מופע של ילדים שכמהים לשלום. הוא מדבר על הצלחה עצומה כרחבי ארה"ב וכאירומה. הופעות כ"אלכרס הול" וב"קנרייסנטר". אפילו הופעה בניקורגואה. כשרייגן וג'ורבצ'וב עמרו לחתום על הסכם משותף, שירוז בארה"ב את המופע, שעה לפני החתימה. אולי הם יתרככו ויכינו שדמו של דור העתיד תלוי כדיו שלום. המופע הועלה ככל העולם, למעם ישראל. רייוויד נשמע מאר מריר. "כולם מדכרים רק על כסף. דכר ראשון שאלו אותי כמה ירוויתו מזה. לעזאול, אני מרבר פה על שלום. זה עלה וירד כמה פעמים. לפני שנה כבר הייתי כטוח שזה יועלה בבביני האומה. אביטל מוסינזון פנה יחד איתי לגורמים שונים, לציין עשר שנים לשלום עם מצרים. שמיר הביע הסכמה, ויצמן, טרי פולק, בן אלישר, כולם היו בעד. רַק שמעון פרס לא רצה ליטול בזה חלק, כנראה בגלל שבנין הביא את השלום. זו קטנוניות. אחרי זה כולם פחדו לומר כן, פתרו לומר מילה נגד פרס. זה מעצבן אותיה. אגב, סיסמת הפרוייקט היא "אני נאיבי, אני רוצה

קשה לך לחיות כאן עם כל המהומות? "כמו לכולם. ברור שיש כאן זיברים לא מוסריים. לו'ו ואני צעקתי עליו, 'אחה חושב שאתה נביא שכולם דברים שהם אנטי יהודים. זו לא הרכות של היחודי האמיתי מה שעושים כשטחים. אני אומר שאי אפשר דייוויר עצמו קרוב מאור לתנ"ך. לפעמים עוברים לבבות שמתה על צער של אחרים. ויש צער. בעיער בעזה. תייבים שיהיה שלום וצרק עם הפלשתיבים.

והבת שלך דוה כיהודיה? "כן ואני מאור מרוצה. יש לה כתימצוה השנה ונתגוג את זה. יוסוף לא יכוא. אפילו כשהיה כאן מישהו שאמר שהוא רוצה לפבוע במישהו ושולו שישראל לא צריכה להתקיים".

שנאת אותו על המשפט הוה? "כעסתי מאור. לא שנאתי, כי הוא קרא מהקוראן בפנים הוא איש נהרר. אני לא שונא אותו. הוא אח שלי ואני מאוד־מאוד אוהב אותו".

רייוויד לוקח את התיק ונוסע מרמת השרון

אבו מורגושטרו

מערכות כביסה וייבוש אלקטרה. מערכת משולבת של מכונת כביסה ומייבש כביסה. השילוב המושלם!

עם מערכת הכביסה של אלקטרה ניתן לכבס, לייבש... וללבוש – תוך זמן קצר ביותר. מכונת הכביטה של אלקטרה והמייבש הקומפקטי, הניתן לתליה. מאפשרים לך – במקום לתלות את הכביסה – לתלות את המייבם.

אלקטרה היתה הראשונה להציע לך, כמו תמיד, את מעוכת הכביטה המשולבת, המעניקה מקסימום יעילות במינימום מאמץ.

עבור דור כלחיצת כפתור.

ชเอยอโก 42

ההצלחות הכלכליות של העשור האחרון

וקיבוץ אחד, ששבר את הראש בחקלאות כמו כולם, התעשר ממכירת מיתקן לתלישת שערות מן הרגליים. לא סתם הצטלמו החלוצות כמכנסיים קצרים. החזון, אחרי כמה נסיונות כושלים, התגשם. זה הכיוון:)

הדרך העקומה אל העושר

לרונן לא היו אף פעם רעיונות ששווים משהו. גם הרעיון התדש שלו היה רבילי כדבעי. הוא החליט לייצר וואפל מצופה שוקולד.

הוואפל שלו היה כמו כל הוואפלים האחרים, אבל בדרך אל הפירסומאי הוא השאיר אותו על פתח החימום של המכונית, והוואפל

"למה הוא עקוםז" נודעק הפירסומאי.

רונן ניסה לענות, ואף שלח יד מהוססת ליישר את הוואפל. אלא שהפרסומאי כבר חטף אותו וכחן אותו בהערצה, תוך שהוא קורא בצעקות אימים (סגנונו הרגיל, לא מכעס), לכל חגרפיקאים, התקציבאים, המוכירות ואף חנה מהחשבונות לבוא ולראות.

"מיד כשראיתי אותו", אמר הפרסומאי, ובעיניו ברק קריאטיווי "קפצה לי הטיסמה: למה הוא עקום?"

הס הושלך. ככה התחיל הכל.

הוואפל העקום עם הסיסמה הארירה ככש את השווקים. הוא חדר לארה"ב ואפילו לסין העממית, ודחק את כל דורות הוואפלים הקודמים מן העולם. "למה הוא עקום?" שאל פעם מועמר רפובליקני בנאום כחירות במישיגן בתשוכה לשאלה על מועמר דמוקרטי, וכגלל זה הוא זכה ככחירות לנשיאות ארה"ב והנהיג את העולם.

רונן עשת את זה. היום יש לו משררים בניו־יורק, מילנו, הוגדקונג (בה מעקמים את הוואפל יותר כזול), טוקיו ותל אביב. ולמרות הכל, הוא עריין נוהג לפקוד לפעמים פאכ ברחוב יורדי הסירה.

יום אחר ישכו היפנים ומישהו מהם שאל: "מה יש בעולם די והותר ולא צריך ככללז"

"שעוני יר", היתה התשובה, "לכל אחר יש כבר שניים".

"אין לשום אדם צורך בשעון נוסף?"

"לא, יש לו כבר שעון נוסף. מה גם שהשעונים קוורציים, ואין טעם לשמור שעון במגירה כי הבטריה נגמרת".

לקחו מיד נייר ועיפרון וחישבו: כמה שעוגים לא צריך כל אדם בשנהז

מכתב מצחיק ששלת לי קורא מתל־אביב הכיל ציורים של תמרורים. וכמו שהוא כותב: "אינני זוכר מה הרקע לכך שציירתי שלטים אלה, אך סכיר להניח רקע כחול. אם חס וחלילה תגיע להחלטה הנואשת לפרסם את השלטים, מובטחת לך. תמיכתי הבלתי־מוסרית, אך אבקשך לא לציין

טבוע: "ריבוק".

פינת השלולית

תנסיכות בנויות כמוכתב בתקבון. זה לא עושה אותן פחות נסיכות, אבל צפרדעי השלולית חם עם בעל מוח קטן וספוג מים רכים, וקשה להם להבין את זה. צריך צפררע מאור מיוחר שגם יראה את תנסיכה הני, וגם

Honigma

VEW DIRECTION

וליאביב חי באייר 70 (ככר המדינה); תליאביב, בן יהודה 43; דעננת, אחוזה 127 (ילדים ונוער);

רמת חשרון, סוקולוב 82; דיזנגון סנטר, הקומה מעל.

חדש - קניון איילון

עשרה. כמה זה כפול ארבעה מיליארדז ארבעים מיליארד. נו קרימה,

בכל פינת רחוב בכל עיר גרולה או בינונית או קטנטנה בעולם יש עכשיו חנות (פינתית), וכחלונות הראווח שלה אלפי שעונים.

לאחרונה הוחלט להגביר את הייצור לאור ביקוש שחרג מן התחזיות.

מרינה אחת ביקשה מכלכלניה סקר שיורה להם מה לעשות כדי להציל את המצב הקשת. "צריך שם", היתה המסקנה, "אם היה שם מפורסם על הנעליים, החולצות, החגורות, התיקים, העטים והאפטרישייב שהמדינה שלנו מייצרת – היה מצבנו נראה אתרת".

"נקנה שם, ונייצר מוצרים עם שם", אמר שר האוצר. "פשוט להגיר", אמרו הכלכלנים, "כל מוצר בעולם כבר מיוצר עם

"פרט למחטים", נועק שר ההגנה בהברקה חריפעמית.

מיד נחתמו הסכמים ויוצרו מחטים שעליהם טבוע בקטן ליד הקף! "פייר קארדן", ומולן, למען התחרות, מחטים יותר ספורטיביות שעליהן

אלפי מפעלי מחטים בכל העולם נסגרו ללא תקומה. וחיים אכזריים, אבל כלכלת אותה מרינה איתנה היום.

הנטיכה לא נראתה בריוק לפי דרישות השוק, צריך לומר. לא כל - לשני כל הצפרדעים האחרות המקרקרות כידוע כלי סוף - יונושק

איתה, ויהפוך לה לנסיך. מה את רוצה שאגיר לך, נסיכתי, שיש הרכה צפרדעים כאלהו לא.

עוברות 2'4 בבביש קמו

את שימי וזאת על מנת לא להפוך את הכחול לשחור". אני באמת לא רוצה לעשות שחור לאה.

(ראשי תיבות הוא הירשה לפרסם), אבל

תמרור אחד אני חייב לפרסם, כיוון שיש בו

שירות לציכור כתקופת האיירס, ומה שיותר

חשוב - שירות לחברי הכנסת ושרות

הבריאות שצריכים להגיע לביקור מצולם

Biacolo 44

ロサカケケサ

הסיפור הזה אינו לקוח מספר היסטוריה ישן בעל דיח נפחלין. זהו רק פרק אחד, מצמרד ומעורד חלחלה, בילדותו של איש אמיחי מאור. ד"ר למווימטיקה יעקב פרידתן, מ4, מחייך עכשיו בירושלים. אבל במונקאץ, הונגריה, בפסח 1958, הוא לא חייך. גם לא שאר בני משכחתו ואביו השוחם, שהואשם ברצח קטרו הגוי. בפסח, גם אחרי השואה, באמצע המאה העשרים, עדיין היה נוח יותר לומר שהיהודים צריכים דם נוצרי למצוח.

מאח נכחלי קראוס צילם: שמואל רחמני

אותה שנה איתרו במונקאץ כאפיית המצות, 🛮 ברמו. השוחט פרירמן הוחוק כמעצר מספר ימים ונחקר 🛕 נמרצות – "לא הרביצו לו, אכל לחצו עליו חוס שיורה" – אולם הוא הכחיש, כמובן, כל שייכות לרצח. לבסוף שוחרר והוחזק במעצר בית, אכל אז ככר היה צריך לשמור עליו ועל ביתויהוא, מפחר פרעות של ההמון המוסת.

הרוצה נחצא מקץ שכועיים, לאחר שעבר עכירת תנועה וגלגלי מכוניתו התגלו כ"מוכרים" למשטרה, מזירת הרצה. משפחת פרירמן ואיתה כל יהודי מונקאץ, נשמו לרווחה. הם, שהכירו מקרוב את נטייתה האנטישמית הארטית של האוכלוסיה ההונגרית, זכרו את עלילת־הרם האחרונה, שהעלילו בהונגריה על יהורים – בטיסה־אסלר – 75 שנים קורם לכן, אך קיוו שאחרי אושוויץ זה לא יחוור.

היום, בן ארבעים, אחרי שמונה שנים כמרצה בכיר למתימטיקה באוניכרסיטת קליפורניה, נוכר ד'ר יעקב פרירמן, ברירה צגועה בירושלים, בתוויה שהפכה לטראומה. "ידענו שתקופת הפסח היא העונה הקלאסית של עלילות הרם, אך להתנסות כוה אישית - זה דבר אחר לחלוטין". הוא זוכר כי "גם האוקראינים נחשבו אנטישמים, אבל ההונגרים עלו עליהם. כל פעם שהייתי צריך לעכור ליר כית הספר ההונגרי, בררכי הכיתה מכית הספר הרוסי, כו למרתי, עשיתי עיקופים וקפנדריות, כי ה'שקוצים' הדונגריים

דרביצו וקיללו". הוריו, ניצולי שואה, התחתנו אחרי המלחמה. אבא נשאר במונקאץ, לאחר שלמר שחיטה, כרי להחויק את שרידי הקהילה שהתקכצו שם אחרי אושוויץ, כחמשת אלפים איש. תחילה התנכלו לו השלטונות, אחר כך הסכימו שיהיה שוחט. הוא פתח טחנה למריטת נוצות, שהשלטונות היו מעוניינים כהן ושם הירשו לו לשחוט – בתנאי שלא יהיה לו זקן.

יעקב זוכר סררי פסח בילדותו. הוא זוכר פחד, אווירה של מחסור במצרכיימזון רבים, מצות שנאפנ בכתים פרטיים, זהספיקו בקושי. ב־1953 גם זה היה בספק. באותה שנה, שנת עלילת הרופאים, פחדו לאפות והמצות יררו למתתרת. הוא ווכר את עצמו כן 11, רוכב באופניים, יתר עם אחיו הקטן, לקולחוו מרוחק, כו שוחר מנהל טחנת הקומכיין והאח הקטן נבנס למכונה הגדולה, כרי להוציא את גרעיני החיטה דראשונים, שהיו "שמורה" משעת קצירה. כל הכמות לא עלתה על 15 ק"ג.

ויעקב זוכר אח לילות החורף הארוכים, כשכל המשפחה היתה יושכת סכיב שולחן מכוסה במפה לבנה זבוררים גרגרי מיטה, אחר לאחר, כדי שיהיו שלמים ולא יירבק בהם שום חמץ. אתר כך היה אביו נעלם לכל הלילה: מכשיר טחנת קמח לטחינת אותם 15 ק"ג חיטה. מנהל המחנה (שהיה משוחר) בעלם גם הוא, כרי שלא יואשם בפעילות דחית.

לפני פסח היתה לאכא עבורה רכה כשוחם. - באמצע הלילה נשמעה דפיקה בחלון. אבא קם מהר, (המשך בעמוד 55)

47 Blacain

האקרוז", רצו לרעת. משפחת פרירמן קנתה מגוי בשם

פטרו דירה משופצת, שהיתה לפני השואה בנעלות

יהורית. אחרי שהיהורים גורשו לאושוויץ, התיישכו

כבתידם הנטושים נויים מקומיים וכן אוקריינים שכאו

למתקאץ כתום המלחמה. פטרו שיפץ את הדירה ומכר

ביום הרצח הוא נכנס לבית המרזה כשכיסיו

אותה לשוחט פרידמן ככסף טוב.

"כל פעם שה"ח" מפחד נקמת הגויים המוסתים. המשפחה היתה מסוגרת כבית, אחות אימה. בחוץ שמרו צריך לעבור ליד שוטרים על ביתו של השוחט יוסף מאיר בית הספר ההונגרי, פרירמן, שנעצר יום פורם לכן בחשר שרצה אדם, כרי לשדוד את כספו. אולם אצל האוכלוסיה ההונגרית של בדדכי הביתה, כונקאץ, בירת אוקריינה הקארפטית, 1958, התפרשה ההאשמה אחרת. פסח היה כשער, והיהודים הרי עשיחי עיקובים צריכים דם נוצרי למצות – עכרה השמועה מפה לאוזן. "אם לא היו מוצאים את הרוצה, תוך כמה ימים, היה וקפנדדיות, כי סופנו דע ומר", נזכר יעקב, בנו של השוחט פרידמן, 'ה'שקוצים הוא זוכר היטב כיצד הפכו הבלשים את הכית ההונגריים הדביצו וחקרו אותו, את אחיו ואחיותיו הקטנים. "היכן

וקיללוי

בבית הספר. בעבור שנים חיו שוב 'שכנים': יעקב עלה לישראל וגריגורי ישב ביועץ צבאי במצרים.

Blacain 86

ככה זה יראה על החוף: מימין – שלם וכאילו־צנוע, שמראה הרבה ירכיים, עם הדמק בצבעים עזים ("אוברזון"); באמצע – ביקיני פרחוני עם סלסולים על הירכיים וחזיה נוקשת כאילו־שמרנית "דיות"); משמאל – שחור-לבן עם

61. ירוק עתיק: טיולי אביב

ביב. העונה הכי יפה בגליל נה, מזרחה בכביש טבעון־אלונים. פונים חורשות ושדות לטייל בהם, בין יפעת התחונו. הכל ירוק־ירוק לכיוון קיבוץ אלונים וממשיכים לנסוע למגדל העמק. (קחו מפה). 🛭 והשדות מנוקדים בפרחים. ישר ביער אלוני תבור. ליבלוב צעיר של - חזרה: ממגדל העמק ישר מערבה לבית ירדו הרבה גשמים השנה. 💗

> ● בית שערים, בית לחם תגלילית: טיול מצומת יקועם, או מטבעון, לעמק בית נטופה דרך בית שערים, גבעת שי יח־אבריק עם פסל השומר על הסוט ומ־ שם לגבעות אלונים ולבית לחם הגלי־

טיול בירוק עתיק, במקומות שבדרך כלל עוברים לידם בכבישים מהרימהר, בדרר לכנרת. מי שבא מכיוון תל אביב, יורד בכביש

החוף במחלף זכרון יעקב. נוסעים בווא־ די מילת לכיוון יקועם. בצומת יקועם רי פונים שמאלה ונוסעים קצת, עד שפו־ נים לכביש צר שחוצה את השדות לכיו־ ון בית שערים וכביש טכעון נצרת.

פונים שמאלה לקרית טבעון ועולים לבית שערים העתיקה ניש שלטים כתו־ עות הירוקות. מים). שם יש מערות קבורה עתיקות בחורשה של כליל החורש, עץ בר עם אשכולות פרחים ורודים ועלים ירוקים: סגולים. מה שנשאר מעיר יהודית שהיי תה כאן אחרי חורבן הבית שני. פארק לאומי, הכניטה בתשלום. פתות משמו־ נה בבוקר עד ארבע אחר הצהרים.

מכאן, עולים לגבעת שיית־אבריק לר־ אות את השומר על הסוס. פסל יחיד מסונו בארץ שמתאר את אלכוטדו זייד, יליד וילנה ואיש העליה השניה, שבא מבית לחם הגלילית להמשיך לנטוע לכ־ לכאן עם אשתו וילדיו, לפני כחמישים

העצים הקשישים ופריחה צפופה בש־ דות. כניסה וסיבוב קצר במרכז אלוני אבא חזרה לכביש והמשך לבית לחם נוסעים בעליה מכביש עכרצפת, לכיוון הגלילית. שוני מושבות שניבנו ב־1906 בידי הצעירים הגרמניים הטמפלרים. ונ־ שמרו בכל יופיו המיוחד. בידי ישראלים שבאו לגור כאן למני ארבעים שנה, רו־ בם יוצאי אוסטריה. מבית לחם הגליי לית יוצאת דרך לשדוח, שמכיאה אותנו לצומת ת"מוביל" על כביש עמק בית וטופה. שמאלה – לכיוון שפועם וכביש משטרה בריטית מלפני המדינה. מכאן יגור־אחיהוד. ישר – לכיוון צומת גולני, יש דרך ושביל מסודר שיורד לעין תינה לצפון ולכנרת. ימינה לכיוון נצרת־צפר־

רך אמת המים והטראסות עם הבוסת־ מקום לפיקניק בשדה, רמוק מההמון נים נהמריכות הסוער מוצאים כשפונים שמאלת ומיד ימינה, לכיוון הישוב אלון הגליל, והול־ • למידוו: כים מעט ומחפשים פינה שקטה בגב־ מכאן אפשר להמשיך לכיוון צפת עם

> אם בא לכם להישאר בסביבה, אפשר במאת השלישית. להמשיך לנסוע בכביש לכיוון צומת גולני. ואחרי שישה ק"מ לפנות ימינה, לכיוון הישוב הושעיה. מחושעיה, דרכי עפר לא רעות לכיוון ציפורי, מבט נחדר על הנבעות ואגם אשכול (מאגר בית נטופת), מקומות טובים לפתות את מז־ וודה של קש, עם יין וגבינות.

יוון זרזיר, ישוב בדואי, לתימרת ולתל שימרון. מגיעים לצומת נהלל על כביש

שערים ולצומת יקנעם.

עם שילוט ברור.

מירון. טיול בשמורת הטבע של נחל

עמוד. שאי אפשר ללכת בה לאיבוד.

שבילים קצרים ונוחים לכל המשפתה

קילומטר וחצי אחרי כפר שמאי, יש

פניה לחניון של משטרת עין תינה,

(עיו יקים). תחנת מידע. טיולים קלים.

ום עם ילדים קטנים. לשוטט לאט לאר

כביש עכר צפת (בפניה למירון) יש קבר קדוש של רבי אבא בן חלפתא ובניו, בצל עץ זקן מאד, אלון תבור. אם פונים כאן שמאלה, רואים משמאל את תוות "עין כמונים" שבה מוכרים

גבינות מתוצרת התווה ויש גם מסעדה.

מירון, עד למגרש החניה של "שביל הפיסגה". לחנות ולטייל.

אם פונים שמאלה בצומת חוסן, בכביש

אחרי פקיעין מונים ימינה. לפני חורפיש פארק יפתפה של חודש טבעי, אלונים פסוטה ואבירים, לטיול בחורבת זווית, למני הישוב אבירים. אחר כך חוזרים לצומת הראשון ופונים ימינה, צפונה, ונוסעים דרך כביש הצמון, בירנית, נטר עת, שומרה, לפארק נורן מול קיבוץ אי־

> • פארק גורן: למשפחות עם ילדים קטנים נופש וטיו־

לים קצרצרים בפארק, שיושב על המ־ צוק הצפוני של נחל כזיב. תצפית על

תניה במירון. להשתטח על קברי הצדיי קים ולעלות לראש הגבעה. לראות ני־ דבכי אבן ענקיים ששרדו מבית כנסת אם ממשיכים לנסוע לכיוון צפת עוצ-וים בין הזיתים שבצר הדרך. חניון קק"ל עם שולחנות, ברזי מים ומתקני שני ק"מ צפונית לכניסה לצפת, פניה ליער ביריה, ודרכי יער בין חלקות של ארוים כחלחלים ודרך משולטת לתוות "בת יער" כמיצפה עמוקה. הילדים יראו עיוים לבנות ביער וירכבו על פוני או על סוסים ויש גם מסעדה.

א־פרופו קברי צדיקים, כצומת חנניה על

כשמגיעים לצומת רמת, על כביש עכו צפת, הלב מושך במסח לפקיעין. פונים שמאלה אחרי כפר רמה ומגיעים לכפר הציורי. בכניסה יש לבנה וזיתים. לשר טט בכפר, יש שילוט. ואם חיום יפה ורוצים להמשיך למרומי הר מירון, יוצ־ אים מהכפר, נוסעים צפונה עד צומת חוסן ופונים ימינה בדרך יפה, בכפר תד־ רוזי חורפיש. כחמישה ק"מ אתרין יש מיה ימינת, והכביש מטפס לפיסגת הר

סאסא־נהריה, מגיעים לכפר ורדים ולוד

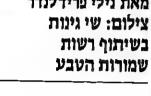
שרידי המצודה הצלבנית "מונפור". תב ניסה לפארק – אחרי 'נרנות הגליל' מעט מערבה, מול הבניסח לקיבוץ אי

להיכנס לתוך תפארק לפנות שמאלה מזרחה לשבילים, ולדרכי העפר הלבוות מעל מצוקי נחל כויב. לשבת על הסנס לים, לנות.

• הדרך חורה לביוון חיפהית"או נסיעה מערבה לכיוון שלומי וציה הדר מה לכיוון צומת כברי, צומת אחיוצד, לכיוון יגור. ימינה לחיפה, שבאלה לחל

שכוע הבא בימים שני, שלישי, עם מעיינות וטחנות קמח שהופעלו 🕶 רביעי, 6-4 באפריל, יקרו דברים בכוח המים, הכוסתנים וכפר סלאמה, בפר בדווי עם קונצרט חלילים ועוד. ימים בגליל התהתון. קמו יום חופש מחעכודה באחד הי־

מים חאלה וסעו לכיוון ברמיאל, בכי ח. חבל תפן: מיפגש בכניסה לכפר ור־ בוש עכרצפת, עלו על תכביש דרומה - דים מול מעלות זליד תרשיחא. תקוי למש ישובי שגב, והחל משעה עשר בוצים תובל, פלך וכישור ברמה חפן בבוקר ועד ארבע אחר הצהרים יש עם גן הפסלים הטבעי. טירשוני אכן תוכניות: שיולים וקונגדטים לא שיגר: שדומים לעמודים מגוונים. חורבת תמן. ישוב חלוץ שרוב מושביו עולים בכל יום יהיו ששה מסלולים שונים הדשים, השייכים לזרם היהדוה שישלבו טבע זמוסיקה, בארץ לא המתקדמת. טיול אחד יוצא בחשע מדעת לגבו דוב הישראלים, במרחק . וחצי בבוקר ותאתר בעשר בנוקר.

וג עצמוני (שוב) יעד, צורית וגילון ומסלול תליכח קצר בקניון בית הב? א. עצמון, ביקור בישובים חקשנים ום. יציאה מצומה חר נילון בחשע הצעירים אשהר (ישוב חילוני מא" וחצי בבוקר. מעצמון - בעשר בכוקר. יה"ב) וטליאל (עולים מרוסיה), בנוד זם אם כל הרי הנליל החחתון יהיו מים הטבעיים והפתוחים באיוור נחל "נייר וחבקעות ופלאן דיו, לא נספיק לפרט את רשימת כל הנופים והמולי. דות שתברו כדי לחפיק את תימים ב. בקפתו חוות היענים. יודפה, תל האלה. הייומה באת מטעם אגודת פי יודפת, מאחל בדווי. אבטלוון (עולים ער מושיקלי בישראל. 15 הרכבים שוי מדרום אמריקת). הדרית - תצמית מף נים, מסולן עד תשיעית, זבחרו לנון מהחרמון עד מישור החוף והישוב לוי כאן, וביער שנב יושמעו בנעם הראי שות גם קוראלום ומדרינלים ושירי משהלה אחרים מפי המטוולים.

נ ישובי הר שכניה: שבניה קורוית רמי השתתמות: 40 ש"ה למכתית: ומנוף, המיושב בעיקר עולים מדרום מנחות לקבוצות, פרטים וחומנת מקוי מות במשרדים "כתנא" ירושלים. "ילאן", ו"חדרון" ת"א, "גובר" חימה שורשים: הצמות לנחל הולזון. ובמועצה האיוורית גוש מישוב, בטלי ישובי חד במון - במון ומיבמים, בוך. פוניטו 111200-101 (202367.00) רו וקינור ברגל (מומלץ) בוחל צלמון ו140790:40, 140090:00.

> בתצלום והגדול: טירשונים בחבל תפן, בתצלומים הקטוים – בריחות של אכיכ: פרגים (באמצע), קהוונים לבנים (למעה), בשתח (מימין).

\$ס דקות מחיפה.

חולוון, קניון בית תכרם והר גמל.

oicecia 12

מאת נילי פרידלנדר

75% TU

פתח־תקוה - נאות גנים ראשון לציון - קרית ראשון נתניח - בוות פולג

גינות שומרון ראש העין - פסגת נוף בת־ים - נאות ימים קרית מלאכי מגודל העמק - נוף העמק רמלה - כווה רם ירושלים - פסגת זאב.

לפרטים והרשמה: בשבתות ובימי החג באתרי חבניה. תליאביב, בית אשדר, רח' בן יהורה 190 אי, טלו 246376. ורושלים, רוז' יפו 97, בנין כלל, טל: 224146-20.

מיסודה של קבוצת אשטרד

נמיםה, איננו. היפשו היפשו בסוף מצאו אותו תלוי. אין זה יכול להיות ששם החויק מעמר ופה התאבר.

נושו לה את הבנדים, נעלים. אמרו כל הכבוד שבאת לנקר. זה קודה, הצער גם שלנור. אחד כך הקימו ועדת תקוד, שאלו שאלות ומה יצא מודה כלום".

קיבלו אותנז באשקלון ואחר־כך' אחת השגיאות שעשוו. זה עלה הוגון נסף ורק אמרו כל הזמן: 'אל תידקו, אל תדרכו, אל תעשו רעש""

אבוד. אני מאר מדוכאת, אכל מנסה להתגבר. אני מהה מי שיכול לעזור שיעזור. מה ששובר אותי עם כל הבעיה שיש לי, הגעטעים הודסים אותי. מי יעזור שהילדים שלי יגיעו לארץז ביום אני תושבת ללום, גלילה תולמת. המכתבים מועועים", אומרת אלט ומציאה מכתב כאמהרית, שהגיע מהבת כאויופיה אני צמאה לכם כמו מים, רעבה כמו אוכל. אתנו כאילו היים אבל זה לא חיים. מאז שעזכתם מובנו קשה, נודא. כשהייתם היה קשה, וחיום עוד יותר. אין נבור, נשארנו לכר, לכר. השבנו שנצליה כלות לקד לנו את הארשות, הדודים והדודות נתנסו מדך. אמא, אל תקחי את זה קשה, כולם כאן באותו פצב בעדה השם בתראה.

למשפחה באתיופיה הניע רבר מחנו של מסגנו. אלם הנחישת "עניתי להם שהוא לא כת, שלהחי . המונה פערוי שוה יתרום אותם

אכי מורחי, מפקח על עובדים סוציאלים כמתח ידושלים במכנות, היה כין הראשונים שבא כמגע צפור עם העולים מאחיוםיה. הוא אומר בצניעות: יכבל עלמי למיים דוב מלד היה אברויה בערה חיי בומי חובי דניש אמביציון לא היה שנה במתח

טרגדיה אתיופית בארץ המובטחת

צמית, אימונים נשק, לירות, לפגוע במטרה. שמה מינה חיילת נתנה דוראה להשאיר את הנשק כמצב סנור. ופא שם את זה חצי סגור ובאה ואמרה לה 'אתה לא תירה, כי לא שמעת לפקודה שלי, אתה יכול

יאצלנו הדגישות מאד חוקה. ביקורת ליד אנשים, ב נודג אני לא מאשימה את החיילת הואת, אבל הוא ומוש, הנבריות נפגעה, ועוד מחיילת. כאה חיילת שצת, הוא היה עצבני וכועס, נתנה לו לירות, לא וצלית הוביים. הלך לפנימיה. באותו ערב לא רצה לכת לפלוויזיה, למועדון. אחריכך גם לא לארוחת קרב כל היום ישן כמיטה ולא הלך לאכול. חברים וביש לו אוכל, לא אכל. כשבת לא רצה לקום. כוקר מרים ועוב. זה כמעם יומיים, איך זה שלא כאו לבדוק את המצב שלוז אני לא מאשימה איש. אלוהים ישפוט ש מישה הזיק לו. גם כמוצאי שכת נשאר כמיטה. למתיח כבוקר, ביום ראשון, החבר שלו הסתכל

אריטו מסלה מקורב מאוד למשפחה. כשמסגנו מאבר, ניקשה ממנו אלפו שיקח אותה לרמות שפירא מספר אדיסו: "לקתתי אותה למקום. נסעתי ציתה ועם הבת שלה. רק רצתה לראות את המקום סווא התאבר. לא רצתה לתאר לעצמה במחשבות איך ה קיה. ניקשה לראות בדיוק את הגובה והשטח. אמרה שנה ירגיע אותה. הסתובבה שם, שאלה שאלות, היפשה את הברול, את התכל. התברים סיפרו לה שלא פנא פיפנים למה התאבד. כולם נדחמו ממש. אתרכך

שלכאורה נראה סתמי. מצבם של האתיופים בארץ הוא

"כמה שתהיה חקירה, זה לא יעזור. הבן שלי פיורו אותנו לעלון יהנסיכהי בנתניה.

סתמיות לכאורה. אתיופי בן 23 קפץ מקומה רביעית כבית חולים "סורוקה". הכחור האמין שאיבר את כוח הגברא בגלל בדיקת דם. הוא נפטר על שולחן הניוחחים, בנסיון להצילו לאחר שקפק. בחורש שעבר התאבר כחור בן 19. קפץ מקומה שכיעית של מעון עולים כבאר־שבע. התאבדות שניה באותו מעון בחודשיים האחרונים. ההערכה – תקופה ארוכה לא הצליח למצוא עבורה. אתיופית צעירה מרמלה ניצלה ברגע האחרון ממוות. הסיבה לניסיון ההתאכרות – בעלה היכה אותה. משה רחמים מלוד, נשבר בנלל פקיד במשרד הפנים שהעליב אותו. משה רצה לגמור מהר, קשר חבל למנורה ולצוואר; רחף את הכיסא ויותר אינו זוכר. החברים מצאו אותו תלוי. הצילו אותו ברגע האתרון.

מרוע הם מתאברים?

כל־כך מעם מהם מתאכדים".

שרד הכריאות מנסה למצוא את הסיבות. עור ב"ב-24.4.85 סירסם דו"ח ועודה לעניין התאכדויות בקרב העולים האתיופים. ד"ר אריאל אריאלי, מנהל תחנה לבריאות הנפש לצח, מבונו את כל היכוש בחל והיום נשארנו כלא. של משרך הבריאות בנתניה, עמד בראש הווערה שהקים משרד הבריאת לאחר מותו של מסגנן טרלה. הוא מכיר היסב את המקרות יאני מוצא, בקרב האתיופים כאן, הרבה בעיות נפשיות: אתת הסיבות היא פראומת תדוך. הם התנסו בקשיים אדירים בודרך לארץ. רבים מהם נפטרו ולא נקנרו בקבר ישראל אצל האקיופים זאת פגיעה חמורה בנושא הרחי

סיבה נוספת היא הרדה עמוקה למצכם של אלה שנשארו באתיומית, זה מתבמא בהגשות אשם ככרים אצל אלה שהגיען לסאן דאגה וגעגועים למשפחה. שאוי קובר איתם יותר, אני נוכח לדעת שאני מכיר הפרוך הזה מהקשפתה עושה להם רברים לשים. היו אתם פוות את מסגני פרלה לא תברתי אישית, אלא איומים בהתאכדות פולקסיבית הבחור חוה התאבר לאוצטה לאמצעה עוברת מודיאלית שלנו ברצות שפירא. היו לפתע מתאום ללא סיבה עו לפני המקרה של להשתור ששליות איתו והו ברצות שפירצ היו לפתע פתאום היוה ברצות הוא היה הוצאי שליות איתו והו בתולט נובוג המקרים הגורית, לא הולת שום סיבה נראיה לעין, הוא היה

אורי גורדון: "המחקרים אינם נכונים"

ורי נורדון, ראש מחלקת העליה של הסוכנות, לא רואה סיבה לדבר על התאברויות. הוא מעדיף לדבו על הישנים. למה האתיופים מתאבדים:

"זה לא נכון שהם מתאברים". "המחקרים אינם נכונים". הוא מזדרו ומוסיף

שבעליית הנוער לא חיה אף מקרה של התאכדות. (בתפקידו הקודם היה אורי גורדון ראש מחלקת עליית הנוער).

מבקרת הסוכנות אמרה עה הטיפול בעולי אחיופיה.

"נכון, אכל אני הייתי אז רק תקופה קצרה בתפקיד. במטגרות של עליית תנוער הם טופלו

האתיופים לא מרוצים מהשמות העכריים שניבפו עליתם ומהחינוך הדתי שניתן לנוער, ללא

"בעניין החינוך הדתי, אני פסקתי ואני לא מצטער על־כך. זה חיה כדי להקטין אצלם את הלם התרבות ביחד עם תהלם חדתי. בעניין תחלפת השמות זה חיה נכון. איך הם רוצים לחקלטז עם צבע עור שונה ועם שמות משונים: למרות שיש הרבה אנשים שתושנים אחרה".

מתוך קסעי הארכיון עולה תמונה עגומה. רבוי

התאבדויות בקרב אתיופים צעירים, בשל סיבות

ילד אתיופי אחד שנקלט, על מיליון יהודים סוציאליסטים אן גוש אמונים שיושבים בגולה". שכנך לחדר הוא אלי עמיר, ראש מחלקת

עיראק בשנות החמישים). אתה חושב שחורנו על "אני מכיר את התיזה הואת. אני שולל אוחה לגמרי. שגיאות: זה טוב לרומאנים... אני מציע להפסיק את הבכי. האתיופים לא דומים לאף עדה

בלתי צפויים. אירוע שולי יכול לגרום לכך, אירוע מאחרים. לא היתה שום סיכה לשים אליו לכ. זה נכון ששיעור ההתאברויות בקרב האתיופים מראיג. הוא גכוה בערך פי שישה מאשר בקרב האוכלוסיה כל כך קשה לפעמים, ער שאני שואל את עצמי מרוע הבללית. באוכלוסיה הכללית, לפי נתונים סטטיסטיים, על כל 100 אלף יש שלושה עשר מתאברים. אצל

עליית חווער בטוכנות (מחבר הרומאן "תרנגול

כפרוח", שמחאר את קשיי הקליטה של עולי

האחיופים, על כל עשרת אלפים מתאכרים שישה. זה "המנטליות האתיופית שונה משלנו. הם חיים כאן בקונפליקט. זאץ מתלאות הדרך ושוק התרכות ההריף שעבר עליהם. האיפוק אצל האתיופים הוא ערך עליון. הם אינם מכיעים רגשות. קיימת הפנמה מאור חזקה. הרבה פעמים אתה לא יודע מה הם באמת מרגישים. גם הסובלים. ערך עליון נוסף הוא שמירה על כבוד עצמי, יש סתירה בין התאפקות ושמירה על ככור. ההתאפקות מטיפה לאי אלימות ושמירה על הכבור מעוררת רגשות אלימים. הפנמת התוקפנות מעוררת תיסכול פנימי. לעיתים נדירות רואים אתיופים כועסים. מה שקרה למסגנו היה מאור אופייני. שלושה ימים הוא הסתגר זאחריכך מצאו אותו תלוי. החיילת

מה אנחנו יכולים לעשות כרי לעזור להם? "אסור לזלול בהם. הישראלים מאור לא זהירים כנושא של כבור הדרי. האתיופים לוקחים ברצינות מה שאומרים להם. למילה אצלם יש משמעות מחייבת. התחייבות היא דבר קרוש. הם לוקחים הכטחות ברצינות. אסור להחל בהם. צריך להחייחס אל האיום בהתאברות ברצינות. בתרכות שלהם עצם האיום יוצר מחוייכות. אני לוקח איומים של אתיופים הרבה יותר מתאברים יותר מנשים. זאת בעיקר לאור איבור מיפומו הפטריאכלי, המסורתי של הגבר בארץ. כאן. לילדים יש יותר כוח מאשר לוקנים. בגלל השפה זכושר ההסתגלות. ההורים הוסכים להיות תלויים בילרים הנשים יוצאות לעבורה. כל התא המשפחתי

את המורכנות במנטליות האתיופית לא השכילו ללמור בארץ. מי שראג להבאתם, עשה את זה בלחץ, בלא הכנה מתאימה מראש. בצורה חובכנית. העליה מואת אינה רומה לאף עליה אחרת. זגם היום, מה בעצם אנחנו יורעים כאמח על מי הם האתיוםים:

אביבה מע

53 ชเลยอโด

לא למבוגרים בלבה ירחון להורים, לבני "עשרה" ולכל המשפחה

רק עד סוף חודש אפריל תוכל לחתום על "מעריב לנוער" במחיר הישן ולקבל דובם ז את שני המוספים המצורפים אליו.

היותם היום על מעה בוות עתון הנוער של המדינה

נוסע כאופנוע לקולתיו. הפרה כבר מוכנה, הקצב מהכה שחטים, מנקרים ומביאים את הבשר העירה, על האופנוע. פעם אבא היה כל כך עייף, שהתמוטט נליל המדר. אך יעקב זוכר, כי בשני לילות המדר היו ישבים ומדכרים על ארץ ישראל, איך שיערכו שם מד, בחירות של אמת ולא כחשאיות מחתרתית.

מאז שהוא זוכר את עצמו, הצטיין יעקב נמתימטיקה, פיזיקה וכימיה. במונקאץ גמר 10 שנות לימודים יסודיים, אך מניל חמש למד נמרא בבית. מבית הספך נשלח תמיד לתתרויות איווריות משושטיקה בגיל 16 התבקש לייצג את האיזור כולו נתחרות פתימטיקה בקייב. פירוש הדסר היה שהות מווץ לבית כפסת. ותורים התנגדו, אבל כלחץ המורים

צאו איזה יהודי בקייב שהסבתא שלו עדיין שמרה כשרות. יעקב "שווך" לשם וזה היה , המסח הראשון שלו בנכר, מחוץ לבית. הוא זוכר סדר ענום, כעיר זרה, עם זקנה לא מוכרת. הבית רעד כל כמה דקות, כי עברה לידו

מרשימה כתחרות. ב־1966 התקבל לאוניברסיטת ביקור נבית הכנסת, הוא אומר. ומאמק, גם נוכח המבס כשר למחדרין.

שיעקב עשוב

לשום לאוניכוסיכוה, לפני הנסיעה הביתה, מצא

להמשיך. "אלמלא ניגשתי לבית הכנסת, הייתי ישר מספיס כשרות, אך היו קצת פירות וירקות ובשר בקר

, דאש לשכח הגיוס אולר: "אתה יודע, יאקוב יוזפובימש, הבן שלי, גרי גורי

חברך לכיתה בבית הספר היסודי, תשרת עתה במצרים כיועץ צבאי. אתה חירה בן

תמונה משפחתית במונקאץ: קיצוני משמאל, הסטורנט יעקב. להתפלל אפשר היה רק בחדר רחצה נעול.

המכחנים היה גר כפנימיה, שכה היו תררי רחצה שניתן היה לנעול אותם מבפנים. נכנס, הסתגר והתפלל. אחר כך הועבר לפנימיה אמרת, בה גרו בחורים רבים בתדרי־שינה גדולים ושם לא היתה אפשרות להניה תפילין. "מי שנתפס בדבר כוה – נורק מיר", נוכר יעקב. "פעם נתפס ארמני דתי וסולק מיר".

הישועה באה מכיוון כלתי צפוי. עוד ברכבת למוסקווה ראה כתורה ואמה, שנפשו במונקאץ וחזרו הביתה, למוסקווה, לקראת הלימודים. גם הללו שמו לב לבתורצ'יק התובש כובע כלי סיבה נראית לעין וביום הראשון ללימורים ניגשה אליו הנחורה ההיא, שלמרה באותה כיתה ומסרה לו מספר טלפון. "וה הסבא שלי", אמרה, "אם אתה רוצה, תתקשר אליו". תלמיר מצטיין, קיכל מילגה של חמישים רוכל לחודש

והוזמן לביקור. הסכא התגלה כרבי מיכאל מברריצב, תלמיד-חכם גרול. הוא ישב ברירה במרכז מוסקווה, שהיתה משותפת לו ולכמה גויים, גלוי־ראש, מרכר יידיש. יעקב אור עוז ושאל אם יוכל להתפלל כאן. היתה שעת צורים והוא עוד לא הניח תפילין. אחר כך 🏎 משך הזמן התכרר לו כי יש כאוניברסיטה . הצערף לארוחה, ולמראה היסוסיו הבטיח הסבא שהכל

שנשחט מחוץ לעיר, במחתרת. "היו מוריעים מפה לאוזו. כי בשוק זה וזה, בארבע לפנות בוקר, בשורה זו וזו, אצל גוי זה וזה, יס בשר כשר. השוחט, ששחם את הכשר, עמד בעצמו 'בתור' כל הומן, כרי להשגיה שהבשר הכשר לא יוחלף. כשר זה היה יקר יותר מהרגיל, כך שלא היתה סכנה שייחטף בירי אחרים". בכל זאת, עיקר האוכל נפסח היה תפוחי־ארמה.

יעקב בילה אצל ד' מיכאל את כל ימי החג, ובסדר השתתפה גם הנכדה ומשפחתה. (היום היא גרה בכני־ברק, אשה חררית, מורה נגימנסיה רתית בתל-אביב, וסבא מיכאל, שעלה גם ווא לארץ, נקבר אחרי מותו בהר הזיתים). יעקב לא ישכח את הסדר בדירה המוסקוואית. היתה הרגשת "מצרים", שרו בשקט, כדי לא לעזרר את תשומתילב השכנים, ואמרו ברבקות "לשנה הכאה נירושלים".

חמש שנים היה יעקב כאוניברסיטת מוסקווה. הוא התלבט, חשש, אכל המצב הכריחו להתקשר ו"בגשמיות לא היו טענות או בעיות". במקביל, היה בעתודה האקרמאית זכיום שבו יקבל את היתר היציאה לנסוע לישראל, הוא עתיד להתכשר על קכלת דרגת

קבוצה שלמה של בחורים יהודיים שומרי מצווח. הם קיימו ביניהם קשר מחתרתי הרוק מכאן ואילך נסע אליו יעקב יוס־ווס, שעחיים מכאן וודע להם, בראשית 1971, על וחצי הלוך וחזור, כדי לרניח תפילין ולהתפלל. כאן גם התכנית להנהיג "כופר" לימודים, החליטו חברי הקבוצה הדתית לעזוב את האוגיברסיטה, תוך וויתור על סיום הלימורים, כדי שלא יתול עליהם התוק התרש ויוכלו לצאת לישראל.

יעקב לא ידע מה לעשות: אם יעזוב את הליצורים, יגויים לצבא. נסע הביתה לפסח, ואכיו יעץ לו לררוש בעצתו של הרב אשריולמן, שישב בעיר ריבניץ, שהיה סמכות רוחנית ככרית המועצות.

יעקב נטע אליו, והרכי מריכניץ שמע את הבעיה ויעץ שיחוור למוטקווה, לסיים את הלימודים. "אתר כך בנית הבוכת. הגדול, יראה איך זה ויתמלל שם. חוז מה כי יאקוב־יוספוניטש הוא אכן תלמיד מן המנין. ליחר בוכות הילרים תצאו, נתנאי שאנא יכין לעצמו ממלא מקום". כאשר נערד ממנו, אמר הרב ליעקב: "אם תראה את הרבי מליונאוויטש, או תכתוב לו, תזכיר אותי בעניר

דוא חור למוסקווה, סיים את הלימורים ובאוגוסט

התבד את עצמו ברשימת אלה שהצליתו – ויעקב בשהיו, ולחם בשבתות לא השתתף בלימורים. כשהגיע כרשימת הנכשלים. חשב שוהו זה, צריך לנסוע הביתה. שעת המבחן בתורת והסתכרות, שהורצאות כה ניתנו תגישו ניירות ותצאר, אמר והוסיף שלאכיך לא הייתי אך אבא אמר לפני צאתו, שבראי שיבקר במוסקווה רק בשבת - לא הכיר אותו המרצה והתקשה להאמין בשהון בהן אותו במשך שעתיים - ונתן לו ציון "10"...

אצל רי מיכאל, מנסיונר שעבר במנהל משק את שמון משמשו בניירות ואמרו סליתה, הצלתת, שלו במוסקות מצות השיגו מתיירים, או קיבלו אותה שנה הגישה המשפחה את הבקשה ליציאה. הם

תבר ממונקאץ, לאיתודי. אתרי המבחן הראשון מצא אכל את ארותתו היחירה ביום, מלברה אכל רק פירות

פתק על לוח המודעותו מי שנכשל במכחן ורוצה המעבדות באוניברסיטה, עשה יעקב את הפסח הראשון לדעת סיבת כשלתנו, יגש לתוד זה וזוג תוא ניגש, אמר בקשת שמו את שמך ברשיבות תובשלים ואתה יבול בחבילות מתו"ל, המצוח שהקחילה אפתח לא היו

55 Ylagain

חיים וא**ו**הבים

המראיינת מם. ו של הטלוויזיה האמריקנית, ברברה וולטרס (56), על גישואיה לבעלה

האם אתם מסתדרים כאהבה / נכון שהכל נהדר? / והינך מצטערת על שלא עשית זאת קודם לכן".

לעצמי שאני שווה".

ואיך תפשה אותוז חברה אירגנה להם "כליינר ריים" (מפגש עיוור, אם אתם רווקא מתעקשים על שמו עבר) והומינה בעבורם מקום במסערה איטלקית יחשה בנידיורק. "כשהגענו לשם השתרך בכניסה תור אוך של הומנות. רק לאחר חצי שעה של עמירה הנמי שהומנה היתה על שם אדלמון, ומאתר שהוא שבר בקליפורניה לא מכירים אותו כאן. אז הלכתי למלצר הראשי והצגתי את עצמי: אני ברברה וולטרס העוצו מחכים לשולחן כבר המון זמן. המלצר השיב: כן. או המשכנו לעמוד בתור עוד חצי שעה ווה מה שתרם לתחושת השיוויון בינינו. כאשר סוף־סוף

תשפוכת ריגשית הגובלת כיכנאות מספרת הורש, מספר 2, מרווין ארלסון (58) העומר נואס חבות ההפקה "לורימר". בין היתר מפיקה הצבה הנ"ל את "ראלאס" ו"פלקון קרסט".

וולפרס נישאה לארלסון לפני מספר חורשים לאור רווקות שנמשכה עשר שנים (קודם לכן היתה ושאה למפיק תיאטרון. בתה בת ה־19, ז'אקלין, היא מו מאומצת). עד שלא קוראים את מאמר הכרומו הצנעוני של בעלת השכר האגרי ברשת הטלוויזיה a.b.c (פליון דולר לשנה) – לא מאמינים. ניתן היה לשת שמראיינת כזו, עם ביצים, תישמע קצת אחרה, אפילו כשהא עצמה מרואיינת למגזין נשים ("ליידיס תם ג'ורנל") ובנושא כזה, השייך אצלי למחלקת ומלסטלינה ומסתובב סביב "איך תפשת את הבעל /

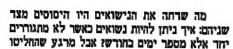
וולמרס מגלה שהיא החליטה מומן שלעולם לא חינשא למישהו מהכראנו'ה. אבל בכל זאת זה קרה, היא נורא מאושרת שהרבר אירע עתה ולא מספר שנים קודם לכן כאשר היתה מדופרסת בגלל זניקרות שנמתחו על טיב עבודתה, ביקורות שנבעו כניקר מקנאה ומרוע לב. אין ספק - אין ספק אילו היה לָי אז את מרווין בבית סהייתי נוכה על כתפו, ומתפטרת מהעבורה. אכל

משם שהייתי לכד והייתי חייבת להמשיך לעכור כדי לתפתם - התמורדתי עם הלשונות הרעות והוכחתי

התישבנו – פרצבן שנינו כצחוק".

כד זה התחיל. כמו שניתן לצפות ברומן בין אנשים מכוגרים הוא לא המטיד עליה פרחים, ועכרו כמה שבועות עד שהתקשר שגית. לאתר מספר חודשים הוא הציע לה נישואים והיא אמרה כן, אכל מאחר ששויה כל כך עסוקים בקריירות הנפרדות שלהם אוצ ועדש.

הרי יהרותה אינה סורי. ביוני 1985 החליטו להתארם בשל הסיבה הבי המוכרים לי ממקור מאוד אישין "הימים שלה גרושים בפגישות עבורה היום שלח מתחיל בשעה חמש או מרוכעת בעולם: "עמרתי לבלות את הקיץ בביתו של מרוין בלוסאנג לם ובתי היתה איתי. היה פשוט לא שש בכוסר. והיא אומרת: מתי בכר תהיה לי שכת של נעים כפני הילדה, אחריכן ניליתי שהיא צחקה עלי. בשלהו מתי אתפנה לקצד את החצאיות שליו והרי כל הייש משורה היתי מארפת 11 חודשים עד שמצאנו את היום הפנוי בה שאני עושה זה לבוא למערכת ולחזור משם לשנוי ור-לשנינו, ובכל פעם הייתי באה במבוכה כשהיא שאלה הביתה" אתי - אמן מה העניינים והיות שבחינו את העניין. התפרשו בה העניינים והיות שרחינו את העניין. התפרשו היות שרחינו את העניין. התפרסטו בעתונים במשך כל אותה תקופה קטעים אתפנה לקצר את המצאיות מול הטלוויזייה - אחשוב בעוסה השריים במשך כל אותה תקופה קטעים

יחד אלא מספר ימים בחורש? אבל מרגע שהחליטו שזה ברכיצוע - ושניהם ביצועיסטים ממדרגה ראשונה – הנישואים יצאו לדרך. או מה, טסים המון מניו־ינרק ללוס־אנג'לם ובחזרה. לירח דבש עריין לא יצאו. מרועי למי יש זמן.

בקטע היכנאות משיכה וולטרס על שאלת המראיינת: "האם את לא מקנאה לוז האינך חושרת בו עם מאמריך, אך המעם אני מוחה בכל תוקף. אבקש שהוא יוצא עם אחת היפהפיות שהוא מוקף כהן ממך שתעני לי. מה הקשר בין מדורך, "חיים בעבורתה". את התשובה שלה אפילו לא כראי לצטט. ואוהבים" של ערב פורים לבין התמונות כמו כל ציפורה/יפה/ שושנה שאינה הפורנוגרפיות: שפורסמו באותו עמוד: אני חושבת מראיינת־של־מליון־דולר היא משיבה: "מרווין הוא גכר שוה כבר עבר את הטעם הטוב. מושך מאוד, אכל אני לא מוראגת. הרי גם הוא אינו מודאג ממה שעלול לקרות לי בניו־יורק".

לקרוא להנאתיז כל הזמן אני קוראת רק את החומר

הקשור בתוכנית שלי ווולטרם מראיינת בעיקר

יגיעו למצרים "כי שם אני מגיעה לנירוואנה נפשית",

כדברי וולטרס, שבהורמנות זו מגלה: "אכל כרי להגיע

לשם יהיה עלי לטוס – ואני שונאת טיסות. פותרת. כל

ברברה וולטרס. והיא עוד מקנאה בז'קלין (אונסיס)

הדרך במטוס אני מתפללת בעיניים עצומות. הנוסעים

האורים בטוחים שאני משננת את הטקסטים שלי

אבל אינם יודעים שכל עוד אני ממלמלת לעצמי את

התפילה, הבטיחות שלהם מובטחת". מה שלא מוסברו

אילו תפילות היא ממלמלתז האמנם בלשון הקורש?

הראיון עימה מסתכם בקטע שמוכיר שקסטים

כאשר היא והוא יתפשו שכוע פנוי – הם כנראה

במסגרת התוכנית הרמוקרטית המצויינת 20/20).

גוף של אשה זה לא דגל שמנוספים בו ברחוב (די לנו מהגברים). אשה אינטליגנטית כמוך בוודאי מכירה את חפתגם - "כבודה של כת מלך פנימה". אינני רוצה לתרבות בפתגמים וציטטות אבל חושבת שעתון כמו "מעריב", המכבד את עצמו, לא צריך היה להדפים את התמונות האלה. אני מקווה שבפעם וולטרס מביעה את קנאתה בז'קלין אונאסיס – הבאה תחשבי יותר עמוק. כנראה שאינך פמיניסטית. ולא כשל כספה. תביטו איך האשה הוו יודעת לחיות. עובדת רק שלושה וחצי ימים כשכוע, מוצאת לה זמן פרדסיחנה לקרוא ספרים להנאתה, להקשיב למוסיקה, לבלות בבית ולצאת לסופי־שבוע. ואילו אני, מתי יש לי זמן

דברי מופנים אל כל המ־זו־ע־ז־עות: התמונות השובבות של הנשים הערומות בנוסח תחילת המאה התפרסמו, כזכור, בנליון שהופיע ערב פורים. פורים, רבותי, פורים!

תמר שלום; זה שלושה ימים שאני מחלבטת אם

אני מהקוראות הוותיקות שלך, ולא תמיד מזדהה

באותו ערב טילפנה אל ביתי אשה כה זועמת עד שהיתה צריכה לנגב את הקצף על שפתיה לאחר שטיימה להטיף לי מוטר על "מה שאת מרשה לעצמך במדוו היום".

"מעריב" הוא אמנם עתון "המכבד את עצמו", ואני מכבדת את הקוראים שלי. אך מה לכל זה ולפרסום הנשים הענתיקות הללוז זו פורנוגרפיה זוז נו, באמת. להיכן נעלם זיק השוכבות מהעיניים המרובעות של כמה מן הקוראותו הטענות, אגב, הושמעו רק מהאגף הנשי. אני רק מקווה ש"הגועל נפש" הזה לא השבית אצלך את שמחת החג.

סטריאוטיפים

תמול שאלה אותי חברה באוויברסיטה איך אני מסתדות עם הקרחת. במיפנש תלמידים ממושבנו עם תלמידי קיבוץ שכן, שאלה אחת המורות מן הקיבוץ: "מדוע אתם, הדתיים, אינכם מחנייטים לצה"ל"ז כשבעלי (בחזרו ממילואים) הסיע טרמפיסט, שאל אותו הבחור מה תפקידו "כקצין דת".

אלו התשובות: • דווקא יש לי שיער ארוך (מחחת למטפחת) וכמעט איני מכירה נשים דתיות עם קרחת, אף שאת כל חיי ביליתי בתברה דתית. • בכל המושבים הדחיים נסביבה שלנו לא תיה אף גבר בבית בזמן מלחמה, כך שתלמידינו אפילו לא

' חבינו את השאלה. ● תמקידו של בעלי בקצין בצה"ל אינו קשור בענייני

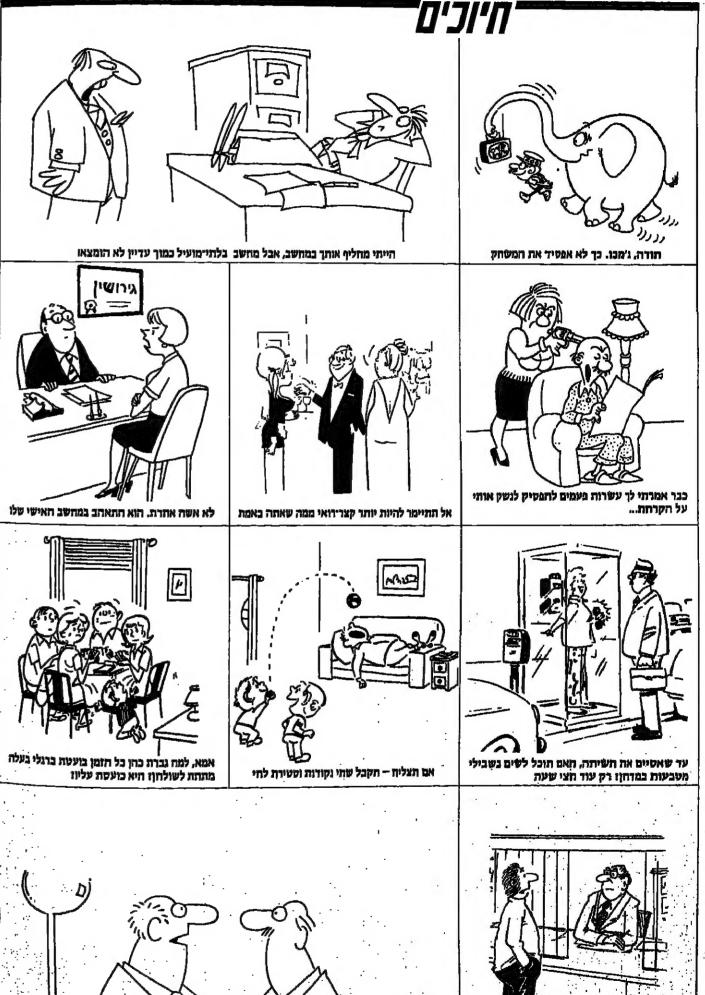
כשלא מכירים - נוצר סטריאוטים. וכשהדימוי שלילי – נוצרת שנאה. בכתבתו "באותו עניין..." ב"חיים (אוהבים",

"סופשבוע" מים 4.3.88, תרמת לרשימת חסטריאוטיפים הרשומה למעלה. אם "אהבת ישראל" חשובה לך כמי שהיא חשובה לנו (ואני כמורה נלחמה בסטריאוטימים שליליים לובי כל ארם. גם אם איננו חושב כמוני) - אנא תקני את העוול.

מ.א. (השם שמור במערכת) ישיבת בנייעקיבא, כפריהרא"ה

カライト

57 Videoin

תחדשות הטובותו מצאתי דרך להאריך את חיי. תאדם ב־100 שנים, ואלה גם החדשות הרעות.

Biaeala 56

מחו אין שום פנסיה לפני גיל 155.

"70, מי יודע,

להיטי שוות השבעים – 3 אלבומים/קלטות נמחיר

ג'ורג' הריסון - "עגן 9".

יהורם גאון – "מגילת העצמאות"

סט קלטות מהודר של 2 תקליטי קומפקט.

דורון מזר – "יש לי ים תיכון"

שם טוב לוי – "שור

בארי מנילו – "רחוב:הסווינג"

כולל הלהיט – "היי ממכר" בהשתחפות קיד קריאול.

HEM TOVELLET

שושנה דמארי – "אור"

מבחר תקליטים

קומפקטים'

מא קנתה לו דירה. כאשר עמד להיכנס אליה, הומין את ניר ידידו לראות את הכית. מכל הסטורנטים שהכיר ניר, רק לרניאל ולתון, או כמו שמכנים אותו בפאקולטה חדי, התה דירה מפוארת משל עצמו. כרי להשלים א חומנה ביקש מהארכיטקט להעוך את חרר השינה

נאה להציג את הדירה כפני ידידיו. תיכנן את מועות שיערוך שם. עד שבאה אמא. ניר לא הכיר א אם של דידי. בפאקולטה היתה מושג. היו שקראו לה המכשפה", "המפלצת" או "הדרקון". כך או כך, ידי מני נשליטתה המוחלטת של אמו. כן יחיר. אכא משכח מוזרה נרקמה כין השניים. דידי, נראה ל בהלכה גבר חטון, ספורטאי, שופע בטחון עצמי. על מעמרו הכלכלי ועל כישוריו השכליים, פוסע ון לקראת קריירה של משפטן מצליה. אבל אמא מאור. מחזיקה בסולם. מופיעה רק ברגעים

יורי קורא לה "המדונה". מקרינה סמכותיות. הדק הקטן שלה נראה כאילו הוא שולט לא רק ים, אלא נם כבנה, שאיכוי משהו מקומתו הגבוהה ושר לפניח שמוט כתפיים, נבוך, מחפש את החטא נו ננראה, החטא שתוא עתיר להיענש עליו

יודע גם את סיפורה של האמא. יודע גם את יודע גם את ירותהיו שמעולם לא נשאר חן כעיני המדונה. לדי שעה התקבל אצלנו בבית, היא צריכה להיות מהן של דיר לוי, הפרופסורית האיטלקיה שזכתה לפת נוכל, מרלן דיטריך, שאותה אמא מעריצה וו'ורו' סנד, אהוכתו של שופן, שאמא רוכשת לה משום מה לאלף את כנור, אולי משום שהיא הצליחה לאלף את ומסיקאי המורך

שנלוח זיתתה כבר מזמן. "תולשה של אשה. מקרין מוים עשקים שעידנו אותו וגורמים לאשה לרצות לתכן אות, לתגן עליד". ניר ראה בן פשוט צבר יפה מאר וחוק ולא הבין את נקורת חמכט של אמו.

דייותיו כרחו מבית אמו כמו ממגיפה או משרים דירי היה מביא את בערותיו לשיפוטה של אם כדון שהמהפיכה חביאה את אציליה לפגישה עם ונברת ניליוטינה.

אי לשיכו לא יכול היה לעצור בעצמו מחודי להמין או הנערות הביתה. רומה שחיפש נואש אתר מות שתישא זון בעיני אמו. יורע במלוא הברתו שאין לו שברי כווך שאין לו סיכוי ככל ומריבות שפרצו בייהם חמיד נכנע. תמיד מתנצל. שולח פרחים. מבקש לפוים.

אחרי פון אמו, אבל הוא אפילו לא העלה על רעתו לשאר את טישאלת המוות. מגיל ילרות מרחמת רשתה השקה מעיבה אפילו על חלומותיו.

סוכם החוזה שלה עם הקבלן ואילו הארכיטקט הכנים כמה תיקונים על פי דרישתו של דידי כדי להתאים אותה לצרכיו של רווס עליז, הוא פותה דלת אל עולם שניר לא ידע. מערכת היחסים של ניר עם גליה היתה פשוטה. ואילו דידי זוכר את אמו תמיר כמשהו מפחיר. בגיל צעיר היתה שולחת אותו כל ערב לחרר הנוחיות לשבת שם כדי להכין את עצמו לשנת הלילה. בבית שימוש הפך דידי לקורא מכור של ספרים, כשאמא ממתינה כחוץ לשמוע את קול המים הזורמים כאסלה ומשמשים אות לשלוח את הבן לישון. כאשר נכנסו חבריו לשחק היתה עוצרת אותם לפני דלת חדרו "משום שרירי לומד עכשיו" ורירי למד ככר להכניס לתוך ספר היסטוריה מייגע בלש או ספר מין מרתק והיה מחוויך ומסמיק, דבר שאמא פירשה כהתרגשות מנפילת של האימפריה הרומית.

"אף פעם לא ידעתי שאני בעצם תלוי כל כך כתפי את הרצח הכפול הזה". כאמא", אמר לניר אותו יום על המרפסת. כשאתה נולד לתוך מערכת, אתה מקכל אותה כמובנת מאליה. רק מאוחר יותר התחלתי להבין. אבל..." ניר השלים את המשפט כינו לכין עצמו 'אכל גליתי זאת מאוחר מדי". את מושבי אמו ליחסים ביניהם הגדיר בהומור מריך יהיא חושבת שאני לא יוצלה, שלומיאל זרק היא תצליח להעביר אותי על פני הג'ונגל של החיים. וכשתמות אמצא אשה דומה לה שתמשיך לנתנ אותי

> ניר לא ראה את האשה שחצתה את התרר. אכל ראה את פניו של ירירו. השינוי שחל כהם היה מרהים. מגבר צעיר, ככן 25, כעל סנטר מרובע תקיף, וגוף

כי החדר הנוסף שהוא צריך לכנות בדירה, לא נועד לירירותיו של דירי, אלא כרי שאמא תוכל לכוא לכאו ולהתארח בבית כנה בסופי־שכוע...

נעלמה כרוח סערה. זכמו הסופה משאירה אחריה חורבות. על גל ההריסות ישב דידי, כתפיו שמוטות בקבלת דין. לא היה אפילו מרר בקולו כאשר אמר, "אמא אמרה לי שהרגתי את אנא. אבא נפטר מהתקף לכ בגלל הצרות שעשיתי... שנים רבות עמסתי על כתפי את אשמת רצח האב. הרצח עתיק היומין והמפורסם ביותר כעולם".

ישב על השטיח משעין את ראשו על הכורסה כאילו מבקש לשכת נמוך, במקום שאי־אפשר שיהיה נמוך ממנו. "להנתק ממנה" השאיר את השאלה מרחפת באוויר, כאילו תושש להתמודר איתה. "לעזוב אותה פירושו לרצוח אותה ואני לא מסוגל להעמים על

צחק צחוק חלול, בלי שמחה. "מזה זמן אני נותן דעתי על אריפוס, ידירי האומלל. בניגוד למה שחושבים, אדיפוס לא היה אחראי לעוכרה שרצח את אביו ושכב עם אמו. האלים הם שיצרו את המצכ הטראגי, והאחריות המוטרית נופלת על כתפיהם. אכל אריפוס השוטה קיבל על עצמו אחריות רק משום שבחלומותיו רצה את אביו ושכב עם אמו. אריפוס האומלל עיוור את עיניו כשהוא לוקח אחריות".

להשתתרר מאמא משמעותו ללכת לאיבוד. יש בו

ידי נחשב לגבר מצלית. נשים אהבות בו משהו, אתלטי הנושא כמעט ברישול את הבלייור, הפך לילד מחר עמוס מהצער הזה. ניך אמילו לא מבין את שורשי זיתת כבר מזמו יחוליתי של טולה שמיני של טולה משהיה אבל תמיר מבוהל. עיניו האמורות התרוצצו בחוסר בטחון הפחר. הוא יכול ללעוג לאמא, להשמיץ, אכל חמיר

חייב להעביר את מוקר מכטר מעין לעיו, רבר המקנה לך הבעה חסרת בטחון ואילו היא שולטת כך בשלוות

כמבקשות מוצא. עוד לפני שסוכב את ראשו ידע ניר שומר טווח בטחון מאזניה החדות. אפילו עכשיו, כי אמו של דידי כבר מקרינה עליו מנוכחותה : כשהוא מספר לגיר את הסיפור האפל של יחסיו, את מתכונן סביב כחשש כאילו עור רגע תצמה אמא, תחצה את הקיר האסום ותתלה כו שתי עיניים מאשימות, עיניים שהוא לא יכול לעמוד מולן.

"מעם עוכתי את חבית. זה היה לפני שנה. שכרתי קטרקם שכיסה את עיניה. סירבה לעבור ניתוח. היה וה שורון היסטרי. לא פעם חשבתי עד כמה העוורון הוח דומה לעוורון של אריפוס.

יקל יותר לנקר, את עיניך, מאשר להיות אתראי לאור עיניו של ארם אהור"...

לשאול את אבל הוא אפילו לא העלה על רעתו הדירה לא פתאת חו בעיניה. יות בראה כמו בית הדירה את מישאלת המוות. מגיל ילדות מרחמת זונות, דירי". עם אמא אייאמשן לחתוקה, עכשיו עליו "למתה וחשקה מעבד על עצמו את כל שגיונותיה לחתה וחשקה מעבד על עצמו את כל שגיונותיה בשתה על המדמכת בדירה החדשה שמרם של אמא כרדד שארכיטקט המתכנו את הדורה למר.

מגיעה בקושי למרפקו של בנה. יש בה הררת חרר קטן ועלוב. חררון עם פינת שרותים, מכוער אנל מלכות של נשים מיניאטוריות. לכושה בתחרה שחורה בין שלי, הפעם היחיה בחיים שהיתה פינה משלי עיניים קטנות במקצה. מרוחקות זו מזו בדרך שמשרה ווילת המגינה עלי מפני מכטיה של אמא. אכל חזרתי עליך חוסר נחת כדי להתבונן בשתי העיניים אתה. הביחה משום שאמא... התעוורה. הרופאים קבעו כי זהו

59 Kingaio

הורוסקופ

תחזית לשבוע שבין 1 ל־7 באפריל

בתחום העסקים מורגשים משחקי כוחות. חשבוע לא כדאי לערב עסקים עם נילוי: נסו לא לחנית לדאנות בתחום תקריירה ים. שותמת עלולה להציב במניכם אחרי היחסים האישיים מגיעים לנקודת מימנת. ולעזור. ביחסים עם ילדים עלולות לפחץ השבוע כדאי לתיוחר מפני ביזבוזים מיוחי מריבות. כזירח הביתית יחיה עליכם לקי

(20 באפריל עד 20 במאי) אינכם מוכנים להתפשר עכשיו, וגם תכי אים איתכם במגע עומדים על שלחם. ענ־ ייני קריירה עתידים להעסיק אתכם הש' הערה עוקצניה עלולה לפגוע במישהו בתחום העסקים, לא מומלע להשחמש

(21 במאי עד 20 ביוני) ביניכם לבין אנשים היקרים לכם; העניי־ נים לא כליכך גרועים כפי שהם נראים.

(23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) (ביוני עד 22 ביולי 21 חשבון־ופש אמיתי. בל החלטה חשובה.

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) (23 ביולי עד 22 באוגוסט) דאגות חקשורות במקום חעבודה עלולות להטריד אתכם השבוע, וייתכן שתצטוכו בתכם. החעלו מעל החשיבה חשלילית עיכוב מסויים עלול לחול בסשר לתוכניה להתמודד גם עם בעיות מצד בן משפחת. בוע, אך לא מומלץ לשאול בעצת אחרים. זת הזמן להסדיר נושא הקשור בטיול. פיטות הפסיפס. בתחום הרומנטי, הנפש עליכם אינם מגלים את כל הקלפים. זה בשיטת המנע האישי. חשדנים מדי.

(23 באומוסט עד 22 בספטמבר) חששות ופחדים מעכירים את האווירה בשל עיכוב או בעייה הקשורה לענייני מחסור במומנים עלול לפגום בתוכניות כספים, ייתכן שתתפחו ליטול סיכון פרוע. מחברתיות שלכם. הימנעו ממעורבויות אל תעשו זאת. מוטב לפעול בגכולות חשאיות. תחושות שאינן מובאות לכלל בתחום תעסקים צפוי מאבק כותות, תנו התקציב הקיים ולחבטית את תנכסים ביטוי גורפות מועקה בבית. כדאי לשים העוצמה בתוך העולם הפניםי. בזירה החד עדימות לעניינים הקשורים בילדים ובבני שישום. גם לא מומלך עכשיו להתום על עכשיו דגש מיוחד על פעילויות קבוצתיי

(20 בינואר עד 18 בפברואר) ספקות עצמיים ויאוש אינם פועלים לטוי חשבוע אתם מתלבטים בשאלה מצפונית. ונקו להכיר בכך שחניע תזמן להשלים את לצאת לטיול. בתחום העבודה, תממונים חיקרה לכם עלולה לחיפגע. אל תהיו זמן להתחיל לחסוך, לא לקחת החחייבוי

(19 במברואר עד 20 במארס) אין זה זמן טוב לבקש מאחרים טובותן חצעת כספית שתקבלו בקרוב מהיה קשורת בתנאינו מגבילים. מוטב לחפש את ברתית חעניינים אינם ברורים. שימו דגש

(22 בדצמבר עד 19 בינואר) ענייני כספים עלולים לעורר מריבח עם בדרך־כלל אתם בטוחים במטרות שלכם, שותף, או שיהיו חילוקי דעוח ביחס לר" אך בימים אלה אתם גוטים להססנות. בת־ לתקוע חריז ביניכם לבין מישחו קרוב. זת חדשה – עשו כמיטב יכולתכם לחרום בישה מסויימת. בעייה ביתית עדיין מעי חום העסקים, נראה כי אינכם מצליחים סיקה אתכם. כדאי להקדיש עכשיו תשוי במיוחד חשבוע; כדאי להתאור בסבלוות. מת לב לצרכים האישיים ולעשות פעילות חתרנית של מישחו בסביבתכם עלולה להזיק.

ות כספיות.

(22 בנובמבר עד 21 בדצמבר)

(המשך מעמוד 25)

לא היו סירובניקים: תוך שלושה תורשים קיבלו תשוכה חיובית. יעקב, שהיה אז בן 23, הלך ללשכת הגיום במונקאץ, כדי לסרר את שחרור אחיו, שהיה כן 19. ובריוס גררש להתגיים. מנהל לשכת הגיום כרכו במזל טוב: "הנה הגיעה הדרגה שלך, לויטננט בצבא הארום. איזעליי". "אנחנו עוזבים את רוסיה ונוסעים לישראל", השיב יעקב.

ראש לשכת הגיום נשאר המום. לאחר דקות של רומיה אמר לו: "אתה יודע, יאקוב יוופוכיטש, הכן שלי, גריגורי, חברך לכיתה כבית הספר היסודי, משרת עתה במצרים כיועץ צבאי. אתה תירה כו כשתעמרו משני צירי המתרס"ז

יעקב הביע תקווה שיהיה שלום, ויצא משם כשגם אחיו הצעיר משוחרר.

ת הפסח הכא עשתה משפחת פרידמן מעשות רלא היו מוכנים לשלוח אותנו משל"ג, ווכה גם כפרס על עבורה טובה, בחישובים לסכיבה דתית"), מצאו את מקומם. השוחט תיה הקשורים כהפעלת תוחחים רוסיים. למשגיה בכית הרושת למצות, האחיות נכנסו לאופלנא 🧼 ב־74' השתחרר מהצבא ונשא את רחל פרלמן בירושלים, האמ הצעיר יצא לעכורה ויעקב הלך מכנייברק, כת למשפחת הונגרית ותיקה כארץ. ב־79 לישיכה ככפר חביר. אחרי חורשים אחרים בישיכה היה אמרו לו באוניברסיטה, כי את הפוסטירוקטורט עליו לו כבר מושגימה על תפישות החירות של היהרות, לעשות בוניל, כאן אין משרות. וכשהוא אומר שהסדר בבנייברק - "בת ערכו סדר ... נטע ללוס אנג'לס ועבד שמונת שנים כמרצה בשעתו רבי עקיבא וחבריר – עבר 'תוך התרוממות בכיר באוניברסיטת קליפורניה. הם הומינו אותו אחרי

נולדתי כאן". אחרי שנה שאל את הרבי מליובאוויטש, ביישום המתימטיקה בייעול מפעלים וניתולם. ביתו אם להישאר בישיבה (כפי שרצה), או להמשיך הסך שם למרכו רוחני ליוצאי רוסיה הפסחים שם היו באוניברסיטה. התשופה חיתה, "להמשיר בעבורה "תוויה מטוג אחר" לא כמו כארץ. מרעית במחימטיסה, יהר עם לימורי שודש, בקרכת אחרי שמונה שנים שם, קיבל הצעות מפתוח

"נ.ב.":"ומה בענין שירורז"

הרוקטורט. הוא ככר הצמיח זקן וציציות. עד מלחמת יום הכיפורים לא גייסו אותו.

הנפש", הוא מתכוח לכך, לא סתם מרבר כמליצות. שראו עבודה שלו כיוון חדש במיתמטיקה, קשור אחרי כמה שבועות בישיבה הרגיש יעקב "כאילו בחקר האטום"). כתב עבודות, פיתח שיטות, עסק

מקום מגורי המשפחה". בשולי המכתב הוסיף הרבי מאוניברסיטות שונות. בינתיים נולדו לו כבר חמישה

1971 הגיעו לישראל, ואחרי תלאות לא את עצמו במוכלעת חסורית. כאן היה גם בפסח

מדידמן: "חדי תאדם קובע את

ילדים ואשתו רצתה לחזור. יחינוך הילדים סשה הלך לאוניברסיטת תל אביב, והתחיל לעבור על באמריקה", היא אומרת, וכל המשפחה שלה בבניברף. אחרי שקיכל הצעה מימכון לכ" – מוסר גבוה לטכנולוגיה - הוא שואל את הרבי מליובאוויםש. בשכונת קרית־הרצוג כבני־ברק. בנובמבר בראשית המלחמה עבר קורס תותחנים ועד מהרה מצא התשובה, שאינה מאחרת לבוא – "קרימה, לירושלים".

ב"מכון לכ" הוא מרצה בכיר למתימטיקה, עוסק כמחקר באוניברסיטת תל־אביב ויש לו אפשרות להחמטר לילר שעשועיו: יעוץ בטכנולוגיה מתקרמת, ניתוח מתימטי של בעיות ניהול ומציאת שיטות יעול. הוא מקווה לעסוק בכך בימכון לב", עם קבוצת

בסך הכל הוא מרוצה. עוד לא כן ארבעים, דובר המש שפות, דוגמא של "איש תורה ומדע". כשבא הצלם, הוא מתפלא שהאובייקט הוא פרופסור למתומשיקה, ולא שוחט או רב. "זה הסטיריאוטים". מחייך יעקב, "אך הרי לא התרמית עושה את האדם, אלא הארם את התרמית".

תה הוכך בכל דור ודור"

בכל דור ודור תייב אדם לראות את עצמו כאילו והוא יצא ממצרים" כתוב בחגדה של

מספר פעמים גלה עם ישראל מאדמתו והתמור בכל העולם. השיבח לארץ ישראל מהגלויות תשונות (הלוא היא "חיציאה ממצרים") ומשכת עד היום. החיים הממושכים בין העמים השונים גרמו לכך שלכל עדה יש היסטוריה ומינהגים

(מורשת) משלה. השבוע יפתח באור־יהודה מוויאון אשר בו תוצג מורשת יהדות בכל (עיראק). במוזיאון אחד עשר אגפים המצינים את הנושאים: גלות וגאולה, עליה וציונות, . מוסדות חקהילה בכגדאד, התינוך היהודי ועוד. יש בו שיחזור בית הכנסת הגדול בבגדאד, ושיחוור סימטה ברובע היחודי בכגדאד, שנועדה להראות אורה חיים, מקצועות ואווירה. כמו כן יש אגף לתערוכות מתחלפות, ספריית עשירה הכוללת כאלפיים ספרים, ארכיון היסטורי, ארכיון צילומים, אוסף הקלטוח

מוויקליות ועוד. בין התצלומים שיש במוזיאון אפשר למצוא את שר האוצר הראשון בטמשלת עיראק, היהודי יחזקאל ששון, ואת רינה דנגור יהודיה בת תשעה עשרה, שזכתה בתואר מלכת היופי של עיראק לשנת 1945. חלק גדול מתמוצגים, חפצי זהב וכשף ופרטי לבוש אופיניים, ותרם על ידי אנשים. במרויאון יבקרו תלמידי בחני ספר, סטודנטים וחוקרים וייערכו בו ימי עיון

חודשיים הקשורים במורשת יהדות בבל.

- בַּם מְלַאִים כַּיסֵיהָ שְׁנַיִם -בָּאֶמֶתוּ הַן לא אַנְזִים. הַיא אָת דְּנִי מְחַפֶּּשֶׂת בּּקצָר, עַל הַמְּרְפָּקת.

"מַת זָּהִי דְנִי הַקְּּמַּהַרוּ" אַף הָגָה עוֹמֶד הַנַּלֵד פפנה וקונלגל את אַגוֹזָיו מַקר־מָּהַר. "וְאוּלֵי תִּנְעָה", חוֹקַוְרֵת,

"לְשַׂחַק בְּ'זוּג אוֹ מָרֶטי (אסניר, ובדיוק. אַגוֹוְים בּיָד אָשִׁימָה, ואַתָּה פּנִּיד אָז לִי: מַה יש לי פרטו וש לי זוגו

לְנָסש אָם רָק תְּצַלִּים, אַגוֹנֵי כָּלָים תַּרְוִיחַ – בל שַנִש בּיִד שֶלִי. לָנַחָש אָם לא מַּצְלִיחַ, – אָגנֹזֶיף תון אָז לי. אַן כמקבר שבידי.

טוֹב אוֹתִי הֶכְנְתָּ, דְּנֵיו״ "כַּרָ", עוֹנֶת הוּא, "כְּמְדוּמְנִי, שֶׁאָני יוֹדֵעַ טוֹב״. רות אָת הַמִּשְׂחָק מַתְחָלֶת, מושיטה ידה לילד: "נוּ, נחש, וכְלִי לַחֲשֹׁבוּ"

דני ממצמין קעין ושואַל אוֹתָה: "מַאַיִן כְּכָר אֶדַע מָה שְׁמְתְּ בַּיָּדוּ

לא רְאִיתִי בְּשוֹם אֹפָן, כּמָה אֱגוֹזִים בַּחֹמָן.

מי יודעו את, רק אתו"

בוכב שביט (פרק 26) – כתב וצייר אורי פינק

וחושב, חושב לו דני, - ואוֹמֶר אָז: "בְּמְדוּמֵנִי ברטו לא, לאו ווג יש לדויי רותי את סיד פוסמת (סוֹפֶּרֶת לוֹ בְּנַחַת:

'תְּנַחַשׁ כְּּבְרִ", רוּת מִּבְצֶרֶת,

"יש לי ווג או יש לי פרטו

כון משחקים, רק כו״.

"חָמְשָׁהוּ לִי בָּרָט יֵשוּ

פון לי, דוי, את המשת

אֱגוֹזֶיף", הַיא דּוֹרֶשֶת,

"לא הִּנְלַחְתָּ לְנַחָש״.

מַפַּנָּסָת רוּת וְסָתָת: "קֹנֶם טו ודברנו בְּכָה, לא נפה על זה לקבותו עוד רבים הן אגוויף. וְבָעַת בָּא תּוֹר עָלֶיוּן, שְאַל אַתְּה בְּבַּעֵם זֹאַתוּ״

על פָּנְיו עַצֶּבָת שָטָה,

ופורץ פּתָאם בְּבְכִי:

לא בְּזוּג וְלא אַחֶרָתוּ

אַגוֹזִים שֵׁלִי, שֶׁלִּיו״

זיני מִתְּבָּרֵץ כְּמוֹ רַעַם וצוחק, צוחק בְּקוֹל. וְהַנֵה כָּל יָד אַחָבֶת. כני בנד נכנין נש פרט.

דני קונגב קעיו. דן מוריד קאף למעה, אַנוֹזִים שָׁם בַּנְּדִיִם, ושואל בְּקוֹל סוֹדי: ״רוּתִי, נַתַשִי אַתָּ, כַּמָּח "לא רוֹצֶה מִשְּׁחָק בְּבָּרֶט,

פֿוֹ' עַלּפֿגַעִּ' עַלְּפֿגַעַ פּפּּאָם, אַף גַּם ווּג יַשׁ בְּיָד שְׁמֹאל.

אַגוֹזִים הִסְתַּרְתִּי שְׁמָּהוֹ וּבֶּין־כָּיָף אַתְּ לֹא תַּדְעִיּ.

צינר ערית צרפת

אחרון מויא

"קום בַחוּר עָצֵל", בְּשְהֵּי יְדִיִם. יָד יְמִין ָ מְנַגָּנָת אָת הַשִּׁיר עַצְמוֹ וֹמֶלוֹדְיָה. בָּאֶמֶתוּ) וּבָיָד שְׂמֹאל אָנִי מְנגּן אַקּוֹרְדִים כָּל כָזְ הַרְבָּה פְּעָמִים הָתְאַמֶּוְתִּי עַל הַשִּׁיר הַנָּה, עַד שֶּׁלְמִדְתִּי אוֹתוֹ, בְּלִי

היותן המטריף שלי קום בַּחוּר עָצֵל!

לא כֶל כָּן וְעִים לִי לְהוֹדות, אֲכָל אִם לא תנלו לשום אָקד... טוב, מילא, תשמעו: אַני לוכוד נגינה באורנן. הממ... אוי יודע שלשחק ולצפות נּטְלָוִיוְיָח זָה יוֹתָר טוֹב. אָבֶל אִמְא אוֹמֶרָת: "צְרִין נָם מַשֶּׁהוּ תִּנּיכִיו" לְמַעַן הָאָמֶת, אַבָּא אוֹמֵר לְאִמָּא:

יאָק עוֹשָׂה טְעוּת, יָעַל. אָם בְּכָר לְלֹמֵּד אָבֶל תַּקּוְתִּי אָת עַצְמִי בְּלִי לַעַצֹּר, בְּמוֹ אותו ונינה – אָז רַק בְּסַנְתַּר״. אָבָל אַני שֶאַבָּא לְמַד אוֹתִי. אַמָם חוֹשְבִים שָׁלֹא הַתְּעַקְשָׁתִי שֶאָם כְּכָר נְגָור עָלֵי לְלְמֹד הָרְגִּישוּוּ ונינה – או לפחות שייהנה זה אורגו. כי יש בו יותר נורות צבעוניות, הוא פשמיע יותר קולות ואָפְשֶר לְהָבִיק

ּוְלָיאוֹר צָעָק לְעָבְרִי: "וֹמָי יוֹאָבִי עָצַל". חוא לא הִתְּכָּווִ לְסַעָּלִיב. אָבְל כָּל מְפֶנוּ גַם קוֹלוֹת שֶל הַבְּים וּמְטוֹסִים. הָאוּלֶם בְּרִץ בְּצְחוֹק. נַם אַמָּם לוֹמְדִים נְנִינָה בָּאוֹרְגָּוְז נְכוֹוְ אחר כף זַלְלְנוּ אָת הַכְּבּוּד (בַּמְבָּה, שָׁנָה נוֹרָא מְעַנְיַן בַּסַתְּחָלָה, לְלָתֹץ עַל eia-קוֹרן וּבִינֶלֶדְ) (רְאִיתִי שֶאַבָּא (אִמְּא

בּנְתּוֹרִים וּלְהַשְּׁמִיע קוֹלוֹת הָוְקִים נַאִים בִּי. וקשוים: וְכוֹן שֶׁוֶּח נְתְיָה מְשַׁעַמֵּם נוֹרָא אַתָּם יוֹדְעֵים מְהֹוּ אוּלֵי בְּכֶּל וֹאת אַמְשִיוּן לְלְפֹד אוֹרְגָּוָ. חָבָל רַק שֶׁכַּלְּם אַנָא מִתְעַקִּש שֶאָתְאַמֶּן בּנְנִינָה בְּּכְל

יום באחרונה הוא אפלו מלנה אותי וְנְיוָה בַּחָלִילִית. שוּב לא נְעִים לִי לְהוֹדוֹת, אָבֶל... זָה יוֹצֵא דְּ(אָא נֶתְמָד,

אֶתְמוֹל גָעֲרוּ הַקּוֹנְצֶרְט הָרִאשוֹן

בָּקוּר בִּמְעָרַת הַנְּטִיבִּים

וּשׁיָה אַפָּה מַכּוּיָרַוּי מָעוֹלָה לַבִּירָה ^{פובילה} אל מערת שורק – מערת הוטיפים היפהפיה של ישראל. לחוף המערה עצמה שוכרת לחות וְבֹּוֹחָה בְּיוֹחַר וּכְדֵי לְהַקְּשׁנְּל לֹלְחוּות עוֹבְרִים זָּרָדְּ "חַדֵר אַקְלוּם", צוֹמִים לקרטון הקברה ומאזינים לדברי ספריי סקלות בתם דברי החסבר יוֹרִים לְתוֹף הַמְּעָרָה וּלְאַסר שֶּׁסְעִינִים מְּלֶרנְּלוֹח לָשִׁפְּלוּלִינִית – מְתְנַּלֶּה מִרְאַה עוצר נשימה. טפות ששפטפר מתוד הקרת הפערה באלו "קפאר" בדרבו. וּרְמֶשֶׁן מִילִיוֹנִי שָנִים יַצְרוּ נְטִימִים. סלקם דקיקים נאָרָבִים בַּעַלִי מרְאָה "קְּקְרוֹנִי", אָסָרִים רְחָבִים יוֹחַר, דְמוּיֵי "ש" (נש וסבים מאד נחלקלקים מפופירים אוני פיל נדול. באשר מצליחות השפות הקלו לושר ולהנחק

ססמקורה, סן מצטברות זו מעל גבי זו

קוֹרְאִים לִי עַכְשָׁו בַּהַנְּסֶקוֹת, בְּבֵית השֶּבֶר: "הי, יוֹאָכִי־נֶּחוּר־עָצֵל"... ... בְּעֶצֶם, אוּלִי הַם צוֹדְקִים: קפר יוֹאָב אַנִירָם

רַעום איטו

חוה חבושי

לָהָתְבָּוּן, בְּעַל־פָּה. הוּא מַמְשׁ יִצְא לִי

מֶקָאַף. אַבֶּל לִיאוֹר, אָחִי הַאָּטְן, אוֹהַב

לשמע אותי מנגן ולְסקוֹת אוֹתִי אַסר

כָּדְ בְצוּרָה כָּל כָּדְ מִצְחַיקּה, שֶשְׁנָה לִי

בקוֹנְצֶרֶט הַחָנִינִי, בְּשָהַקְרִיאוּ אָת

שְׁמִי וְעֶלִיתִי לְנֵגּן אָת "קום בַּחוּר

עָצֵל", יַדְעְתִּי שֶאַבָּא, אָמָא וְלִיאוֹר

פָּרָאם, דּוְקָא בַּקּטִע שֶׁל

מְתָבּוֹנְנִים בִּי, בְּיַחַד עִם כָּל הַהוֹרִים

"קוּ־קוּ־רִי־קוּ" הַיִּתָה לִי הִתְבּּלְבְּלוּת.

בְּשֶׁסְיַמְתִּי מָחָאוּ לִי בָּלְּם בַּפָּיִם

לְנַבּּן אָת זֶה פַּעִם מֹקֶפֶּת.

על קרקעית המעדה ומתנקשות לְוְקִיפִים. לְוְקִיפִים יֵשׁ צוּרוֹת שוֹנוֹת דְּמְיוֹנְיּוֹת וּמֶרְהַיבוֹת, כְּמוֹ פְּנוֹדוֹת (מָקְדְשִׁים בְּהֹדּוּ (סְיוְ), אַרְמּוֹמֹת

אָסוּמִים, בּוֹבְעִים מָאָסָאָנִיים, צְרִיחִים. בש וקיפים הפונירים דמויות אָדָם – כמו משה עם לוחות הברית, אפא הפּתְּוִיקָה תִּינוֹק; בֶּסֶל הַתַּרוּת הָאַמֶריקוּי, וְוִיד בּוֹרַעַ עַל בַּרְבָּיו (כו'. הנְּטִימִים וְהַוְּקִימִים הַ"חַיִּים", כְּלוֹמֵר אַלוּ שֶעָדִיון ווֹרְמִים דְּרְנָם מֵיִם. צְּבְעָם לבן חלבי ונוציו. אפו סיבשים צבאם משפנה לאפר, לכן אמיי או תום־אָדֹם. הַטָּבַע בְּפַּסְל מִתְנֵלֶה בְּתוֹךְ ספְּעָרָה בְּיוֹצֵר מָכְשָׁר בְּיוֹמָר וּבּעַל דְמְיוֹן עשיר. מה שמדהים חוא כי כל היפי קרב סנה התנולה לנמני ונמקנה. פצוין שַנַּעָשָׂה בְ־1968 בַּמּוֹרְדוֹת סִמְּעַרְבִיִּים. שֶל חָנִי יְהּוּדְה בְמֵּחְצֶבוֹת הַרְטוּב, חְשׁׂף לפני עובדי מפסצבה הודקמים פסח אָטָן לְעוֹלָם אָסוּם, אָשֶׁר בְּקָשֶׁוּ מִילְיוֹנֵי שָנִים חָבִוּי חָנָח וְנְסְתָּר מִעִּינִי יצור טי.

תַּשְבֵּץ הַגָּבִיעַ.

בויבוי

מְאַנְדָ: ז. שָם נוסף לְחַג הַפְּסָת. 2. מָאָןן: ו. שַם נוֹסְף לְטֵנ הַבְּטָת. ז. עַל משבְקוי יִשְרָאַל. 3. מִלְּח קְרִיאָה. 4. אַחָד כָּמוֹהוּ מְסָפָּר בְּמִןמוֹר יָדוּע נְמְצֶא מְתַחָת לָעוֹר. 5. וְהַר מִצְּרִים. 6. מַסְמַנֶּדָה. 8. שַּבְּכָל הַלֵּילוֹת אָנוּ אוכְלין אַמת הַמְּכּות. 11. רָאוּי וּמוּכְן לְפִּסְת --- יֶרְקוֹת, הּלּיְלָה הָנֶה מְרוֹר. 9. עסוק מאד. 10. אַסד הַבְנִים מהַהַנְּדָה. 15. צור מוֹבִיל דְם בּנוּף. 17. נְכְרי עָהָתְיַהָד. 18. מִלְּת שְאַלְה. 20 −−

12. המעיל שלה. 14. מאַכְל לִפְּסַח. 16. אַתַּת הַמְּכּות. 19. שֵׁקְטוּ 22. לו מכינים פוס מיחדת בליל הסדר. נשתוח הלילה הנה. 21. נערף בערב הָרָאשוֹן שֶל בָּּסָח. 23. אֵשֶׁת מֹשָה.

פַּרְחֵי אָבִיב

לפְנֵיבֶם שָמות שַל 7 פְּרָתים.

ששמותיהם פרקו להכרות והובאו

בְּעַרְבּובְיָה. נְסוּ לְחַבֶּר כְּל הַבְּרָה עם

נר לת דוף קת הנם קים. צ סח פת רק

בין המותרים יונרל סמר של אבשלום קור

פחרועת נא לשכוח רסאריב

ניכדים" ח.ד. 1400cc ח"א

הַמֶּתְאִימָה לָה ומִצְאו את שְמות

הפרחים.

העריב לילדים 52

אנעריב לילדים 53